

Πώς θα προλάβετε ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙ

Η επίδραση των ιαφόρων καλλυντικών

Ανεξάρτητα με το αν η φαλάκρα θεραπεύεται—οι τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν, όπως γράφουμε κι' άλλοτε, ότι βρέθηκε το σχετικό φάρμακο—το κυριώτερο στην περίπτωση αυτή είναι να προλάβουμε την πτώση των μαλλιών. Σ' αυτήν συντελούν πολλές πλάνες σχετικά με τις φροντίδες και τις περιποιήσεις που απαιτούν τα μαλλιά. Αυτές οι πλάνες αναφέρονται είτε στην τοπική χρήση διαφόρων βλαβερών ουσιών, είτε στη γενική διαίτα, που, ως γνωστόν, παίζει σημαντικό ρόλο στην καλή διατήρηση των τριχών, κ.τ.λ.

Να μερικές χρήσιμες συμβουλές σχετικά με την περιποίηση του τριχωτού μέρους του κεφαλιού.

1. Δεν είναι αξιόπιστο το συχνό πλύσιμο των μαλλιών με παρασκευάσματα που περιέχουν οινόπνευμα ή με συνθιγμένο σαπούνι, ιδίως, μάλιστα, όταν είναι πολύ ξηρά.

2. Βλαβερή είναι επίσης η χρήση λιπαρών ουσιών, όπως το αμυγδαλέλαιο, το λάδι της βαζελίνης, το βάλαμο του Περού, το μυαλό του βωδιού κ.τ.λ.

3. Δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε εναντίον της λιπαρής σμηγματόρροιας έρεθιστικές ουσίες, όπως είναι το όξινο όξυ, το πετρελαιο, ο αιθέρ, οι τεχνητές «έσσανς» κτλ. Οι ουσίες αυτές μπορεί να προκαλέσουν χρόνια δερματίτιδα. Μ' αυτό τον τρόπο, εξαφανίζεται μὲν η σμηγματόρροια, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος καταστρέφονται τὰ μαλλιά, πού γίνονται πολὺ λεπτά, «σπάζουν» εύκολα καί, σὲ τέλος, πέφτουν, γιατί δὲν μπορούν νὰ ζήσουν καί ν' ἀναπτυχθῶν σὲ ἀνθυγιεινὸ ἔδαφος, πού ἐδημιούργησαν γι' αὐτὰ οἱ ἐντρίδες με τις ἐν λόγω ουσίες.

Πολλές τριχοπτώσεις, ἐλαφρὲς σὲν ἀρχή, ἐπικτείνονται, λόγω της χρήσεως ἐπιβλαβῶν ουσιῶν, πού ἀποδίδουν δὲν σὲν περιορισμὸ τῶν.

4. Τὰ τοπικὰ ἐπιθέματα με διάφορα χημικὰ παρασκευάσματα ἐξαφανίζουν τὴν πιτυρίδα. Ταῦτο-χρονα, ὅμως, καταστρέφουν καί τὰ μαλλιά.

5. Τὰ ἄτομα πού παρουσιάζουν ὑπερίδρωση τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κεφαλιοῦ, θὰ ὠφεληθῶν πολὺ ἀν καταργήσουν τὸ καπέλλο.

6. Τὰ ὑπερκαλικά πλυσίματα καταστρέφουν τὰ μαλλιά.

7. Τὰ ἄτομα πού πάσχουν ἀπὸ σμηγματόρροια πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ μασσὰς, τὶς φριζιὲν κτλ., πού δημιουργοῦν ἓνα μόνιμο ἐρεθισμὸ τῶν σμηγματόρροϊκῶν ἀδενῶν.

8. Ὁ ἥλιος δὲν ὑποδοθεῖ, ἀλλὰ τούναντιον σταματᾷ τὴν πτώση τῶν τριχῶν, χάρις σὲν ἐπίδραση τῶν ὑπεριώδων ἀκτίνων. Ἀλλ' ἡ μακρὰ παραμονὴ σὲν ἡλιο προκαλεῖ τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

9. Τὰ λουτρά τῆς πσίνας, ιδίως, μάλιστα, ὅταν γιὰ λόγους ἀπολυμανσεως ἔχουν ρίξει μέσα σ' αὐτὴν νερὸ τοῦ Ζαβέλ, καταστρέφουν τὰ μαλλιά.

10. Τὰ «ἐντερφριζάμπλ» χτενίσματα, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἴναι ἡ μέθοδος με τὴν ὁποῖαν ἐγίναν, προκαλοῦν ἀτροφία τῶν μαλλιών.

11. Πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὰ συνθετικὰ ἀρώματα καί τὶς λουσιὲν με οἰνόπνευμα.

12. Πρέπει νὰ περιποιηθε με ἰδιαίτερη προσοχή τὰ μαλλιά σας ἐπειτα ἀπὸ ὠρισμένες ἀσθένειες καί γενικώτερον ἐπειτα ἀπὸ κάθε διαταραχὴ τοῦ οργανισμοῦ σας. Ὁ τύφος, ἡ διστεραιία, ἡ πνευμονία, ἡ ἰλαρά, ἡ γαλοχρίση, οἱ παθήσεις τοῦ στήθους σὲν γυναικῶν κτλ. ἐξασθενίζουν τὰ μαλλιά. Οἱ διαταραχὲς τῶν ἀδενῶν ἔχουν ἐπίσης δυσμενὴ ἐπίδραση σ' αὐτὰ.

Τὴν ἴδια δυσμενὴ ἐπίδραση ἔχουν οἱ δυνατὲς συγκινήσεις καί γενικὰ οἱ διαταραχὲς τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἐχει παρατηρηθῇ ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς νευρικῆς ἰσορροπίας ἀνασώζονε τὰ μαλλιά καί σταματᾷ τὴν πτώση τῶν.

13. Οἱ τοπικὲς φροντίδες δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα, ἀν δὲν συνδυασθῶν με τὴν ἀπαιτούμενη μέριμνα γιὰ τὴν ἀποκατάστασις τῆς σωματικῆς καί ψυχικῆς υγείας.

14. Ἀποφεύγετε τὶς σκόνες. Τὰ μαλλιά πρέπει νὰ πλένωνται κάθε 15 ἡμέρες με χλιαρὸ νερὸ σὲν ὁποῖον θὰ διαλύσετε λίγο σόδα καί ὑγρὸ σαποῦνι ἢ με νερὸ σὲν ὁποῖον θ' ἀναμίξετε λίγο ξυδι (ἀν ἔχετε σμηγματόρροια).

ΤΑ ΑΔΕΙΑΝΑ ΦΥΣΙΓΓΙΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Λουὶ κούνησε τοὺς ὤμους του, γιὰ ν' ἀπαλλάξη ἀπ' τὸ χιόνι, καί κύτταξε πάνω ἀπ' τὸν ψηλὸ βράχο ὅπου στεκόταν. Ἐβλεπε ἀπὸ κεῖ τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τιέ, σὲν ὁποῖο ἐργαζόταν ὡς ἐπιστάτης.

Ὁ ἀφεντικός του διέσχιζε τὴν αὐλή, ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ὁ Λουὶ τὸν κύτταξε με μίσος.

— Ἄς μπορούσα νὰ τὸν τσακίσω!... μουγκρίζω. Ἄν τοῦ πετοῦσα ἓνα βραχο... Μὰ ὑπάρχει φόβος νὰ μὴν τὸν πετύχω, καί μάλιστα νὰ κινήσω τὶς ὑποφίες του...

Τὸν μισοῦσε γιὰ δὺ λόγους: γιὰ τὶς ποθοῦσε ν' ἀποκτήσῃ τὸ χτήμα του καί τὴν ὠραία γυναῖκα του, τὴν Κατερίνα. Δὲν ἔβλεπε δυσκολο νὰ τὰ πετύχῃ καί τὰ δὺ συγχρόνως, ἀν ἓνα «οὐστύχημα» ἔδωγε ἀπ' τὴ μέση τὸν ἐνοχλητικὸ σύζυγο...

Κι' ἦταν ἑτοιμὸς νὰ προκαλέσῃ ὁ ἴδιος αὐτὸ τὸ πολυπόθητο δυστύχημα, ἀρκεῖ ὅμως νὰ τὸν βοηθούσαν οἱ περιστάσεις, ὥστε νὰ μὴ ἀνακαλύφῃ. Αὐτὴ τὴ προφιλία τὸν εἶχε καί νὰ χάσῃ παλλες εὐκαιρίες. Καί, κάθε φορὰ, τὰβανε ὑστερα με τὸν ἑαυτοῦ του.

«Εἶμαι ἡλίθιος!... ζῶν!...» συλλογιζόταν με μανία.

Τὴν ἴδια σκέψι ἔκανε καί τώρα, κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ ἀγρόκτημα. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὲν σταῦλο, ἀκούσε τὸν Τιέ νὰ λέει:

— Εἶδα σὲν χιόνι πατημασιὲς ἀγριοχοίρων. Θὰ βῶ σ' αὐτὸ νὰ τοὺς κυνηγήσω.

— Τὸ νοῦ σου μὴ δὲν τοὺς πετύχῃς! τοῦ σύστησε ἡ γυναῖκα του. Θυμάσαι πὺς κατασπάραξαν πέρυσιν τὸ δούτυχο Κριστοφ καί τὸ σκυλὶ του...

— Ἐγὼ σημαδεύω καλύτερα ἀπ' τὸν Κριστόφ, ἀπατήσε ὁ χτηματίας.

Ὁ Λουὶ προχώρησε καί μπήκε σὲν ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν πρόσεξε ἓνα σκούρον ὄγκο, διπλὰ σὲν τζακι. Ἦν προσοχή του ἦταν συγκεντρωμένη σὲν δίκανον τοῦ Τιέ, πού ἦταν ἀκουμπισμένο σὲν τοῖχο.

«Σημαδεύει καλύτερα ἀπ' τὸν Κριστόφ» σκεφθηκε σαρκαστικά. Μὰ αὐτὸ ἐξαρτάται κι' ἀπ' τὰ φυσίγγια!.

«Ἐβγαλε ἀπὸ ἓνα κοῦτι μερικὸς ἀδειανὸς κάλυκες φυσίγγιων. Ἀφουγκράστηκε, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὺς ὁ ἀφεντικός του βρισκόταν ἀκόμη σὲν σταῦλο. Ἀρπάξε ὑστερα τὸ δίκανον, ἔβγαλε τὰ γεμάτα φυσίγγια ἀπ' τὶς δὺ κάννες του καί τ' ἀντικατέστησε με ἀδειανούς κάλυκες. Ἐκανε ἐπειτα τὸ ἴδιο καί γιὰ τὰ φυσίγγια τῆς κυνηγετικῆς ζώνης τοῦ Τιέ, ἀφοῦ ὅμως φρόντισε νὰ γεμίσει τοὺς κάλυκες με χῶμα καί νὰ τοὺς βουλώσῃ, σάν νὰ περιείχαν μπαρούτι καί σκάγια.

Τέλος, πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο τὰ φυσίγγια πού εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ ὄπλο κι' ἀπ' τὴ ζώνη. Καθὼς ἔφυγε, πρόσεξε τὸν ἀκίνητο ὄγκο, διπλὰ σὲν τζακι. Βλαστήμησε τότε καί τοῦ κατάφερε μὴ δυνατὴ κλωτσιά. Ἀμέσως πετάχτηκε ὀρθὸς ἓνας ἀδύνατος ἀνθρώπος, με μὴ μάλ्लιν κάπα: Ἦταν ὁ βοσκὸς τοῦ Τιέ, ἓνας τύπος ἡλιδίου, ποῦμενε τὸ χειμῶνα σὲν ἀγρόκτημα. Ὁ Λουὶ τοῦκανε τὴ ζωὴ μαρτυρική.

— Τὶ κάνεις ἐδῶ, κτήνος; τοῦ φώναξε τώρα. Ἦν θέσι σου εἶναι με τὰ ζῶα! Γκρεμοτσακίσου, καί νὰ μὴ σ' ἐξαναδῶ πιά, γιατί ἀλλοιμονὸ σου!...

— Ἄνοιξε τὴν πόρτα καί τὸν πέτα-

ξε ἔξω με μὴ κλωτσιά. Ὑστερα βγήκε κι' αὐτός.

«Μπᾶ, δὲν θὰ εἶδε τίποτε... εἶπε με τὸ νοῦ του. Ἀλλῶστε εἶναι τόσο ἡλίθιος, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ...».

Ἐκαμε τὸ γύρο τοῦ χτήματος, γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ φυσίγγια πούχε πετάξει ἀπὸ τὸ παράθυρο, καί νὰ τὰ κρύψῃ κάπου. Ἀλλὰ δὲν τὰ βρήκε. Κύτταξε τότε γύρω του, σαστισμένος, κι' εἶδε τὸ βοσκὸ πούφυγε τρέχοντας.

— Παλητόμαρο! τοῦ φώναξε. Τώρα καί σου τσακίσω τὰ κόκαλα!...

Θέλησε νὰ τὸν κυνήγησῃ, μὰ τὸν σταμάτησε μὴ σκέψι:

«Καλύτερα ἐστὶ!... Ὅ, τι κι' ἂν συμβῇ, δὲν θὰ πιστεψῇ κανεὶς πὺς ὁ Τιέ ἔκαμε τὸ λάθος νὰ βάλῃ στὴ ζώνη του φυσίγγια με χῶμα. Ὅα χρειαστῇ λοιπὸν νὰ βρεθῇ κάποιος ἐνοχος... Πιστεύω πὺς θὰ κανονισθῶν τὰ πράγματα μὴ χαρὰ...». Παραμόνεψε πῶς ἀπ' ἓνα βράχο, ὥσπου εἶδε τὸν χτηματία νὰ τραβᾷ πρὸς τὸ δάσος, με τὸ δίκανον κρεμασμένο σὲν ὤμο.

— Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃς!... ψιθύρισε ἀγρία καί σαρκαστικά.

— Πὺς ἀργεῖ! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Κατερίνα. Ἀρχίζω νὰ φοβάμαι!...

— Βέβαια, ἦταν τρέλλα νὰ φύγῃ ὄλομο-αχος, γιὰ νὰ κυνηγήσῃ ἀγριοχοίρους... ἀπάντησε ὁ Λουὶ.

Ἐξω εἶχε ἀπλῶς ὁ μαῦρος βελουδένιος μανδύας τῆς νύχτας. — Θάπρεπε, Λουὶ, νὰ πάρῃς ἓνα φανάρι καί νὰ πᾶς νὰ τὸν βρῇς! εἶπε ἡ νέα γυναῖκα.

— Γιὰ νὰ με ξεκοιλιάσουν, καί μένα οἱ ἀγριοχοῖροι!... Ὅχι, εὐχαριστῶ πολὺ!

— Ἀκούσε, Λουὶ. Ὅταν λείπῃ ὁ ἀφέντης, διατάξω ἐγὼ. Σοῦ λέω λοιπὸν νὰ πᾶς νὰ ψάξῃς.

Ὁ ἐπιστάτης ἦταν ἑτοιμὸς ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν ἀνοίξε, ξαφνικά, ἡ πόρτα καί μπήκε ὁ Τιέ.

— Ποιὸς ἔχωσε τέτοια φυσίγγια σὲν ὄπλο καί στὴ ζώνη μου; φώναξε, πετώντας δὺ ἀδειανούς κάλυκες πάνω σὲν τραπέζι.

Ὁ ἐπιστάτης χλώμιασε ἐλαφρά, βλέποντας πὺς εἶχε ἀποτύχει τὸ σχέδιό του. Μὰ βρήκε ἀμέσως τὴν ἀπάντησι:

— Γιὰ σταθῇτε!... εἶπε. Εἶδα τὸ βοσκὸ νὰ βγαίνῃ τρέχοντας ἀπ' τὸ σπῆτι, λίγο πρὶν ἐκινήσῃτε γιὰ τὸ κυνήγι!... Μήπως εἶναι δικὴ του αὐτὴ ἡ σατανικὴ ἰδέα;... Δὲν τὸν ψάχνετε; Ἦσως νὰ βρῇτε σὲν τσέπες του τὰ γεμάτα φυσίγγια...

— Εἶσαι μάντις! πρόφερε ὁ χτηματίας, κυττάζοντας τὸν σὲν μάτια. Πραγματικά, βρισκόνταν σὲν τσέπες του τὰ φυσίγγια!... Εὐτυχές! Κι' ἐστὶ μοῦ τάφερε τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὺς μοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ σκοτώσω ἓνα ἀγριοχόιν πούθὰ με ξεκοιλιάζε!... Ὑστερα ὑπόρεσα νὰ ξαναγεμίσω τὸ ὄπλο μου με ὠραία καί χοντρά σκάγια... καί τὰ προορίζω γιὰ σένα, Λουὶ, ἀν δὲν φύγῃς τώρα ἀμέσως ἀπὸ δῶ!... Ὁ βοσκὸς μοῦ τάπε ὅλα. Δὲν εἶναι τόσο ἡλίθιος, ὅσο φανταίται!... Ἐμπρός, ἔξω παλητόμαρο! Δώσε τὴ θέσι σου σ' αὐτὸ τὸ δυστυχημένο. Τὴν κέρδισε με τὴν ἀξία του!...

Κατάχλωμος ἀπ' τὸν τρόμο, ὁ Λουὶ πετάχτηκε ἔξω καί χάθηκε σὲν σκοτάδι, ἐνῶ ἀνηχούσαν πίσω του οἱ χαρούμενες φωνὲς τοῦ βοσκού.

Χ. ΜΑΓΚΟΓΚ

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΥ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

Ἐχομε μὴ ἐκκρεμότητα με τοὺς ἀναγνώστες. Μὴ ἐρώτησι πὺς περιμένει τὴν ἀπάντησι τῆς. Μιλήσαμε, ἀν θυμάστε, γιὰ τὰ παιδικὰ εἰδύλλια καί εἶπαμε ὅτι εἶναι ἀδικο, τὸ πείσμα, τὸ φιλότιμο, ἡ ἀνεπιλημένη ὑποχρέωσι νὰ ὀδηγοῦν σὲν γάμο ἓνα νεὸ καί μὴ νὰ πᾶν πὺς ἂν ἀγαπήθηκαν, ἢ καί ἀγαπήθηκαν ἀληθινὰ, σὲν παιδικὴ ἡλικία τους. Ὅταν ὅμως μεγαλώσαν κι' ἐνοίωσαν τὸν ἑαυτοῦ τους κατὰλαβαν ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ ἐκείνη τὴν παιδικαστικὴν τίποτα δὲν μένει πιά στὴ θέσι του. Τὸ κατὰλαβαν ἀλλὰ τοὺς κρατᾷ ἡ ντροπὴ. Δὲν τοῖμον νὰ τὸ πᾶν οὕτε σὲν ἑαυτοῦ τους, πολὺ λιγώτερο νὰ τὸ πᾶν ὁ ἓνας σὲν ἄλλον. Καί παντρεύονται ἐκεῖνη πὺς δὲν ἀγαποῦν πιά.

Προεκτείνοντας σ' ἐνδεῦρο σημείωσα τὶς σκέψεις μες ἐκείνης ἀναρωτιόμαστε ἀν οἱ ἴδιες προϋποθέσεις δὲν ἰσχύουν καί γιὰ πρόσωπα πὺς ἔχουν περάσει τὸ στάδιο τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Δὲν εἶναι πιά παιδιά. Νεοὶ καί ὠριμοὶ ἀγαπήθηκαν, ἔδωσαν τὰ χέρια καί ἀντ'ἄλλαξαν τὴν ὁπότε νὰ ἐνώσουν με γάμο τὴ ζωὴ τους. Σύνεση, ὅμως, κατὰ τὴν ἐρωτικὴ τους πορεία νὰ νεκρωθῇ ὁ ἐρωτικὸς τους οἶστρος. Ὁ ἐρωτικὸς νεκρώθηκε, ἔμεινε ὅμως ἡ ὑπόσχεσι. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Νὰ στηθῇ ὁ γάμος πάνω στὰ εἰρηστικά τοῦ ἐρωτος; Ἀπαντήσαμε ξεκάθαρα: ὅχι. Μπορεῖς νὰ παντρεύεσαι χωρὶς ἐρωτα, ἀπὸ ἀπλὴ ἐκτίμησι πρὸς τὸ πρόσωπο πὺς παίρνεις. Πόσα συναισθήματα εὐδοκίμων, πόσοι γάμοι τοὺς ὁποῖους ὑπαγορεύει ἡ λογικὴ καί ὅχι ὁ ἐρωτικὸς καί πὺς ὀδηγοῦν σὲν ἐντυχία τὸ ζεῦγος! Δὲν ἀποκλείεται δὲ ν' ἀναπτυχθῇ καί ὁ ἐρωτικὸς κατὰ τὴν πορεία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐστὶ τὸ καταλαβαίνω. Γιὰ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἐρωτικὸς πὺς σκοτώθηκε. Ἐκεῖνο ὅμως πὺς δὲν καταλαβαίνει κανεὶς εἶναι νὰ προϋπάρξῃ ὁ ἐρωτικὸς, νὰ πεθάνῃ, κι' ἐπὶ νὰ χτίσῃς πᾶν σὲν τὸν τάφο του. Νὰ παίρνῃς τὸ πρόσωπο πὺς ἀγαποῦσες καί πὺς ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷς. Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ. Κακὸ, γιατί ὁ ἐρωτικὸς δὲν εἶναι λᾶζαρος πὺς πεθαίνει σήμερα καί ζωντανεύει αὔριο.

Ἐρχεται ὅμως ἡ φυσικὴ ἀπορία: Καλὰ; νὰ μὴ προωθῶνται σ' ἐν γάμο τὰ παιδικὰ εἰδύλλια, ὅταν ἐνηλικιωμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ. Νὰ μὴ ἐνώνουνται ἐπίσης με γάμο οἱ φτασμένοι σ' ἐν γάμο, πὺς ἐνῶ ἐδιδόσαν πρὸς τὸν ὕμνο εἶδαν ὅτι χάθηκε ἡ ἀγάπῃ τους. Ὑπάρχει ὅμως μὴ περίπτωση ἀκόμα πῶς συμβῇ. Ἦν περίπτωση πὺς ὁ ἐρωτικὸς συνοδεύει ὡς τὴν τελευταία στιγμή τοὺς μελλοντικούς. Ἐρωτευμένοι εἶναι ὅταν παντρεύονται. Συμβαίνει ὅμως — καί συμβαίνει συχνὰ — ὁ ἐρωτικὸς νὰ ἐξαπαισθῇ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τί κάνουμε τότε; Ἦν ἴδια πάλι συν-

ταγή; Διάλυσι τοῦ καταστήματος; Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως δημιουργήθηκε οἰκογένεια, γεννήθηκαν παιδιά, δημιουργήθηκαν ὑποχρεώσεις. Πᾶν σὲν οἰκογένεια στηρίζεται ἡ σύγχρονη κοινωνία. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν τινάξῃ σὲν ἀέρα;

Βλέπετε, τὸ θέμα εἶναι λιγώτερο ἅπλο ἀπὸ τὸ προηγούμενο, πὺς δὲν ἦταν δᾶ κι' αὐτὰ ἀπὸ τὰ πῶς ἀπλά. Ἐστὶ, καί ἡ ἀπάντησι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο σταρατὴ καί κατηγορηματικὴ. Εὐτυχῶς πὺς τὸ γάμο τὶς περισσότερες φορὲς πᾶν σὲν τὰφο τοῦ ἐρωτος ἀναπτύσσεται ἓνα ἄλλο ἄνθος. Τὸ ἄνθος τῆς φιλίας. Λιγώτερο φιγούρατο, λιγώτερο ἐπιδεικτικό, με λιγώτερο ἄρωμα. Τόσο ὅμως ἀδρὸ κι' εὐγενικό κι' αὐτὸ. Καί πολὺ πῶς σταθερὸ ἀπὸ τὸν ἐρωτα. Εὐκόλα ἀνθίζει καί εύκολα μαραινεται ὁ ἐρωτικὸς. Ἦν φιλία δυσκόλα ριζώνει: μὴ φορά ὅμως ὅταν ριζώσῃ, δυσκόλα ἐπίσης ξεριζώνεται. Ἐχει παύσει νὰ σᾶς ἐμπνέῃ τὸ ἐρωτικὸ πάθος ἡ γυναῖκα ἢ ὁ ἀντρας σας. Εἶναι ὁ κανὼνας με τὶς λίγες ἐξαιρέσεις του. Ἀν ὅμως σὲν κῆπο με τὰ μαρμαίμενα ἐρωτικά ἄνθη βλαστήσῃ ἡ φιλία, τότε μὴ ἀνησυχῇτε. Καί ἀξίζει κι' αὐτὴ. Ὅσο καί ὁ ἐρωτικὸς. Περισσότερο ἀπ' αὐτόν. Ἦν φιλία, ὁ ἀλλήλοσεβασμός, ἡ ἐκτίμησι, ἡ ἀμοιβαία κατανόησι. Μακάρι, βέβαια, νὰ ὑπῆρχε μαζί μ' αὐτὰ καί ὁ ἐρωτικὸς. Ἀλλὰ καί ὅταν δὲν ὑπάρξῃ, τὸ κενὸ δὲν εἶναι θανάσιμο.

Ἐχομε τόσα νὰ τοὺς ἀπασχολήσουν... Οἱ βιωτικὲς μέριμνες, οἱ κοινὲς λαχταρές γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῶν παιδιῶν, τὰ ἀπειρα ἀναστροφὲς πὺς δημιουργοῦνται γύρω σ' ἐν οἰκογένεια, κάνουν λιγώτερο αἰσθητὴ τὴν ἀπουσία ἡ τὴν ὑπόταξι τοῦ ἐρωτος. Φτάνει νὰ προλάβῃ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ἡ φιλία.

Ὅταν ὅμως λείπῃ κι' αὐτὴ, ὅταν δὲν ἔρχεται ἡ φιλία διαδοχὰ τοῦ ἐρωτος καί σὲν ἄλλο ἄνθος ἀπλώνονται οἱ πάγοι τῆς ἀδιαφορίας. Ἐ, τότε—γιατί νὰ μὴν ἔχουμε τὸ θάρρος τῆς γνώμης μας;— ἡ διάλυσι εἶναι ἡ μόνη λύσι. Δὲν ἀγαπᾷς ἐρωτικά; δὲν αἰσθάνεσαι σιλία γιὰ τὸ πρόσωπο πὺς δὲν ἐρωτεύεσαι. Μπαίνει σὲν σπῆτι σου καί αἰσθάνεσαι νὰ περιβάλλεσαι ἀπὸ τὸν παγερὸ ἄνεμο τῆς ἀδιαφορίας. Καί δὲν εἶναι αὐτὸς μόνος. Εἶναι καί ἡ ἀντιπαρεια, ἡ ἔλλειψι συνεννοήσεως, ἡ ἐχθρότητα πολλὲς φορὲς. Πῶς ἐννοία μπορεῖ τότε νὰ γῇ ἡ παράστασις μίᾶς κακῆς ζωῆς; Γιὰ, δὲν εἶναι πολὺ πῶς καθαρὴ, πολὺ περισσότερα ἐμπνευστικὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ διάλυσι. Ἀλλὰ καί πολὺ πῶς σύμφωνη πρὸς τὸν ἡθικὸ νόμο, πρὸς τὴν ἐννοία τοῦ γάμου; Συμβαίνει δὺ ἀνθρώπων πὺς ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἐρωτευμένοι μεταξὺ τους ἀποτελεῖ μὴ καταστάσι ἀνεκτὴ. Συμβαίνει ὅμως ἀνθρώπων πὺς δὲν ἀντικατέστησαν τὸν ἐρωτα με τὴ φιλία εἶναι μὴ συμβῇσι ἀνάλογα ἔξω ἀπὸ τὸ θεῖο καί τὸν ἀνθρώπινο νόμο. Σ' ἐν τέτοιες περιπτώσεις ἡ ἀποδέσμευσι εἶναι, νομίζω, ἡ πῶς ἐντιμὴ λύσι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Γιὰ κύττα, Μενέλαε, σοῦ φτάνουν αὐτοὶ γιὰ τὸ λόγο σου ἡ θές νὰ σοῦ μαζέψω κι' ἄλλους; (Τοῦ Β. Χριστοδουλίου)

Λυρικά τραγούδια

Ἀπιστία

Σ' εἶδα καί δὲν πίστεψα τὰ μάτια μου με κάποιον ἄλλον περπατοῦσας σ' ἓνα δρόμο καί γκρεμιστῆκαν τὸν ὄνειρόν μου τὰ παλάτια μου πὺς εἶδα... εἶδα... καί δὲν πίστευα τὰ μάτια μου, ὅτι σ' ἐκράταγε, με θάρρος, ἀπ' τὸν ὄμο. Κι' ἐνῶ μιλοῦσατε γλυκὰ καί τρυφερά, κι' ἐκεῖνος ἦταν τρισευτυχισμένος, πετοῦσε γύρω σας, τοῦ Ἐρωτος ἡ χαρὰ ἐνῶ τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου ἦταν ξερά καί τῆς ψυχῆς μου ὁ κῆπος ἦταν χιονισμένος.

Γιὰ νὰ νοιώσω τέτοια τιμωρία, με κάποιον ἄλλον νὰ σ' εἶδῃ ἀγκαλιασμένη γιὰ νὰ νοιώσω τὴν καρδιά σου τόσο κρύα γιὰ ν' ἀρχίξῃς μὴ κακοῦργια ἱστορία ὅταν ἡ ἀγάπῃ σου ἡ παλὰ σ' ἐπεριμένη; Μήπως μαλλώσαμε ποτὲ, μήπως χωρίσαμε, μήπως βλάψαμε, σάν φίλοι, γιὰ νὰ πρῶμε πὺς τυχερὸ ἦταν νὰ ζήσουμε ὅσο ζήσαμε, μήπως ἀλήθεια κατὰ τέτοια συμφωνήσαμε, κι' εἶπαμε χωρὶς ὁ καθένας μες νὰ ζούμε;

Ὅχι, θαρρῶ... καί λίγες μέρες πρὶν—θυμάσαι; μαζί μιλοῦσαμε με λογία τρυφερά, μιλοῦσαμε ὀρκους χίλιους δὺ—π' ἀνάθεμα σ' ἐκί' ἔλεγεσ ὅτι καί τὴ νύχτα, ὅταν κοιμόσασαι, με βλέπεις στὰ ὄνειρά σου, πάντα ζωηρά... Καί δίχως τίποτα, μὴ τίποτα νὰ γίνῃ, σ' εἶδα μ' ἄλλον καί περπατοῦσας στὰ δρόμο, καί με σκοτεινιάσε ἀφάνταστη ὁδὸν κι' εἶδα τὴν φλόγα τῆς ἀγάπῃς μου νὰ σβῇ ὅταν τὸ χεῖρ τοῦ σ' ἀγκάλιασε ἀπ' τὸν ὄμο.

Γιὰ τὴν πίκρα μου αὐτὴ νὰ τὴν θελήσῃς; Γιὰ τὴν ἡθρὴ καθαρά νὰ μοῦ τὸ πῇς; Μπορεῖ νὰρχότανε πῶς τίμια μὴ λύσι, ἀν ἀποφασίζες, καλὴ μου, νὰ μιλήσῃς, χωρὶς νὰ φτάσεις σὲν ἀνάγκη νὰ ντραπῇς... Καί τώρα ποῦτεσάσῃ τοῦ Ἐρωτος τίς σκέψεις κι' εἶδα τὴν τόση μου ἀγάπῃ νὰ λυγρὰ μέσα σὲν πίκρες μου, καλὴ μου, τίς μεγάλε

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΑΝΩΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Όπως κάθε ποιή, η "Αλντα" μόλις έφυγε άνοιξε την έπιμορσία, που της είχε φέρει η καμωσάρα μαζί με το νά-λα της. Καθώς κτυπούσε στις σελίδες, το βλέμμα της έπεσε σε μία φωτογραφία ενός νεαρού και γαυτού νέου. Διάβασε τη λεζάντα κι' έβλεπε πως έπορευόταν από τον Πάολο, τον αδελφό του, καθώς σ' έναν κορμό δέντρου, καθώς πνίγαν να έπισκεφθή κάποιον άσθεντα.

Ο θάνατος αυτός άπασχόλησε μέρες και μέρες την "Αλντα". Κάποιο βράδυ, τέλος για ν' απαλλαγεί απ' τον ένοιασμό αυτό, κάθισε κι' έγραψε μία μεγάλη νουβέλλα. με βάση την άτυχη ζωή και το φοιντό τέ-λος του νεαρού γιατρού. "Ο-ταν τελείωσε τη νουβέλλα, της ένοιωσε πως είχε λυτρω-θή απ' το βραχνά. που πίεζε το στήθος της.

Η νουβέλλα δημοσιεύθηκε στο μεγάλο λογοτεχνικό περιο-δικό που συνεργάζονταν η "Αλντα" το «Νέο κόσμος». Εί-χαν προάσει άσκητές βδομάδες από τότε, όταν, έν' άπονεμα, γτύπησε το τηλεφώνό της.

— Θάβελ, να μιλήσω με τη δεσποινίδα "Αλντα Ρότσι", έ-δω ο υπακόπος Πάολο Τσέλλι, έ-πε μία άγνωστη φωνή.

— Έγώ είμαι. Λέγετε. ά-πάντησε η "Αλντα".

— Η σύγγενός μου.

— Ναι, ή ίδια.

— Άκούστε, δεσποινίς. "Α-ναγνώρισα στη νουβέλλα σας την ιστορία του άτυχου για-τρού... Είμαι ο αδελφός του. Δεν σας κατηγορώ για τίπο-τα. άπεναντίς η άδελφή μου κι' έγω σας εύχαστε εύνό-μους γιατί ο αδελφός μου έα-νάτησε στις συγκινητικές σε-λίδες σας. Μιλήσατε για τη

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γαμβρός

Βαρόντην, ο ταλαίπωρος, κι' έμβούχισον, ο τάλας, τους φλογερώνεις έρωτας και τας λοιπας σπατάλας κι' έπρόβησον περιπαθώς και ιεροκρυφίως έστρουβουλής νεανίδος να καταστώ νυμφίος.

Και πύτω νυμφερόμενος μετά γυνής ώραιάς και πρός παγτός ευγενικής, ήσυχον και μοιραίως εις τον ρεζιλην βίον μου θα ήθετον τελείαν, έχον συμβίαν νομιμον και... πάσαν εύκολίαν!...

Ούτω ηρόαμην πάσαντα άναζητών «έκεινην» και διαβέτο, ως είκος, περιλαβέρον σαγήνην, πρός δέ τυγχάνων δόν-ζουάν κι' άνηο αίθεροζάμων τον έθεώρουν αίγιονρον, τον προσεχή μου γάμον.

Κι' άφηνες την είδον καθ' όδον κι' έσάστιον εν (πρώτοις)

— Τι ευγενής κατατομή! "Ω! Δία, τί λεπτότης! Κι' ύποκλιθείς ίπποτικώς, ή άλλως πως βαθέως, εισήλθον άνευ διαταγών εις τον «ψητόν» εύθέως.

— "Ω! Δεσποινίς! άνέκραζον ένθρο- (μωσ και άβρώς, βαρβαριστι (γαμβρός, και σās ζητώ την χείρα σας αύτίκα (κι' άρον-άρον και απεύδω έπειγόμενος να φέρω τον (κουμπάρον.

»"Ω! ναι, γαμβρός! έτόνισον, ευγενε- (σάτη Μίς!...

Και ή ψυχή μου πάσαντα σούς ού- (φραγούς έπέτα...

Πλήν ή νεανίς ήγειρε την χείρα μεθ' (όμοις)

κι' άνέκραξε χυδαίσι: "Όσοι, γαμ- (βρός, κουφέτα!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ολο της άπάντησε πως δεν θα την άφηνε να πάη στίτι της αν δεν τούδινε. τουλάχιστον. ένα φίλι.

— Δέ νομίζετε φίλε μου, ότι περνάτε τα όμοια του ά-πάντησε η "Αλντα λίνω ψυ-νά.

Αυτά τα λόγια ήόευσαν τον Πάολο κι' έτσι άναγκά-στησε να άδηνάση την "Αλντα στο στίτι της. Έκεί, περιορί-στηκε άπλώς να της φιλήση με λαντάσα το νεύρι.

— Από την ημέρα εκείνη η "Αλντα δεν είχε πια ήσυχία. Ο Πάολο της τηλεφώνουσε μία δυο φορές την ημέρα.

— Έγώ το αυτόκίνητό μου κάτω. Έλάτε να κάνουμε ένα μικρό νύσο.

— Έτσι σιγά-σιγά, η "Αλντα ένοιωσε κάτι να την τρα-βάει στον Πάολο. Οι προσκλή-σεις του νεαρού υπνανικού συ-νεζίζονταν. Η "Αλντα άφηνε να την πλημμυρίση το έρωτι-κό αίσθημα για το νεύρι.

Μία μέρα έλαβε ένα γράμμα: «Θάβελ, να σας μιλήσω... Είμαι μία άτυχή κοπέλλα, που ζήταει βοήθεια. Σεις εί-στε μία έξυπνη γυναίκα, μία «άνωτερη γυναίκα». Σεις θα υποσέστε να με καταλάβετε και θα με εύποθήσετε να πε-θάω από λύπη...»

Λίγες μέρες άνόδερα, η "Αλντα κάλεσε την "Αλντα Ρότσι να τους έπισκεφθή.

Η "Αλντα πήγε στο στίτι των Τσέλλι, ένα βράδυ. Η Τσέλλα κι' ο Πάολο τη δέ-ντηκαν με πολλή ένκαορίστη-τα. Άνέως η "Αλντα ζήτησε να δη τη φωτογραφία του ά-τυχου γιατρού. Της την έδει-ξε η Τσέλλα, συγκρατώντας τη συγκίνησή της. Η "Αλντα δάκρυσε, ενώ ο Πάολο την κύτ-ταξε γοητευμένος.

Συνοδεύοντάς την άνόδερα με το αυτόκίνητό του στο στίτι της, ο Πάολο της έ-πε σε κάποια στιγμή:

— Είστε μία γυναίκα εξαι-ρετικά... γοητευτική!...

Η "Αλντα περιορίστηκε να γελάση με κάποια κοκετασία. Μα ο Πάολο δεν άσκέστηκε στα κομπλιμέντα. Όδνησε τό-σος το αυτόκίνητό ποδς άλ-λο δόμο, αντίθετο από κεί-νον, που έφερε στο στίτι της "Αλντας. Έκείνη το άντελή-φθη και τον πασακάλεσε ν' άλλάξη κατεύθυνσι. Μα ο Πά-ολο...

Πέρασε μέρες υ' αυτή την άγωνία. άποφεύγοντας με δι-άφορες δικαιολογίες να συ-ναντήση τον Πάολο. Τέλος, έ-να βράδυ, πήρε τη μεγάλη ά-πόφασι. Κάθισε και του έγρα-ψε, με συντομικήν καρδιά:

«Φεύγω για το Μπουένος-Άϊρες. Μουτνε κάποιον έα-φνική δουλειά. Δεν υπορώ ν' άσπώθω. Λυπάμαι που θα γο-ιστούμε. "Ισως κάποτε να συναντηθούμε ξανά. Δέ θα ξε-νάσω τις ώρες, που περάσα-με μαζί. Θα τις θυμάμαι πάν-τα. Η άνάτη μου για σένα ήταν εύλικρινής. Δεν υπορώ να σου έδηνήσω τί «είδους δουλειά» είν' αυτή που με ά-νυγκάζει να φύγω. Μία μέρα θα καταλάβω μόνος σου και θα με δικαιώσης».

Έστειλε το γράμμα με την καρδιά πονεμένη. Πόιν να έ-τοιμάση τα πράνάτά της, πήρε την Τσέλλα, την άδελφή του Πάολο, στο τηλεφώνο, της τή άπολόγησε όλα και την ά-νάγκασε να της άκοιστή πως δεν θ' άποκάλυπτε τίποτα στον άδελφό της παρά όταν αυτή θάταν πια πολύ μακριά.

«Επειτα άότισε να κλαίη καρτερικά, αυτή η «άνωτερη γυναίκα», σε μία μικρή άδυ-μαχη νυμφικόδω, που βλέπει τή άνείσση της να φύλλοροούν. Και το κλάμα της ήταν γε-μάτο όδύν κι' άπελπίσις!...

ΕΣΜΕΡΑΝΤΑ ΝΤΕ ΡΟΖΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το «γυμνόν» έγινε άφορμή να σπάση το «Άκροακό» όλα τα έφειτα εισπρακ-τικά ρεκόρ και από τελευταίο που ήταν σε εισπραξίες, να έρρη πρώτο με μεγάλη διαφορά.

Χαρακτηριστικό είναι, ότι πολλοί θεα-ται, μέσα σε λίγες μέρες, περάσαν από το θέατρο αυτό για δεύτερη και τρίτη φορά, ενώ άλλοι πλήρωσαν προουμα τα διπλάσια απ' την κανονική τιμή του εισιτηρίου, για να εξασφαλίσουν υαί στις πρώτες σειρές!

— Η Λουίζα Ποζέλι, που βρίσκεται από προχθες πια στις "Αθήνας, ύστερα από 11 ετών άπουσία, θα ήγηνη, κατα-πασαν πιθανότητα, του μουσικού θιάσου Κριτα, στο εξωτερικό, κατά τη χειμε-ρινή περίοδο.

— Η προσπάθεια που έγινε για τη στέγασι μουσικού θιάσου στην "Αθήνα κατά τη χειμερινή περίοδο, εναύχησε ο-ριστικά. Κατόπιν αυτού, θα έχουμε το χειμώνα, εκτός από το Βασιλικό, τέσ-σερα αξιόλογα θεατρα πρόζας:

Της Κυβέλης, όπου θα εγκατασταθή ο θιάσος της κ. Κατερίνας, το «Κεντρι-κόν», που παρεχωρήθη στο θιάσο Λογο-βητίση, του Άργυροπούλου, με το θιάσο του δημοφίλους κομικού και τέλους της "Αλίκης, που εξωραίζεται, τελείως.

— Η Βισαρχίνα του «Βερντέν» Κού-λα Νικολαΐδου, που δίνει στις 12 Σε-πτεμβρίου την τιμητική της, θα φύγη τον 'Οκτώβριο για την Αίγυπτο, όπου εκλεί-σε συμβόλαιο, επ' εύκαιρία του εκεί φε-στιβάλ, με τον άνωτερο μισθό που έχει δοθή έως σήμερα σε τραγουδίστρια.

— Οι άδελφές Καλουτά, μετά το ναυ-άγιο των συνεννοήσεων που έγιναν για τον μικτό θιάσο του «Κεντρικού», φεύ-γουν στο τέλος του μήνος για το Πα-ρίσι. Από εκεί θα μεταδούν στην Κων-σταντινούπολη, όπου θα ήγηθον ενός νέου κέντρου-βαριετέ με το όνομα τους (Σε Λέ Καλουτά).

— Ο Νίκος Μοσχονάς, στον "Αγιο Φραγκίσκο της Αμερικής, όπου έκανε τελευταία σειράν εμφανίσεων, άποθεώθηκε κυριολεκτικά στην όπερα «Λακμέ».

— Η "Ηρώ Χαντά, συνεχίζουσα την μεγάλη της περιόδεια στην Αφρική, βρί-σκεται τώρα στο Γιοχάννσμπουργκ, όπου θα δώση ρεσιτάλ ύπο την προστα-σίαν της εκεί ελληνικής κοινότητας.

— Η Νινιχ Ζαχά, που γυρίσε στην "Ελλάδα ύστερα από σειράν θριάμβων στο εξωτερικό, έκαμε τους ζηντημένους "Ελληνες να συγκινήθουν.

Στο Αμστερνταμ, ο πρόεδρος της "Ελλάδος, κ. Λέλης, γεμάτος ένθουσια-σμό για την έπιτυχία της μικρής "Ελλη-νίδος καλλιτέχνιδος, που ξετρέλλανε τους "Ολλανδέζους, της χάρισε ένα άναμνη-στικό κύπελλο. Παρασκήνιος έπίσης απ' τη Βιέννη, ο διευθυντής του Καλλιτε-χνικού Γραφείου "Αθηνών, κ. Κουράκος, παρακολούθησε ένα βράδυ τη Ζαχά μέσα στο μεγάλο κοσμικό κέντρο «Καζανόβας» και τόσο ένθουσιασθήκε, που άρχισε να φωνάζει: «Να μου ζήσης "Ελλάδα!». Και ο καπνέμπορος κ. Αρτίνογλου, που την είδε έπίσης να παίζει στην Κοπεγχάγη, με τόση έπιτυχία, ύστερα από πολλά χρόνια που τη γνώριζε από τη Θεσσαλο-νίκη, άνέθηκε στη σκηνή, την άγκάλιασε και τη φιλούσε με δάκρυα στα μάτια.

Στο διάστημα των τριών αυτών ετών των θριάμβων της Ζαχά, δημοσιεύθηκαν κριτικές και φωτογραφίες της σε 57 έ-φημερίδες του εξωτερικού!

— Έκτός από το γάμο του κοινέφαν-σι Χρ. Πύρπασου, την περασμένη Κυρια-κή, στον "Αγιο Κωνσταντίνο, παντρεύ-τηκε και ή μικρότερη άδελφή της νύφης "Ελένης Σκρέτα.

Σε μία, λοιπόν, στιγμή που ο πάπας εύλογούσε ταυτοχρόνως και τα δυά ζευ-γάρια, ο Πύρπασος, για να μη γίνη κα-νένα μπελάς, τον πρόλαβε, λέγοντας: «Απ' έδώ ο Χοχτός, δίσποτα!».

— Ένα άκόμη μακροχρόνιο καλλιτε-χνικό είδύλλιο, πρόκειται να λάβη αίτιο τέλος: Η γνωστή τραγουδίστρια Μαίρη Λώ και ο συνθέτης Νίκι Γιόκοβιτς, στον όποίο η Λώ έχει εμπνεύσει τα ώραιότε-ρα τραγούδια του, πρόκειται να παν-τρευτούν τον έρχόμενον ήμε-ρα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Γυναίκες ευλογές

Τις γυναίκες τις καυμένες διαρκώς τις κατατρέχουν οι άντρες, που προθέσεις έχουν πάντοτε κακές κι' έτσι οι δόλιες του εκλέγειν το δικαίωμα δεν έχουν ο' εκλογές βουλευτικές.

Δηλαδή κάθε γυναίκα πόνει πλάσμα τόσο άερό, μία ύποξος δροσάτη, αεράτη, ζηλητή, δεν μπορεί να βάλη ένα προτιμήσεως σταυρό ο' έναν κάποιον βουλευτή.

Κι' όλ' αυτά γιατί ο άντρας—ο παληανθρωπος! το τέρας!— κάνει ό,τι του άρέσει.

Και μονάχος του εκλέγει πάντα τους Έθνοπατέρας, κι' άλλα λόγια της γυναίκας τα χεράκια τάχει δέσει.

Το δικαίωμα στη δινή την εκλογική να μπλέξη κι' από τους ύποψηφους όποιον θέλει να διαλέξη!

Αγανάκτησις μοιραίως πλημμυρίζει την ψυχή της, άναγκαστικώς απέχει από τις ζητωκραυγές, άντιδρά όμως με λύσσα κι' οργανώνει μοναχή της άλλον είδους εκλογές.

Εκλογές θέλει να κάνει κι' η γυναίκα. Κι' από έξι, πόνει, λέν, δεύτερα φύσις, προκαλεί τον έαυτό της τον... καλό της να εκλέξη

— Νίτσα μου, ποίν θα ψηφίσω; Τό Μηνά, ή το Μιχάλη;

— Η τον Κώστα, ή τον Γιάννη; Πάντως εκλογή θα κάνει.

Καί, αν είν' εξέλιξη, πονηρή κι' όχι χαρή, δίχως άλλο θα εκλέξη και... τους τέσσερες μαζί!

Εκλογές σκορώνει πάντα μόνη με το «έτσι θέλω» κι' άνεμπόδιση εκλέγει... τσάντα, φόρεμα, καπέλλο κι' όποιοδήποτε άλλο είδος της χορεύεται πολύ την άπίστευτη, την τόση δημοφιλία της να τονώση και να γίνη σαν κοκκί!

Αλλά, όπως κάθε μία τους φανερά τ' δυολογεί, δυσκολεύεται συνήθως τρεμερά στην εκλογή.

Ποιά να πάρω; Ποιά ν' αφήσω; Τόν ταφτά; Τη μουσελίνα; "Ω! τί δίλημμα σκληρόν! Και ποιά τσάντα να... ψηφίσω; Ποιά; Τη μπέξ ή τη μαρόν; Τα υπερδέει, τα σαστίει.

Και δεν κάνει εκλογή, κι' όλο σιγομουρμουρίζει, δηλαδή μονολογεί:

— Άρα γε δεν θα μπορούσα άπορώτωση να βρω; Καί τη βίσκεει και... της βάζει προτιμήσεως σταυρό!

Π' άντοτε λοιπόν στον κόσμο τιμωρείται ή κακία κι' άποφύ κανόνες μια τέτοια στις γυναίκες άδικία.

Με το νόμισμα το ίδιο μας πληρώνουν κι' αυτές. Να εκλέγουμε μονάχοι μας άφήνουν βουλευτές, αλλά μας ύποχρεώνουν—άχ! πού να τις πάω; ή δογή—να προσέμε βαρυνθώς και σε άλλην εκλογή:

Τα στολίδια και τα λούσα δηλαδή πως θα πληρώσης; Διάλεξε, άντρα κομπούνη, νάγκη νάγκη ή με δόσεις; "Ω! τί βάσανο, τί δόξα και τί δίλημμα μεγάλο!

Κάποιο σούτην! απ' τα δύο ποίπει ο άντρας να... «ψη- (φίσω)»

γιατί αλλοιώτικα ή Εύα θα... εκλέξη κάποιον άλλο και τον άντρα της υπονικά τέλινως θα τον άφήση!...

Εισαγωγή του Γ. Τσέλλι

δεν έχω δικαίωμα παρά να φροντίσω για τη φωνή σου...

—Για τη φωνή μου;...
—Ναι... Τραγουδάς τόσο όμορφα, που νομίζω ότι θάταν άμαρτία να μείνης εδώ πέρα.

Τα μάτια του ψαρά λάμπανε μέσα στη νύχτα.

—Πού θα πάω, τότε;...
—Κάπου για να σπουδάσεις μουσική... Να καλλιεργήσης τη φωνή σου, να γίνης ένας μεγάλος τραγουδιστής...

—Λες αλήθεια;
—Έχω γυρίσει όλη την Εύρωπη... του άπαντσης απλά. Φωνή σαν τη δική σου δεν έχω ξανακούσει...

—Και θα με βοηθήσης εσύ να σπουδάσω;...
—Στά πιδό μεγάλα 'Ωδεία του εξωτερικού...

—Γιατί;...
—Γιατί σ' αγαπάω!... Δεν τ' άκουσες και πριν;...

—Εσφίξε το κεφάλι του μέσ' στα χέρια του ο 'Αποστόλης, σά νάθελε να συγκεντρώση τις ανακατωμένες του σκέψεις...

—Καλά... είπε. Κι' εγώ σ' αγαπάω... Μπορώ όμως να δεχτώ τόσα πολλά από σένα;... Είπε σωστό;...

—Μ' έσωσες από το θάνατο... του άπάντσης έστω. Δεν είναι σωστό να στο ξεπληρώσω; 'Αν τώδερε ο πατέρας μου, θα μπορούσε να σου δώση πολύ περισσότερα!...

—Δεν θα τα δεχόμουν ποτέ!... Έκανε εκείνος, σηκώνοντας περήφανα το κεφάλι του.

Χαδιάρα, σφίχτηκε πιδό πολύ κοντά του: —'Από τον πατέρα μου, καλά... του μουρμούρισε. 'Από μένα όμως;...

—Τι από σένα;...
—Δεν θα δεχτής να κάνω κάτι για τη φωνή σου;...

Πελαγωμένος μέσα στα δλόχρυσα δνειρα που άνοιγε μπροστά του η Λιάνα, εκείνος δεν ήξερε τι να σκεφτή, τί ν' άπαντήση...

—'Εο, είσαι άλλο, βέβαια... μουρμούρισε στο τέλος. Μά... Ξέρω κι' εγώ;...

—Τι θα πη «ξέρεις και σύ»;... 'Αποφάσισε! Θες ν' άφήσης το νησί σου, και να πάς δξω να σπουδάσης;...

—Κι' η Μαρίνα;... είπε ξαφνικά ο 'Αποστόλης, με μιά στιγμιαία τυφή.

—Θά σε περιμένω να γυρίσης, αφού σ' αγαπάει... του άπάντσης με σφιγμένα χείλια η Λιάνα.

—Νά γυρίσω;...
—Ναι... Πιδό καλά θάνε, βέβαια, να σε κερδίσης δοξασμένο και πλούσιο... Θά την κάνης πιδό σίγουρα εύτυχισμένη...

Κούνησε το κεφάλι του δίσπιστα εκείνος: —'Η Μαρίνα δεν θα γίνη εύτυχισμένη άμα φύγω!... άπάντσης με πικρή πεποίθησι.

—Γιατί;... 'Εμένα μου είπε ότι, για την εύτυχία σου, είναι πρόθυμη ακόμα και να σε στερηθή...

—Μπά... 'Ετσι το λέει... Με το στόμα...

Ξαφνικά, πίσω τους, άκούστηκε μιά γλυκειά σιγαλή φωνή:

—'Οχι, 'Αποστόλη... Δεν το λέω μόνο με το στόμα. Το λέω και με την καρδιά...

—'Ο 'Αποστόλης κι' η Λιάνα πετάχτηκαν όρθοι και γυρίσανε. Μπροστά τους στεκότανε λυπημένη με αδόκητη η Μαρίνα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέλεια.

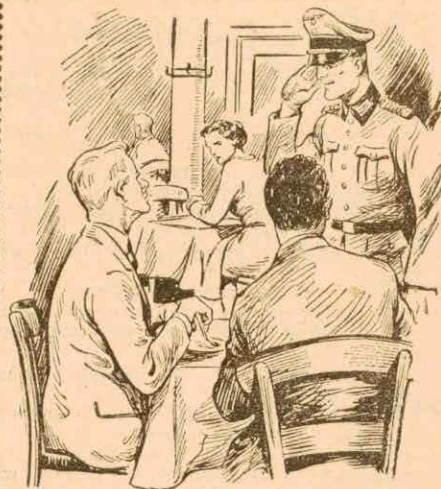
'Αλληλογραφία

Α. Μαυρουδάτην. Καρότισαν: Το διηγημά σας «Ο έρωτευμένος τυφλός» άσέκατο καλό, άν. και άφυσικό σε υεικές υειές.

Εύνοιστώ για τα καλά σας λόγια. Διαβιβάζω τους χαιρετισμούς σας στον κ. Αογέλαο.

Βασίλισσα του πόνου. Α. Κ. Χ. και Δυστυνισμένη Φώη. Πονεμένη υοδίστοο ύλα: Τα γράμματά σας παρεδόθησαν στις συνογατίδες του 'Ερωτ. Γοαυατοκιωτίω. Δεν γίνεταί άλλοιως.

Δ. Ρο ύ π α ν. Πάτοας: Βλέπετε ότι τώρα ξαναφάνηκα στο «Θησαυρό». Εύχαριστώ για όλα γράφεις για τη μουσική μου.

... 'Ανακάλυψα μιά άνωμαλία στο πόδι της και έσπευσα να κάνω ύψηλοφώνως τη σχετική κριτική...

ΟΤΑΝ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΎΨΗΛΟΦΩΝΩΣ...

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

—'Ενα πρόσφατο ταξίδι μου στη Βιέννη μου έφερε στο νου άναμνήσεις «παλαιών καλών ήμερών». Θά τις άφηγηθώ σε μιά σύντομη σειρά σημειώματων, αλλά πρώτα θέλω να άφηγηθώ ένα περιστατικό, που σχετίζεται με τον άειμνηστο Γεώργιο Βλάχο. (Την είδησι του θανάτου του την έμαθα στη Βιέννη. 'Ενας φοιτητής μου είπε πώς... του είπε ένας άλλος φοιτητής ότι άκουσε από έναν ξένο ραδιοσταθμό ότι πέθανε ο Βλάχος. 'Εκτοτε επί τρεις μέρες προσπαθούσα να εξακριβώσω άν ήσαν αληθινή ή όχι η θλιερή είδησις, αλλά δεν το κατορθώσα. 'Η πρεσβεία μας, που έπρεπε να πληροφορηθή άμέσως, είχε μεσάνυχτα. Μου είπαν οι εκεί αρμόδιοι ότι τά έξ 'Αθηνών νέα τα μαθαίνουν από μιά πρώην έφημερίδα, που τους στέλνει κάπου — κάπου το ύπουργείον 'Εξωτερικών (!)

Παρασπείροντας για λίγες μέρες από την Βιέννη, ένα πρώην του Φεβρουαρίου του 1938 πήγα στην ιστορική ελληνική εκκλησία, στο Γκρήχεν Γκασσε της Φλάσμορκε. Δεν ήσαν πολλοί οι εύλαβείς συμπατριώταί μας που εκκλησιάζονταν και με συγκίνησε — πρέπει να όμολογήσω — δίκαινα άνάμεσα σ' αυτούς, άκίνητο σε μιά γωνιά τον Βλάχο.

Πήγα κοντά του και τον ρώτησα πώς βρέθηκε στη Βιέννη. Μου είπε ότι ήταν «έν πορεία» προς το Βουκουρέστι, όπου έπρόκειτο να συνέλθη η Βαλκανική Διάσκεψις. Είχε παρακληθή να συνοδεύση την αντιπροσωπεία μας ως σύμβουλος.

—'Εμεινε ως το τέλος της άκολουθίας, χωρίς να μετακινήθ από τη θέση του. 'Υστερα, με κάλεσε να φάμε στο άπέναντι από την εκκλησία παμπάλαιο έστιατόριο «Γκρήχεν μπάιτελ», κέντρον — κατά την παράδοσι — των πρδ και κατά την επανάστασι πατριωτών 'Ελλήνων, μεταξύ των οποίων και του Ρήγα Φεραίου. 'Εκεί ήλθε και μάς χαιρέτησε λίγο άωγότερα ο εκκλησιαστικός προϊστάμενος κ. Χρυσόστομος Τσίτερ, ψυχή της ελληνικής κοινότητος — όπως είναι και τώρα — ένας εξαίρετος εκπρόσωπος της 'Εκκλησίας με εύρυτάτη μόρφωση άκούρατος, πρόθυμος, ύπόδειγμα λαμπρού πατριώτου και εκκλησιαστικού λειτουργού.

Είχαν άρκετη πελατεία οι άβθουσες του έστιατορίου. Καθήσαμε σε μιά γωνιά και ο Βλάχος εκάλεσε τον ιδιοκτήτη, από τον οποίο έζητησε πληροφορίας σχετικά με την ελληνική όνομασία του κέντρου. 'Ο άγαθος Αυστριακός δεν ήταν σε θέση να πη τίποτε το διαφωτιστικό. 'Απλώς είχε άκούσει πώς τα παλιά τα χρόνια έούχναζαν εκεί οι πλούσιοι 'Ελληνες έμποροι της Βιέννης.

Είπε μονάχα ότι η ιδιοκτησία του παμπάλαιου κέντρου πέρασε από διάφορα χέρια στην διαδρομή του χρόνου και ότι δεν ήταν άπίθανο ο πρώτος ιδρυτής του ή κάποιος μεταγενέστερος ιδιοκτήτης του να ήταν 'Ελλην.

Μετά την άκαρπη αυτή... ιστορική έρευνα, ο Βλάχος άρχισε να μελετάη τον κατάλογο και κατόπιν την... πελατεία. Του άρεσε το καλό φαγητό, αλλά μέσα στα κέντρα δεν παρέλειπε να εξετάζη τις φυσιογνωμίες των πελατών.

—Κάθε φορά, μου είπε, που μπαίνω σ' ένα κέντρον στο έξωτερικό, μελετώ τις φυσιογνωμίες και ανακαλύπτω τους 'Ελληνες. Σπανιώτατα πέφτω έξω.

—'Ενώ λοιπόν, μιλούσε, έρευνούσε με το διαπεραστικό βλέμμα του τους πελάτες. Δεν φαινόταν όμως πολύ ικανοποιημένος.

—Περίεργο, έκανε σε λίγο. Είχα την έντύπωσι πώς στο κέντρο αυτό, που βρίσκεται δυο βήματα από την ελληνική εκκλησία κι' έχει ελληνικό τίτλο, θα ύπήρχαν άρκετοι πελάτες 'Ελληνες και μάλλον σήμερα, που είναι και Κυριακή. Δεν βλέπω καμμία φάτσα, που να με πείθι πως είναι ελληνική. Με κλονίζει μονάχα αυτός ο άξωματικός που κάθεται δεξιά μας στο πρώτο τραπέζι δίπλα στην πόρτα. 'Αν δεν ήταν άξωματικός του αυστριακού στρατού θα έπαιρνα όρκο πώς είναι 'Ελλην.

Δεν είμαι φυσιογνωμίστης και δεν θα μπορούσα να άποφανθώ άν ο περιού ο λόγος άξωματικός είχε κανένα σημάδι ελληνικής προελεύσεως ή όχι. Βέβαιον πάντως είναι ότι μάς κύτταζε με περίεργο ενδιαφέρον και φαινόταν πώς προσπαθούσε να παρακολουθήση τη συνομιλία μας.

—'Η περίπτωση του δεν μάς άπασχόλησε περισσότερο. 'Ο Βλάχος, αλλάζοντας θέμα συζήτησεως, εξέφρασε την άπορία του για την έλλειψι συγκεκριμένων ιστορικών στοιχείων σχετικά με το «Γκρήχεν μπάιτελ», που έν πάση περιπτώσει είχε ελληνική ιστορία. 'Υστερα από το γεύμα έγινε και η άπαραίτητη σύντομη κριτική των αυστριακών φαγητών, τα όποια εγώ τουλάχιστον δεν περιέβαλλα με μεγάλη έκτίμησι.

Τελικά και ενώ προσκομίζετο ο «κλάιν Μόκκα», ο μόνος καφές που είχε κάποια συγγένεια προς τον δικό μας, η συζήτησις περιστράφη γύρω στα θέματα της καλλιτεχνικής ζωής της Βιέννης, του θεάτρου, του κινηματογράφου, των ιστορικών καφενείων — «Μότσαρτ», «Σίλερ» κ. ά. — των νυκτερινών κέντρων. 'Εκείνη τη στιγμή μπήκε μιά νεαρή και χαιρομένη κατάδεσθη Βιεννέζα, την όποιαν ύπεδεχθή με ιδιαιτερή έγκαρδιότητα ο διπλανός μας άξωματικός, πιθανώς αύλγος της, πιθανώτερο φίλος της.

—Οι Βιεννέζες διατηρούν πάντα μία ξεχωριστή χάρι, είπε ο Βλάχος. Δεν έχουν ίσως τη φινέτσα των Παρισινών, αλλά είναι έλκυστικώτερες.

Αυτά έξ άφορμής της νεοελθούσης, την όποιαν... έμελετήσαμε άμφοτεροι με προσοχή. Φαίνεται ότι το δικό μου βλέμμα ήταν έρευνητικώτερο, διότι άνεκάλυψα μιά άνωμαλία — ένα σημάδι κίρνω — στο πόδι της. Καί έσπευσα να κάνω, μάλλον ύψηλοφώνως, μιά παρατήρησι κάθε άλλο παρά διακριτική. Προτού τελειώσω όμως τη φράσι μου είδα τον άξωματικό να σηκώνεται από τη θέση του κάπως στενοχωρημένος και να έρχεται στο τραπέζι μας. Χαιρέτησε με το σχήμα και είπε εις... άπταιστον ελληνικήν:

—Σας παρακαλώ κύριοι, άν πρόκειται να πητε κι' άλλα για την κυρία που είναι μαζί μου, να μιλήτε σε άλλη γλώσσα. 'Οπως βλέπετε ξεύρω ελληνικά.

—'Υστερα από την κατάπληξι μας, μάς έξηγήσε πώς η μητέρα του ήταν 'Ελληνίς και πώς ο ίδιος μεγάλωσε στην 'Ελλάδα. Είχε λοιπόν, δίκη ο Βλάχος. 'Ασφαλώς μέσα στα πολλά ψυχικά και πνευματικά χαρίσματά του, είχε και την ικανότητα του φυσιογνωμισμού.

—Είδες, που δεν έπεσα έξω; μου είπε σε λίγο με ικανοποίησι...

—'Ομολογώ πώς δεν περίμενα τόσο επιτυχία στη διάγνωση...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Γ. ΠΙΠΙΝΟΣ και η «Λα δη Κόδριγκτων»

—'Όταν ο Κανάρης ήταν Διοικητής στο Ναύσταθμο

—'Η ελληνική γολέτα «Λαίδη Κόδριγκτων» διάτρητη από δέκα σφαίρες κανονιού — δέκα πληγές που φώναζαν τη δόξα της — είχε από τον έκτο χρόνο της 'Επανάστασεως του 1821 κυβερνήτη της τον καπετάν Γεωργάκη Πιπίνο, της 'Υδρας τον παλιό πυρπολητή.

Στά 1842—1843, ύστερ' από κυβερνητική διαταγή ο Πιπίνος με τη γολέτα του έτέθη στη διάθεσι του 'Ελλήνος προξένου Σμύρνης Θ Ξένου, για την καταδίωξι της πειρατείας, που τον καιρό εκείνο είχε άποθρασυνθή στής 'Ικαρίας το πέλαγος.

Βγαίνοντας, λοιπόν, μιά μέρα με το καράβι του απ' το άκρωτηρι του Καραμπουρνά ο Πιπίνος, τράβηξε κατά τα νερά της Χίου, εκεί που μαζί με τον Κανάρη των Ψαρών κάψανε, τον 'Ιούνιο του 1822, άνήμερα του Ραμαζανιού των Μωαμεθανών, την τουρκική ναυαρχίδα του Καρά 'Αλή.

Γελαστός κι' όλος φωτιά από πατριωτικό ένθουσιασμό ώρθώθηκε από το καθίσμα του ο γέρο Πιπίνος και παίρνοντας απ' το χέρι όσους ήσαν κοντά του, τους έφερε στής γέφυρας την κουπαστή. 'Εκεί δείχνοντας με το δάχτυλο τα μέρη αντίκρου, άρχισε ν' άφηγείται το κατορθώμα του.

Κι' έλεγε, έλεγε, συνεπαρμένος απ' την άνάμνησι, ο τσακισμένος απ' τα βάσανα, τη φτώχεια και τα χρόνια παλός πυρπολητής...

—'Όταν σταμάτησε να λήη, έσκυψε στα στήθια το κεφάλι και...

—Μολοντούτο, είπε, όλη τη δόξα ο Κανάρης την έχει. 'Ο Κανάρης εινε διοικητής του Ναυσταθμού και ύπωναύρχος, κι' εγώ μονάχα πλοίαρχος και με το παρατσούκλι «Λαίντης»!

—'Όταν ο Κανάρης μαζί με τον Πιπίνο θαλασσοπορούσαν νύχτα απ' τα Ψαρά για της Χίου το ασυγκριτο ναυτικό κατορθώμα, βρέθηκαν τα ξημερώματα τα καράβια τους πλάι-πλάι. Είχαν μπουνατάς κι' άργολέανε, δυο μέρες. Καθώς βρέθηκαν κοντά-κοντά προχωρώντας σιγανά τα δυο πλοία, οι ναύτες τους, οι Ψαριανοί, από το καράβι του Κανάρη και οι 'Υδραίοι από το άλλο του Πιπίνου άνοιξαν κουδέντα μεταξύ τους.

Σε μιά στιγμή άκούγεται απ' το Ψαριανό πλοίο η φωνή του Κανάρη:

—Ξέρεις τί συλλογιέμαι καπετάν Γιωργάκη; φώναξε του Πιπίνου.

—Πού να ξέρω; του άπάντσης ο Πιπίνος. 'Εγώ, βλέπεις, τραγουδάω, δεν συλλογιέμαι!

Γέλια άκούστηκαν στην άπάντησι εκείνη του Πιπίνου από το 'Υδραίο πλοίο, που τον άκούσαν και στανταύσαν, δίχως χρυσά κομψία, σπαλέτες και παρασημα, μ' ένα σκουφάκι στα κεφάλι αντί για τρικαντώ, έκανε πολλά ταξίδια με τη Λαίδη του, που του άφισαν όποιας κέρδη. Τον τρίτο χρόνο όμως το πλοίο απ' τα πολλά νερά που έκανε ναύαγηση σε μιά τρομερή θύελλα στα παράλια της 'Αφρικής.

—'Ο Πιπίνος σώθηκε, ως εκ θαύματος, αφού έμεινε γυμνός μέσ' τη θάλασσα κολυμπώντας 11 ώρες!

Κι' από τότε ίδιώτευσε ως το θάνατό του.

—'Εδωσα, 'Εδωσα, μικρή 'σουν και σε γέλασα!...

—'Ο Κανάρης χαμογέλασε άκούοντας το τραγούδι του Πιπίνου και τον καμάρωσε για την άμέριμνη και γενναία ψυχή του.

Τον Μάη του 1843 η γολέτα

«Λαίδη Κόδριγκτων» με τον κυβερνήτη της Πιπίνο έφτασε στον ελληνικό Ναύσταθμο του Πόρου, απ' τη Σμύρνη, για είκοσι ώρες. Ναυτικό κατορθώμα σε γρηγοράδα για παλιό καράβι.

Την άλλη μέρα η γολέτα μπήκε στην καθαρά του Ναυσταθμού. Διοικητής του Ναυσταθμού στον Πόρο ήταν ο ύπωναύρχος Κανάρης, ο ήρωας θαλασσομάχος του 1821, φίλος και συμπολεμιστής του Πιπίνου, όπως ξέρομε. Είπαν του Κανάρη ύπηρεσιακάς ότι ο Πιπίνος με τη «Λαίδη Κόδριγκτων» θα μείνη δέκα μέρες στην καθαρά. 'Αλλά ο Κανάρης, άγνωστο γιατί, δεν πήγε, στο διάστημα αυτό, να δη τον ισότιμο πριν είκοσι χρόνια συμπολεμιστή του.

Πέρασε η καθαρά.

Και την άλλη μέρα ο Πιπίνος ντυμένος με την καινούργια ναυτική στολή του, πνιγμένος μέσα στο ψηλό κολόρο της, τράδης για να επισκεφθή τον διοικητή του Ναυσταθμού.

Με σφιγμένο λαιμό, με το στήθος κλεισμένο κάτω απ' τα χροσά κομψία της στενόχωρης στολής, με τρικαντώ στο κεφάλι, παρουσιάστηκε στον Κανάρη σκύβοντας κομμάτι άδέξια και στενοχωρημένα για να χαιρετήση τον άνωτέρω του.

—'Ο Κανάρης καθώς τον είδε να μπαίνει στο γραφείο του σηκώθηκε. 'Εγκάρδια κι' άπλά το έσφιξε το χέρι και φίλησε τον συμπολεμιστή του στο στόμα.

—'Ο Πιπίνος ξαναύρε πάλι τον έαυτό του μ' αυτή την εγκάρδια ύποδοχή κι' άρχισε να σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό του.

Και μετά άρχισαν τα τυπικά: —'Εχω καπετάν Γιωργάκη να σου δώσω ένα άσχημο χαμπερί, που θα σε στενοχωρήσει, είπε ο Κανάρης του Πιπίνου.

—Παιό; ρώτησε μ' άγωνία και χτυποκάρδι ο Πιπίνος.

—'Η κυβέρνησι σε κάνει διαδίσμο και το καράβι, την «Λαίδη Κόδριγκτων» θα τη διαλύση για ξυλεία, έπειδή παραπάλαιος!

—Το καράβι τούτο βασταί δέκα χρόνια ακόμη... 'Ατιμοι Μπαδαρέζοι... Καί μάς θα πουλήσουν καμμία ώρα! είπε ξαναμμένος απ' το κακό του ο Πιπίνος.

Και ύστερ' από λίγο με νευρικό χαμόγελο:

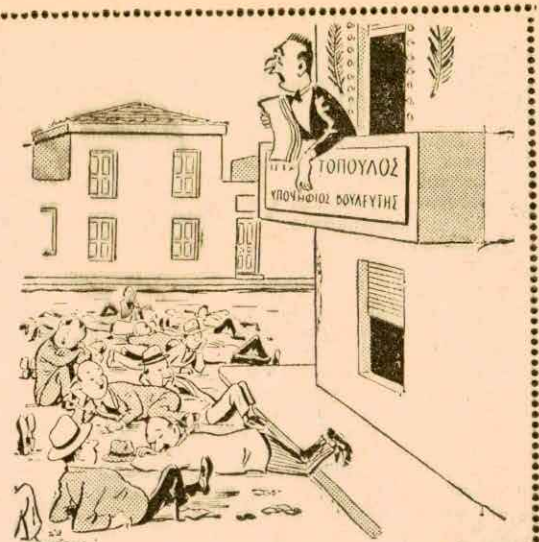
—Λοιπόν μεις που κάψανε τον Ταύρκο... διαβέσμοι... αί! Καλά! Τί να γίνη! Μα εγώ, μωρέ, θα τ' αγοράσω το καράβι! Τί λέει το μυαλό σου; Καί χαρίζω στο κυβέρνη και ψωρογαλόνια και σταυρούς κι' επωμίδες, και κομψία και σειρήνια και άστέρια! Το βλέπω πώς γι' άλλους τότενε δουλεύαμε...

Πραγματικά μ' έξοδα φίλων απ' τη Σμύρνη και την 'Ελλάδα ο Πιπίνος αγόρασε τη «Λαίδη Κόδριγκτων» — βοήθησε σ' αυτό κι' ο ίδιος ο Κανάρης, φαίνεται — και την κράτησε τρία χρόνια. Την επισκεύασε, και σαν πλοίαρχος του έμπροικου ναυτικού, δίχως χρυσά κομψία, σπαλέτες και παρασημα, μ' ένα σκουφάκι στα κεφάλι αντί για τρικαντώ, έκανε πολλά ταξίδια με τη Λαίδη του, που του άφισαν όποιας κέρδη. Τον τρίτο χρόνο όμως το πλοίο απ' τα πολλά νερά που έκανε ναύαγηση σε μιά τρομερή θύελλα στα παράλια της 'Αφρικής.

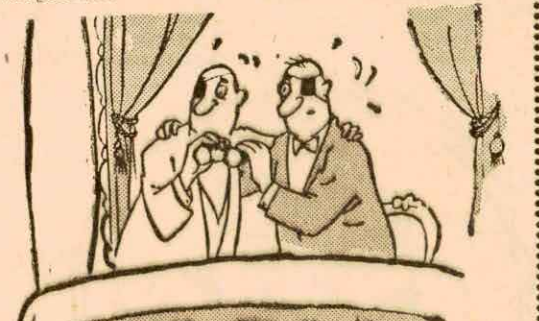
—'Ο Πιπίνος σώθηκε, ως εκ θαύματος, αφού έμεινε γυμνός μέσ' τη θάλασσα κολυμπώντας 11 ώρες!

Κι' από τότε ίδιώτευσε ως το θάνατό του.

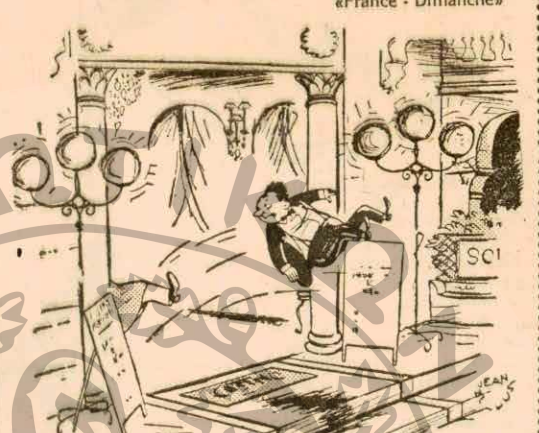
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

—'Αλλά άρκετά σās είπα. 'Ισως και να σās κούρασα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

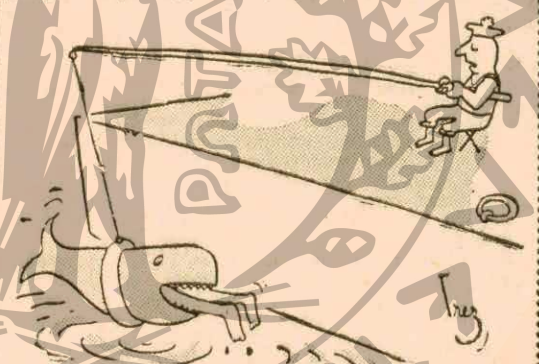

Δύο μονόφθαλμοι στο θέατρο... «France - Dimanches»

ΣΤΟ ΚΑΖΙΝΟ

—Για σταθήτε, βοέ παιδιά, ούτε για άσείο δεν μπορεί να φωνάξη κανείς «μπάνκο»!

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΛΥΜΒΗΣΕΩΣ
—'Ενα, τα πόδια... Δυό, τα χέρια!...

Α Ν γιά όλο τόν άλλο κόσμο οι αισθηματικές υποθέσεις των αστέρων προκαλούν πάντα ενδιαφέρον και περιέργεια, γιά τούς κατοίκους του Χόλλυγουντ θεωρούνται φυσικές και χωρίς ιδιαίτερη σημασία. "Ο λα άλλαξε στη πόλι του κινηματογράφου θεωρούνται φυσικά και νόμιμα. "Έτσι, όταν έδω και λίγον καιρό άγισαν να κυκλοφορούν οι πρώτες φήμες γιά ένα φλογερό ειδύλλιο τού «γέρο» Γκάρι Κούπερ με τη νεαρά και όμορφη στάρ Πατρίτσια Νήλ, κανείς δεν έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στο ζήτημα, παρ' όλο πού ο Γκάρι είνε σήμερα ακριβώς 50 χρόνων — γι' αυτό και τόν φωνάζουν «γέρο» — και η Πάτ μόλις 25!

Μιά τόσο σημαντική διαφορά ηλικίας θα έκανε μεγάλη εντύπωση στην Ευρώπη. Στην Αμερική, όμως, και ιδίως στο Χόλλυγουντ δεν κάνει παρά σέ ελάχιστους μόνον. "Ας ρίξουμε μιά ματιά στις λεπτομέρειες τού ειδυλλίου αυτού, παρουσιάζοντας τούς δύο πρωταγωνιστές του:

Η όμορφη Πατρίτσια Νήλ.

στάς του:

Ο Γκάρι Κούπερ, ο άρρενωπος αυτός και δημοφιλής ηθοποιός πού επιβάλλεται με τόν ύψος του (1.90) κρύβει στα στήθη του από μικρός μιά πολύ τρυφερή και ρωμαντική καρδιά. "Υστερα από σύντομο ειδύλλιο παντρεύθηκε τόν 1934 την νεαρή τότε ηθοποιό Βερόνικα Μπάλφ, γνωστότερη έπειτα με τόν ψευδώνυμο Σάντρα Σάου, Τρία χρόνια αργότερα απέκτησαν τόν πρώτο και μοναδικό παιδί τους, πού είνε σήμερα 14 ετών και λέγεται Μαρία. "Ήταν τόσο ένθουςιασμένος απ' τόν γάμο αυτόν ο Γκάρι ώστε μέχρι τόν 1945 δεν έπαυε να λήη συχνά:

—Είμαι έρωτευμένος με μιά όμορφη γυναίκα—τη γυναίκα μου!

Αυτό από τόν 1946 άρχισε να τόν λήη απανιώτερα και από τόν 1948 έπαψε έντελως. Στίς αρχές τού 1950 τόν ζευγος Κούπερ-Σάου χωρίς «έντελως φιλικά» φαίνεται πως ο ένας είχε βαρεθεί τόν άλλον, και γιά να μην άρχισουν τίς άμοιβαίες άπιστίες προτίμησαν να ξηγηθούν με ειλικρίνεια και να χωρίσουν στο τέλος σαν φίλοι. "Ο καθένας ήταν ελεύθερος τώρα να ξαναρχίση τή ζωή του, όπως ήθελε. Λίγο αργότερα, στα στούντιο Γουόρνερ, ο Γκάρι εκλήθη να παίξη γιά πρώτη φορά με τήν καινούργια και όμορφη στάρ Πατρίτσια Νήλ στο φιλμ «Χαλύδινες ψυχές». "Όταν τελείωσε τόν γύρισμα ο Γκάρι δεν έπαψε να έπαινη τήν Πάτ:

—Είμαι εύτυχης πού γνώρισα ακό-

Τό ειδύλλιο Γκάρι Κούπερ Πατρίτσια Νήλ

μιά καινούργια συνάδελφο. "Έχει μεγάλο ταλέντο, είνε όμορφη κοπέλλα κι έχει σπάνια χαρίσματα. Πρό πάντων όμως είνε ψηλή. Μιά τέτοια γυναίκα θα ήθελα γιά να ξαναρχίσω τή ζωή μου... Έλεγε σέ στενό κύκλο φίλων του.

Ας αφήσουμε τόν Γκάρι κι' ας έλθουμε τώρα στην Πατρίτσια. "Η Πάτ, όπως τήν φωνάζουν χαϊδευτικά, είνε πράγματι μιά όμορφη και γοητευτική κοπέλλα. "Άρχισε τή καριέρα της τόν 1946 και μέχρι τώρα, με ελάχιστες σχετικές ταινίες, κατώρθωσε να φθάση στόν επίζηλο τίτλο τής στάρ. Γεννήθηκε τόν 1926 και σήμερα είνε ακριβώς 25 και άνυπαντρη, Κύρια χαρακτηριστικά της ή-

Τό έρωτευμένο ζευγάρι στην τελευταία ταινία του.

διότυπη όμορφιά της, ή βαθεία και κάπως περίεργη φωνή της, τόν κομψό σύνολό της και τόν ύψος της πού φθάνει τόν 1.76. Τό περίεγο είνε ότι κι' αυτή, μετά τόν τέλος τής συνεργασίας της με τόν Κούπερ, έμεινε με τίς καλύτερες εντυπώσεις γι' αυτόν. Να τί έλεπε σέ κύκλο φίλωνάδων της:

—Ευχαριστήθηκα πάρα πολύ πού γνώρισα από κοντά τόν διάσημο συνάδελφό μου Γκάρι Κούπερ. Παρ' όλο πού τόν φωνάζουν κοροϊδευτικά «γέρο», είνε ώστόσο δυνατός σαν νέος 25 ετών. "Αρκεί να σάς πώ ότι ζαλίσθηκα πραγματικά, όταν γιά πρώτη φορά μ' έκλεισε στην πλατείά άγκαλιά του και με φίλησε παθητικά — σέ σκηνές τής ταινίας, φυσικά. "Έναν τέτοιο άνδρα δυνατό και

με πείρα τής ζωής κάθε άνυπαντρη κοπέλλα θα τόν ήθελε γιά σύζυγό της. "Η ηλικία έχει δευτερεύουσα σημασία κατά τή γνώμη μου...

"Η αρχή είχε γίνει. λοιπόν. "Η Πάτ άρεσε στό Γκάρι κι' αυτός στή Πάτ. Δεν χρειαζόταν τώρα παρά ο μικρός σπινθήρας γιά να φουντώση τó αίσθημα. "Ο σπινθήρας αυτός δόθηκε με τή δεύτερη ταινία τους «Αγάπησα κι' έμίσησα» πού γύρισαν πέρυσι. Σ' αυτήν ο Γκάρι δημιουργούσε τόν ρόλο τού Φράνκ Ρούλ, ενός δυναμικού ανθρώπου πού άρχισε απ' τόν μηδέν κι' έγινε ο «βασιλιάς τού καπνού» τής εποχής του, γιά να καταστραφή στό τέλος απ' τή μοίρα α όμορφιά μιάς γυναίκας, τής Μάργκαρετ, πού υπεδύετο ή Πατρίτσια Νήλ. Στό ίδιο φιλμ ο Γκάρι και η Πάτ είχαν τήν ευκαιρία να γυρίσουν πολλές «ερωτικές» σκηνές μαζί. "Έτσι άναγνώθηκε ή παλιά συμπάθειά τους πού δεν άαγνησε να καταλήξη σέ σφοδρό άμοιβαίο έρωτα. "Ο πενήνταρης Γκάρι Κούπερ ήταν τώρα έρωτευμένος με τήν Πάτ, νεώτερή του κατά 25 χρόνια! Λίγο καιρό μετά τίς έξομολογήσεις του, ο Γκάρι έλεγε γελώντας στή Πάτ:

—Πάτ, γλυκειά μου, μού εξαγάδωσες τόν πόθο τής ζωής απ' τή στιγμή πού μού χάρισε τήν αγάπη σου! "Ήμουν τόσο άπογορευμένος πριν σε γνωρίσω.

Κι' εγώ σ' αγαπώ πολύ, αλλά φοβάμαι. Φοβάμαι μήπως βρεθούν οι καλοθέληται και με διαβάλουν στά μάτια σου. Σε περνά πολλά χαμόνια, αλλά αυτό δεν νομίζω ότι μπορεί να επιδράση στην εύτυχία μας. "Αμα υπάρχη ή αγάπη, όλα τ' άλλα είνε δευτερεύοντα...

—Μά χουσέ μου, διευαρτύρετο ή Πάτ, πώς μπορείς να σκέπτεσαι τέτοια πράγματα; "Άκουσα και θ' άκούσω μόνο τή φωνή τής καρδιάς μου. Θέλω να σε κάνω εύτυχισμένο και να γίνω κι' εγώ κοντά σου! "Αλλά τά πράγματα δεν φαίνονται τόσο ρόδινα. "Υπάρχουν δυό άν-

Ο Γκάρι Κούπερ

τιδράσεις γιά τόν γάμο. "Η πρώτη είναι απ' τήν κόρη τού Γκάρι, τή μικρή Μαρία. Με κανένα τρόπο δεν θέλει να ξαναπαντρευτή ο πατέρας της. "Η δεύτερη και ή μεγαλύτερη προέρχεται απ' τούς γονείς τής Πάτ. Δεν θέλουν ούτε ν' άκούσουν γι' αυτόν τόν γάμο, γιατί θεωρούν τόν Γκάρι «γέρο».

Φαίνεται πως ή Πάτ σέβεται και άκούει τούς δικούς της. Γι' αυτό ίσως δεν άποφασίζει τίποτα ακόμη.

Α. ΚΛΑΡΚ

Νέμπερα Πέιτσερ
Νοβί Ζουρτζάν

ΟΙ ΔΥΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Νύχτα βαθεία. Το «Ιωάννα Ν.» είχε περάσει κατά τις δέκα ανοίχτα από το «Α-ντεν», και τώρα έπλεε στον Ίνδο. Αριστερά, οι αμμουδιές ακρογολιές της Αραβίας, περνούσαν, λουσμένες από το κοκκινόχρυσο μισοφύγγο. Βαρύ, φορτωμένο ως τα μπράβια, το δυσκίνητο εμπορικό, σερνόταν με πενήντημι μίλια προς την Καλκούτα. Ηαυχία απάνω στο καστρώμα. Μόνο, βαθεία, σε μία γωνία της πλώρης, μία φασμασμένη έκχυσε το παραπονο του χωρισμού, ποστέλες μονότονη ή φωνή του έρωτευμένου ναυτή στην καλή του, πουχε μείνει πίσω, στην Ελλάδα.

«Γεια σου...
Φεύγω σήμερα μακριά σου...
Σάψε με στην ανάκαλι σου...
Γεια σου... Γεια σου...»

Στη δεξιά κουπαστή της πρύμνης, ένας άντρας ακουγε απλάστα το τραγουδι να ξεχυνεται στην απέραντη ξαθή νύχτα. Η καρδιά του, την στιγμή εκείνη, έκανε πίσω κι έπαιρνε ανάποδα το δρόμο προς το γυρισμό, προς τη μακρινή Αθήνα, προς τη γυναίκα που τον είχε πλανέψει... Σκληρή ή τυχ της ναυτικής... Βαρύς κι ασήκωτος ο πόνος του χωρισμού, όταν μέσα στην ψυχή του έχη τρυπώσει, κυρίαρχος, ο έρωτας...

Αγαπούσε ο δεύτερος. Αγαπούσε τρελλά μία γυναίκα που τουχε δονηρεί μαζί καρδιά κι αισθήσεις. Την είχε γνωρίσει τυχαία, στο συντομίο περασμά του από την Αθήνα. Και τον είχε τόσο βαθεία αναστατώσει, που, για μία στιγμή, σκέφτηκε ν' αφήσει το καράβι του!... Δεν ήταν δυνατό όμως: Το «Ιωάννα Ν.» είχε ξεκινήσει εδώ και δυο μήνες από το Περναμπουκο, φορτωμένο καφέ και σάτιρι. Προορισμός του οι Ίνδιες, με ένα λιγότερο σταματάκι στον Πειραιά, για να ξεφορτώσει το μισό του φορτίο και να πάρη στη θέση του καπνά και κρασιά.

Τότε, τις μέρες εκείνες, γνώρισε ο «Αγγελος Σταυρέλης» τη Νέλλη Στεφανή. Εκείνη τον βρήκε γοητευτικό, θερμό, ανειρημένο, και του δόθηκε με προθυμία. Εκείνος πάλι, τη δέχτηκε στην αρχή σα μία από τις βιαστικές εκείνες περιπτώσεις, πούχουν οι ναυτικοί στη στεριά.

Μ' αλλοίμονο. Αυτή τη φορά δεν ήταν έτσι... Ο δεύτερος της «Ιωάννα Ν.» τ' ανούσε μόλις χαθόκανε πίσω από την πρύμη του εμπορικού. Οι τελευταίες μενεξεδένιες βουνοκορφές της Ελλάδας... Τότε, για πρώτη φορά, κατάλαβε πως ο έρωτας τον είχε δαγκώσει για καλά. Μία και καλή. Και τώρα, όσο μεγαλώνει, ανάμεσα στην Νέλλη και σ' αυτόν, η απόστασις, τόσο η νοσταλγία του γινόταν πιο έντονη, ο πόνος του χωρισμού του πιο αδάσταχος...

Μοναχική παρηγορία του είχε μείνει μία φωτογραφία της, μία μεγάλη φωτογραφία της που τουχε χάρισε λίγο πριν χωρίσουν. Η γοήσα εικονίζονταν ολόκληρη, με τα βελούδινα μάτια της μισοκλειστά, με τα χείλια της που μοιάζαν σα να προκαλούσε φιλία. «Από κάτω, τουχε γράφει με το χέρι της: «Στο λατρευτό μου Αγγέλο, παντοτεινά δική του, Νέλλη»

Μία και δεν είχε πια το πρωτότυπο, έπρεσμένος από το νοσταλγικό τραγουδι, δίψαγε τη στιγμή εκείνη της αβάσταχτης νοσταλγίας, να δη τουλάχιστον τη φωτογραφία... Άναψε το τσιμπουκι του, και τραβήξε για την καρτίνα του. Έκει, απάνω στο μικρό τραπέζι, βρισκόταν η εικόνα της Νέλλης, της ασυγκρίτης γοήσας, που του φλογίζει τη θυμίσαι...

Εσπρώξε σιγά την πορτίτσα της καρτίνας του, μα αμέσως σταμάτησε στο κατόφει: Ένας άλλος άντρας βρισκόταν εκεί μέσα, με την πλάτη του γυρισμένη στην πόρτα. Στο τρίμο πούκανε ανοίγοντας ο Αγγελος, ο άλλος άντρας γύρισε απότομα. Βαστούσε στα χέρια του τη φωτογραφία, αγριεμένος, με τη ματιά του γεμάτη σκοτεινές απειλές.

Ο δεύτερος αναγνώρισε τον καπετάνιο του καραβιού, τον Πέτρο Σαρπη.

Εκείνος κύτταξε το δεύτερο για λίγη ώρα, χλωμός, αμίλητος. Ύστερα, έκανε ένα βήμα προς το μέρος του:

— Πού τη βρήκες αυτή τη φωτογραφία;..

— Τη φωτογραφία;... Έκανε ο Αγγελος. Μά, είνε δική μου... Δεν διάβασε από κάτω;.. Μου τη χάρισε η ίδια...

— Σαφνικά, ο πρώτος έβαλε τα γέλια.

— Δική σου!... Στη χάρισε η ίδια!... Η Νέλλη!...

— Την ξέρεις;..

— Άν την ξέρω!... Περίμενε να σε πείσω...

Σαν τρελλός, βγήκε ο καπετάνιος από την καρτίνα του δεύτερου, παίρνοντας μαζί του και τη φωτογραφία. Και σε λίγο γύρισε. Τώρα, κρατούσε δυο φωτογραφίες αντί για μία. Τις πέταξε και τις δυο στο τραπέζι.

— Να!... Δες... μουρμούρισε.

Τρέμοντας, ο Αγγελος πήρε τις δυο φωτογραφίες. Ήταν εντελώς ίδιες. Δυο αντίτυπα της ίδιας πόδας!... Μόνο που στη δεύτερη φωτογραφία, αυτήν πουχε κοιτάζει τώρα από την καρτίνα του ο καπετάνιος, ήταν γραμμένα με το ίδιο χέρι, αυτά τα λόγια: «Στο λατρευτό μου Πέτρο, παντοτεινά δική του, Νέλλη»...

Δυο φωτογραφίες εντελώς ίδιες, της ίδιας γυναίκας, στην ίδια πόδα, με τα ίδια γράμματα, τα ίδια λόγια, την ίδια υπογραφή!... Μόνο τα δυο ονόματα άλλαζαν: Αγγελος, Πέτρος...

— Την... ήξερες και σύ;.. κατάφερε να ψιθυρίσει σα χαμένος ο Αγγελος.

— Όσα και συ!... του απάντησε με σαρκασμό ο Πέτρος.

— Τη γνωρίζεις τώρα... τελευταία;..

— Από πέραι... Της είχα προτείνει να παντρευτούμε... Πάντα το απέφυγε...

— Και... την είδες και τώρα, που πιάσαμε στον Πειραιά;..

— Να!... Και τώρα...

Ο Αγγελος έπιασε το κεφάλι του... Ένοιωσε πως τούφευγε το μυαλό... Ήτανε δυνατό;.. Τέτοια διπλή ατίμια!... Κι' αυτός, ο τρελλός, ο ανόητος, πουχε πιστέψει στην αγάπη της...

Σαφνικά, μία κοφτερή σκέψη πέρασε από το μυαλό του: Ένας απ' τους δυο τους έπρεπε να λείψει, αυτός, ή ο Πέτρος!

Ανοίξε τα μάτια και είδε τον καπετάνιο μπροστά του με το πιστόλι στο χέρι... Πρόφτασε αστραπιαία κι έκανε ένα βήμα πλάγια, κι έτσι μπόρεσε ν' αποφυγή τη σφαίρα, που τρύπησε την πορτίτσα...

Επείσε απάνω στον Πέτρο, και του αστραπύληξε δυνατό το χέρι. Οι φωτογραφίες έπεσαν κάτω. Εκείνος τινάχτηκε πίσω με δύναμη. Μάταια όμως: Ο Αγγελος τον κρατούσε σφιχτά, τούσφιγγε το χέρι, του ταστρίβε... Σε μία στιγμή, ο καπετάνιος κλάτσησε δυνατό το δεύτερο. Πόνεσε πολύ αυτός, και ξεσφίξε για μία στιγμή το χέρι του. Βρήκε τότε ο πρώτος ευκαιρία και τραβήξε με δύναμη το δικό του, που βαστούσε το πιστόλι. Τώρα όμως, ο δεύτερος, σαν αστραπή, είχε τραβήξει κι' αυτός το πιστόλι του!

Οι δυο πιστολιές ακουστήκανε σα μία μονάχα μέσ' στη στενή καρτίνα. Τα δυο κορμιά πέρασαν το ένα πάνω στ' άλλο, ματωμένα... Το αίμα τους πούτσίλιζε τις δυο φωτογραφίες της ίδιας γυναίκας που κύτταζε τα δυο καινούργια της θώρακα με τα μάτια της πάντα ηδονικά, μισοκλειστά...

Το «Ιωάννα Ν.» έσκισε αργά και δυσκίνητο την ακύμαντη θάλασσα, που φωτιζόταν από το ματωμένο μισοφύγγο...

Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

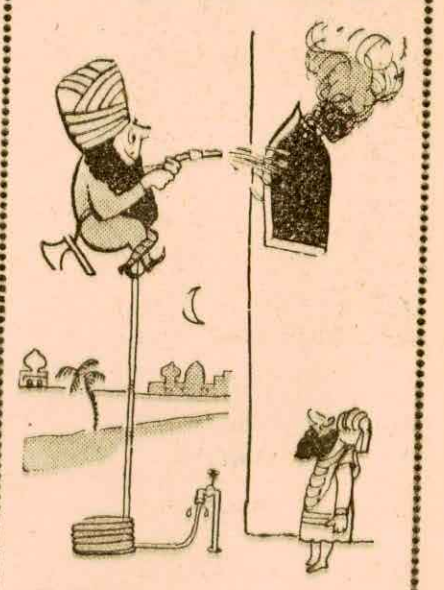
— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

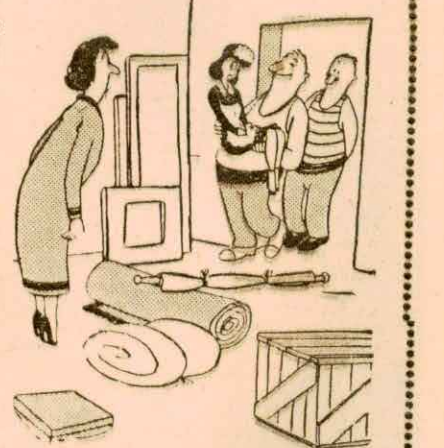
— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

— Κι' εκεί, μακριά, στην Αθήνα, στο κρεβάτι της, η Νέλλη Στεφανή ξαγρυπνούσε. Προσπαθούσε να πιάσει με τη φαντασία της το δράμα που θα παιζότανε, χωρίς άλλο, εκεί απάνω στο εμπορικό που ταξίδευε για τις Ίνδιες, ανάμεσα στον πρώτο και στο δεύτερο καπετάνιο, που τους είχε στήσει τον έναν απέναντι στον άλλον, μαριασμένους αντίληλους, με δυο ίδιες φωτογραφίες της, που τους είχε χάρισει...

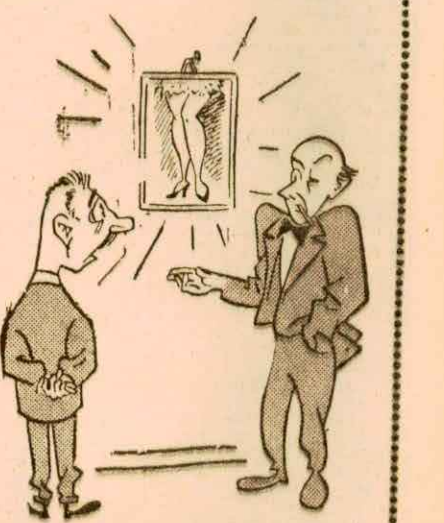
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η Πυροσβεστική Ύπηρεσία στις Ίνδιες...

Κυρία, ήρθαν για τη μετακόμισή...

Αυτή είνε η μνηστή μου. Στο πρόσωπο ξέρεις, δεν έχει και τόσο φωτογένεια!

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Η Σελίλ Όμπου ως 7η σύζυγος του Κωνσταντίνου...

Ποιά φίλμ δά ιδούμε ΓΩ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τίτλοι και πρωταγωνισαί

Συνεχίζοντας την έρευνά για τα φίλμ, που θα ιδούμε κατά τη χειμερινή κινηματογραφική περίοδο, θ' αναλογισθούμε ν' έλθουν. Πού θα εισαχθούν από το γραβείο του κ. Φραντς Κολλάου, ο οποίος έφτασε να συνεργασθί στενά με τον κ. Σπύρος Σκούρα. Τα φίλμ αυτά είνε γαλλικής, γαλλο-ιταλικής και γαλλο-ισπανικής παραγωγής.

Τα καθαρώς γαλλικά έλθουν είνε τέσσερα: «Το νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Σιμόν Σινιόρε. Το «Πασιόντερο κορίτσι» του κόσμου, του σκηνοθέτου Κριστιάν Στενγκελ με πρωταγωνιστριά την Φρανσίσκα Αλβάρεζ. «Αρνόλντ νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Κλεοπάτρα.

Το φίλμ αυτό, νιά το οποίο γοάσκει ήδη φέρονε στο φώς όλα τα πασαγκήνια των καλλιτεχνών και αποκαλύπτει τον αίσιο τρόπο, με τον οποίο οι επιτηδείοι εκμεταλλεύονται υερικές διουφες κοπέλλες. Ρεαλιστικά υπονοούν να γοακτοποιούν και τα δυο υπόλοιπα γαλλικά φίλμ: «Νύκτες των Παρισίων» και «Ένοχος».

Τα φίλμ, που προφέρονται από γαλλο-ιταλική συνεργασία γυρίστηκαν σε δυο εκδόσεις: γαλλική και ιταλική. Έμεις όμως θα ιδούμε τη γαλλική. Τα φίλμ αυτά είνε πολυάριθμα και άκοκτα ενδιάφέροντα. «Ο παράνος της αμασσίας» είνε ένα δράμα, στο οποίο πρωταγωνιστούν Ιταλοί άστροες ή Σαμπιέρο Σάντο-Ρο και Ούμπέρτο Ντ' Αρσεντό. Στο πορτίτσο είνε φίλμ «Ο νυιός του Ντ' Αρσεντό» πρωταγωνιστούν η Τζάνα-Μαρία Κανάλε και ο Κάρλο Νίνκι. Ο ίδιος ο Κάρλο Νίνκι πρωταγωνιστεί μαζί με την προκλήτικη Ντόρις Ντουαάντι σε μία άλλη ενδιαφέρουσα πορτίτσα, την «Κόρη του Αλή Πασά».

Η Εντβίλ Φενιέρο και ο Φοάνν Βιλιάρο έλθουν στο πλευρό τους τους Ιταλούς άστροες Κολέτα Γκοέκο και Ραούλο Στόπα στο φίλμ του Ραυνόν Μπενάρ «Ευνοϊκά σάσκα». Ο «Κατάδικος» θα υάς επιτηδύη να νουσιώσει δυο καινούργια άστρία του γαλλικού κινηματογράφου την Λιλη Μποντάν και τον Πιέρε Γκακί στην νουστή όπερα του Βέντι «Ρινολέτος» πρωταγωνιστούν ο Μισέλ Σιμόν, ο Ροσσάνο Μπράτσι και η Μαρία Μερκάντελ και η Έλν Παρόδο Μενάδης πορτίτσει ες υποδύν νη νουακτοποιούν «Ο έπανάστατης» με τους Μάσιμο Σελότι και Άννα Μαρία Φερρό και η Έκδίκσις του μαύσου πειρά...

του» με τον Ροσσάνο Μπράτσι. Ο «Λέων της Δαμασκού» είνε νιά πρωταγωνιστριά την Αιμίλιο Σπάλα την Ντόρις Ντουαάντι και τον Κάρλο Νίνκι. Τέλος ο «Σπάτοτακος» νουσιήκε με άμερικανικά κεφάλαια.

Υπάρχουν και άκοκτα έλθουν, που προφέρονται από γαλλο-αμερικανική συνεργασία: «Χορδός-Λιγνός» και Σιάς είνε ένα φίλμ που οι δυο κομικοί νουσιούν κατά την μακρόχρονη παραμονή τους στη γαλλική πρωτεύουσα και στο οποίο εμφανίζονται επίσης ο Χάρολντ Λόυντ και ο Μπαστέο Κητόν. Η Μαρία Μοντέζ πρωταγωνιστεί σ' ένα ένοχο φίλμ του άναπνέοντος της σιγής «Η βασίλισσα του Σαδά». Ο Ζουλιέν Ντυβιέ έσκηνοθέτησε την θαλασσινή πορτίτσα «Μαύρος κορσάρος» στην οποία πρωταγωνιστούν ο Τζώοτ Σάντερς, ο Χέρμπερτ Μάροσαλ, η Πατρίσια Ρόκ και ο Ντάλι.

Η «Μυστηριώδης πόλις» είνε η πρώτη ταινία κινεμά παραγωγής, που θα ιδούμε στην Ελλάδα. Γυρίστηκε στο Χόνγκ-Κόνγκ από τον Κινέζο σκηνοθέτη Σου-Σι-Λίνγκ με αποκλειστικά Κινέζους ηθοποιούς.

Θα τελειώσουμε τώρα αναφέροντας τα τέσσερα μεγάλα άτρυ του γοαφείου, που είνε: «Ο Κωνσταντίνος», που πορτίτσα άκοκτα άνοιξη να νουσιέται έκανε μεγάλο θάουδο. Τώρα το νουσιού είνε τελειώσει, αλλά δεν πορτίτσει άκοκτα ποθενά. Είνε ες νουστάν ένοχο και ένε νιά πρωταγωνιστριά την Σελίλ Όμπου. Τα φίλμ αυτά είνε γαλλικής, γαλλο-ιταλικής και γαλλο-ισπανικής παραγωγής.

Τα καθαρώς γαλλικά έλθουν είνε τέσσερα: «Το νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Σιμόν Σινιόρε. Το «Πασιόντερο κορίτσι» του κόσμου, του σκηνοθέτου Κριστιάν Στενγκελ με πρωταγωνιστριά την Φρανσίσκα Αλβάρεζ. «Αρνόλντ νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Κλεοπάτρα.

Τα φίλμ, που προφέρονται από γαλλο-ιταλική συνεργασία γυρίστηκαν σε δυο εκδόσεις: γαλλική και ιταλική. Έμεις όμως θα ιδούμε τη γαλλική. Τα φίλμ αυτά είνε πολυάριθμα και άκοκτα ενδιάφέροντα. «Ο παράνος της αμασσίας» είνε ένα δράμα, στο οποίο πρωταγωνιστούν Ιταλοί άστροες ή Σαμπιέρο Σάντο-Ρο και Ούμπέρτο Ντ' Αρσεντό. Στο πορτίτσο είνε φίλμ «Ο νυιός του Ντ' Αρσεντό» πρωταγωνιστούν η Τζάνα-Μαρία Κανάλε και ο Κάρλο Νίνκι. Ο ίδιος ο Κάρλο Νίνκι πρωταγωνιστεί μαζί με την προκλήτικη Ντόρις Ντουαάντι σε μία άλλη ενδιαφέρουσα πορτίτσα, την «Κόρη του Αλή Πασά».

Η Εντβίλ Φενιέρο και ο Φοάνν Βιλιάρο έλθουν στο πλευρό τους τους Ιταλούς άστροες Κολέτα Γκοέκο και Ραούλο Στόπα στο φίλμ του Ραυνόν Μπενάρ «Ευνοϊκά σάσκα». Ο «Κατάδικος» θα υάς επιτηδύη να νουσιώσει δυο καινούργια άστρία του γαλλικού κινηματογράφου την Λιλη Μποντάν και τον Πιέρε Γκακί στην νουστή όπερα του Βέντι «Ρινολέτος» πρωταγωνιστούν ο Μισέλ Σιμόν, ο Ροσσάνο Μπράτσι και η Μαρία Μερκάντελ και η Έλν Παρόδο Μενάδης πορτίτσει ες υποδύν νη νουακτοποιούν «Ο έπανάστατης» με τους Μάσιμο Σελότι και Άννα Μαρία Φερρό και η Έκδίκσις του μαύσου πειρά...

Υπάρχουν και άκοκτα έλθουν, που προφέρονται από γαλλο-αμερικανική συνεργασία: «Χορδός-Λιγνός» και Σιάς είνε ένα φίλμ που οι δυο κομικοί νουσιούν κατά την μακρόχρονη παραμονή τους στη γαλλική πρωτεύουσα και στο οποίο εμφανίζονται επίσης ο Χάρολντ Λόυντ και ο Μπαστέο Κητόν. Η Μαρία Μοντέζ πρωταγωνιστεί σ' ένα ένοχο φίλμ του άναπνέοντος της σιγής «Η βασίλισσα του Σαδά». Ο Ζουλιέν Ντυβιέ έσκηνοθέτησε την θαλασσινή πορτίτσα «Μαύρος κορσάρος» στην οποία πρωταγωνιστούν ο Τζώοτ Σάντερς, ο Χέρμπερτ Μάροσαλ, η Πατρίσια Ρόκ και ο Ντάλι.

Η «Μυστηριώδης πόλις» είνε η πρώτη ταινία κινεμά παραγωγής, που θα ιδούμε στην Ελλάδα. Γυρίστηκε στο Χόνγκ-Κόνγκ από τον Κινέζο σκηνοθέτη Σου-Σι-Λίνγκ με αποκλειστικά Κινέζους ηθοποιούς.

Θα τελειώσουμε τώρα αναφέροντας τα τέσσερα μεγάλα άτρυ του γοαφείου, που είνε: «Ο Κωνσταντίνος», που πορτίτσα άκοκτα άνοιξη να νουσιέται έκανε μεγάλο θάουδο. Τώρα το νουσιού είνε τελειώσει, αλλά δεν πορτίτσει άκοκτα ποθενά. Είνε ες νουστάν ένοχο και ένε νιά πρωταγωνιστριά την Σελίλ Όμπου. Τα φίλμ αυτά είνε γαλλικής, γαλλο-ιταλικής και γαλλο-ισπανικής παραγωγής.

Τα καθαρώς γαλλικά έλθουν είνε τέσσερα: «Το νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Σιμόν Σινιόρε. Το «Πασιόντερο κορίτσι» του κόσμου, του σκηνοθέτου Κριστιάν Στενγκελ με πρωταγωνιστριά την Φρανσίσκα Αλβάρεζ. «Αρνόλντ νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Κλεοπάτρα.

Τα φίλμ, που προφέρονται από γαλλο-ιταλική συνεργασία γυρίστηκαν σε δυο εκδόσεις: γαλλική και ιταλική. Έμεις όμως θα ιδούμε τη γαλλική. Τα φίλμ αυτά είνε πολυάριθμα και άκοκτα ενδιάφέροντα. «Ο παράνος της αμασσίας» είνε ένα δράμα, στο οποίο πρωταγωνιστούν Ιταλοί άστροες ή Σαμπιέρο Σάντο-Ρο και Ούμπέρτο Ντ' Αρσεντό. Στο πορτίτσο είνε φίλμ «Ο νυιός του Ντ' Αρσεντό» πρωταγωνιστούν η Τζάνα-Μαρία Κανάλε και ο Κάρλο Νίνκι. Ο ίδιος ο Κάρλο Νίνκι πρωταγωνιστεί μαζί με την προκλήτικη Ντόρις Ντουαάντι σε μία άλλη ενδιαφέρουσα πορτίτσα, την «Κόρη του Αλή Πασά».

Η Εντβίλ Φενιέρο και ο Φοάνν Βιλιάρο έλθουν στο πλευρό τους τους Ιταλούς άστροες Κολέτα Γκοέκο και Ραούλο Στόπα στο φίλμ του Ραυνόν Μπενάρ «Ευνοϊκά σάσκα». Ο «Κατάδικος» θα υάς επιτηδύη να νουσιώσει δυο καινούργια άστρία του γαλλικού κινηματογράφου την Λιλη Μποντάν και τον Πιέρε Γκακί στην νουστή όπερα του Βέντι «Ρινολέτος» πρωταγωνιστούν ο Μισέλ Σιμόν, ο Ροσσάνο Μπράτσι και η Μαρία Μερκάντελ και η Έλν Παρόδο Μενάδης πορτίτσει ες υποδύν νη νουακτοποιούν «Ο έπανάστατης» με τους Μάσιμο Σελότι και Άννα Μαρία Φερρό και η Έκδίκσις του μαύσου πειρά...

Υπάρχουν και άκοκτα έλθουν, που προφέρονται από γαλλο-αμερικανική συνεργασία: «Χορδός-Λιγνός» και Σιάς είνε ένα φίλμ που οι δυο κομικοί νουσιούν κατά την μακρόχρονη παραμονή τους στη γαλλική πρωτεύουσα και στο οποίο εμφανίζονται επίσης ο Χάρολντ Λόυντ και ο Μπαστέο Κητόν. Η Μαρία Μοντέζ πρωταγωνιστεί σ' ένα ένοχο φίλμ του άναπνέοντος της σιγής «Η βασίλισσα του Σαδά». Ο Ζουλιέν Ντυβιέ έσκηνοθέτησε την θαλασσινή πορτίτσα «Μαύρος κορσάρος» στην οποία πρωταγωνιστούν ο Τζώοτ Σάντερς, ο Χέρμπερτ Μάροσαλ, η Πατρίσια Ρόκ και ο Ντάλι.

Η «Μυστηριώδης πόλις» είνε η πρώτη ταινία κινεμά παραγωγής, που θα ιδούμε στην Ελλάδα. Γυρίστηκε στο Χόνγκ-Κόνγκ από τον Κινέζο σκηνοθέτη Σου-Σι-Λίνγκ με αποκλειστικά Κινέζους ηθοποιούς.

Θα τελειώσουμε τώρα αναφέροντας τα τέσσερα μεγάλα άτρυ του γοαφείου, που είνε: «Ο Κωνσταντίνος», που πορτίτσα άκοκτα άνοιξη να νουσιέται έκανε μεγάλο θάουδο. Τώρα το νουσιού είνε τελειώσει, αλλά δεν πορτίτσει άκοκτα ποθενά. Είνε ες νουστάν ένοχο και ένε νιά πρωταγωνιστριά την Σελίλ Όμπου. Τα φίλμ αυτά είνε γαλλικής, γαλλο-ιταλικής και γαλλο-ισπανικής παραγωγής.

Τα καθαρώς γαλλικά έλθουν είνε τέσσερα: «Το νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Σιμόν Σινιόρε. Το «Πασιόντερο κορίτσι» του κόσμου, του σκηνοθέτου Κριστιάν Στενγκελ με πρωταγωνιστριά την Φρανσίσκα Αλβάρεζ. «Αρνόλντ νουστράντο» είνε γαλλο-ισπανικό δράμα με την Κλεοπάτρα.

Τα φίλμ, που προφέρονται από γαλλο-ιταλική συνεργασία γυρίστηκαν σε δυο εκδόσεις: γαλλική και ιταλική. Έμεις όμως θα ιδούμε τη γαλλική. Τα φίλμ αυτά είνε πολυάριθμα και άκοκτα ενδιάφέροντα. «Ο παράνος της αμασσίας» είνε ένα δράμα, στο οποίο πρωταγωνιστούν Ιταλοί άστροες ή Σαμπιέρο Σάντο-Ρο και Ούμπέρτο Ντ' Αρσεντό. Στο πορτίτσο είνε φίλμ «Ο νυιός του Ντ' Αρσεντό» πρωταγωνιστούν η Τζάνα-Μαρία Κανάλε και ο Κάρλο Νίνκι. Ο ίδιος ο Κάρλο Νίνκι πρωταγωνιστεί μαζί με την προκλήτικη Ντόρις Ντουαάντι σε μία άλλη ενδιαφέρουσα πορτίτσα, την «Κόρη του Αλή Πασά».

Η Εντβίλ Φενιέρο και ο Φοάνν Βιλιάρο έλθουν στο πλευρό τους τους Ιταλούς άστροες Κολέτα Γκοέκο και Ραούλο Στόπα στο φίλμ του Ραυνόν Μπενάρ «Ευνοϊκά σάσκα». Ο «Κατάδικος» θα υάς επιτηδύη να νουσιώσει δυο καινούργια άστρία του γαλλικού κινηματογράφου την Λιλη Μποντάν και τον Πιέρε Γκακί στην νουστή όπερα του Βέντι «Ρινολέτος» πρωταγωνιστούν ο Μισέλ Σιμόν, ο Ροσσάνο Μπράτσι και η Μαρία Μερκάντελ και η Έλν Παρόδο Μενάδης πορτίτσει ες υποδύν νη νουακτοποιούν «Ο έπανάστατης» με τους Μάσιμο Σελότι και Άννα Μαρία Φερρό και η Έκδίκσις του μαύσου πειρά...

Υπάρχουν και άκοκτα έλθουν, που προφέρονται από γαλλο-αμερικανική συνεργασία: «Χορδός-Λιγνός» και Σιάς είνε ένα φίλμ που οι δυο κομικοί νουσιούν κατά την μακρόχρονη παραμονή τους στη γαλλική πρωτεύουσα και στο οποίο εμφανίζονται επίσης ο Χάρολντ Λόυντ και ο Μπαστέο Κητόν. Η Μαρία Μοντέζ πρωταγωνιστεί σ' ένα ένοχο φίλμ του άναπνέοντος της σιγής «Η βασίλισσα του Σαδά». Ο Ζουλιέν Ντυβιέ έσκηνοθέτησε την θαλασσινή πορτίτσα «Μαύρος κορσάρος» στην οποία πρωταγωνιστούν ο Τζώοτ Σάντερς, ο Χέρμπερτ Μάροσαλ, η Πατρίσια Ρόκ και ο Ντάλι.

Η «Μυστηριώδης πόλις» είνε η πρώτη ταινία κινεμά παραγωγής, που θα ιδούμε στην Ελλάδα. Γυρίστηκε στο Χόνγκ-Κόνγκ από τον Κινέζο σκηνοθέτη Σου-Σι-Λίνγκ με αποκλειστικά Κινέζους ηθοποιούς.

Θα τελειώσουμε τώρα αναφέροντας τα τέσσερα μεγάλα άτρυ του γοαφείου, που είνε: «Ο Κωνσταντίνος», που πορτίτσα άκοκτα άνοιξη να νουσιέται έκανε μεγάλο θάουδο. Τώρα το νουσιού είνε τελειώσει, αλλά δεν πορτίτσει άκοκτα ποθενά. Είνε ες νουστάν ένοχο και ένε νιά πρωταγωνιστριά την Σελίλ Όμπου. Τα φίλμ αυτά είνε γαλλικής, γαλλο-ιταλικής και γαλλο-ισπανικής παραγωγής.

Η ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Το φρένο, ο κομήτης και το ψαρί

Η έπιστήμη δεν έχει κατορθώσει ακόμα ν' άπαντήσει στο μεγάλο έρώτημα, αν τα όνειρα έχουν κάποια σημασία ή όχι. Η Αλέκα όμως, αυτό το ζήτημα το είχε λύσει. Η Αλέκα πίστευε στα όνειρα, όπως ένας φανατικός Μουσουλμάνος πιστεύει στον Προφήτη. Και πιστεύει πως θα εξακολούθη να πιστεύει ακόμα.

Αλλά ποιά ήταν η Αλέκα; Έδώ, γυρίζω το ημερολόγιο μερικά χρόνια πίσω και τη βλέπω, κάτω από τις φυλλωσιές κάποιου δέντρου, με κάποιον σημείο της πόλεως, με κάποιον ενδιαφέροντα τύπο κοντά της. Αυτός ο κάποιος νομίζω πως ήμουν εγώ. Κι' αν θυμάμαι καλά, ήμαστε αυτό που λένε έρωτευμένοι.

Είχαμε γνωριστή τυχαία και άπροσπα, εξ' αιτίας ενός απότομου φρεναρίσματος του τράμ. Καθώς στεκόμουν όρθιος στο διάδρομο κι' εκείνη μπροστά μου, το ξαφνικό σταμάτημα του βαγονιού, την τινάζει προς τα πίσω. Εύτυχως, στεκόμουν εγώ σταθερός σαν βράχος και η Αλέκα προσγειώθηκε στην αγκαλιά μου. Το αναγνώρισε κι' η ίδια:

—

είνε οι επιβάτες. Ο δυνάτης ά-
ερας ήταν το φρενάρισμα. Κι
εσύ είσαι το καλό δέντρο που
με πήρε στην αγκαλιά σου, για
να με προστατέψει.

— Και το κόκκινο;
— Το κόκκινο είναι το γρήγο-
ρο! Αυτό πιά, το ξέρουν και τα
μικρά παιδιά. Την περασμένη
νύχτα, είδα τ' όνειρο κι' από-
ψε μου φανερώθηκε!

— Όραίο όνειρο! είπα.
— Ναι... Και γι' αυτό φά-
νηκα υποχωρητική μαζί σου από
την πρώτη στιγμή. Ένώ, αν δεν
είχα ίδη το όνειρο, τώρα δεν
θαύμασε εδώ! Σου το λέω να
το ξέρεις! Για να βγάλεις κάθε
κακή ιδέα που σου πέρασε απ' το
μυαλό.

— Όποτε πιστεύεις στα ό-
νειρα, Άλέκα;
— Αν πιστεύω, λέει! Γιατί,
εσύ δεν πιστεύεις;

— Από σήμερα αρχίζω να
πιστεύω!

Ήταν καλοκαιρινή εκείνη ή
βραδυά. Καθώς γυρίζαμε άργα
και ρωμαντικά, είδαμε το Σα-
ρωνικό να λαμπυρίζει μακριά
μας, κάτω από το ασημί του
φεγγαριού — που λένε κι' οί
ποιηταί — και μου ήρθε μία
έμπνευση:

— Άλέκα, πάμε αύριο για
μπάνιο.

— Πάμε!
— Όρίσαμε την ώρα: Στις δέ-
κα και μισή, στην Άκαδημία.
Έγώ είχα αγοράσει ένα καινούρι-
ο γιο μαγιώ, που είχε κεντημένο
κι' ένα γλάρο στην άκρη. Είχα
κουρντίσει κι' ένα άσπρο καπελά-
κι με κεραμίδι. Όραίο άν-
σάμπλ, θάκανα πρώτης τάξεως
εμφάνιση στην πλάς με δαύτο.

Το μπάνιο προηγουμένως περφέ-
ρη και είχα μία όρεξη που δεν
λέγεται. Ήμουν στην άφρητρία
από τις δέκα και είκοσι κι' α-
γνώστες τα ξεμπουκαρίσματα
των δρόμων, για να τη δώ νά-
ρεχαι και να συγκινηθώ με τη
λεπτή σιλουέττα της, καθώς θα
πλησίαζε ελαφρώς κονιστή. Θα
ήταν κι' εκείνη ντυμένη για την
πλάς, θα φορούσε γυαλιά Μάκ-
— Άθουρ και κρατούσε με χά-
ρι το μπανιέρο της. Έτσι την
έβλεπα στο ζυγνιο όνειρό μου,
όπως ό ήλιος με βάρανε στο
κεφάλι. Άλλά τ' όνειρό μου δεν
βγήκε. Στις δέκα και μισή ακρι-
βώς, φάνηκε. Ήταν ντυμένη για
την πλάς. Δεν κρατούσε το δε-
ματάκι με το μπανιέρο, άλλα
την τσάντα της. Κι' έρχόταν
βιαστική και νευρική.

— Δεν θα πάμε για μπάνιο,
δήλωσε άμέσως.

— Γιατί;
— Γιατί ή μαμά είδε ένα πο-
λύ άσχημο όνειρο για μένα, χτές
τη νύχτα. Είδε, λέει, πως ή-
μουν σε μία άκροποταμιά. Και
της λέω, λέει: «Μαμά, να βου-
τήξω λίγο το ποδαράκι μου να
δρασιτώ;». Τό βουτάω, λοιπόν,
και ξαφνικά, λέει, το νερό με
τοαδύει δολοκλήρη και χάνουμαι!

Σε λίγο, ή μαμά μου, λέει, έ-
βλεπε μόνο το χέρι μου που τό-
βγαζα που και που, και άκουγε
τη φωνή μου μέσα από το νερό:
«Μαμά σώσε με!».

— Και τί έγινε μετά;
— Η μαμά ζυγνήσε! Ξύπη-
σε τρομαγμένη, κι' ήρθε στην
κάμαρα μου να ίδη αν ήμουν έ-
κει. Ξύπνησα κι' έγώ άμέσως,
καθώς με φιλούσε, κι' άγκαλια-
στήκαμε κι' ή μαμά μου έκλαι-
γε. Μου είπε τ' όνειρό της. Έν-
νοείται, της είχα πη από χτές
πως θα πηγαίνα σήμερα για
μπάνιο με κάποια φίλη μου και
μου ζήτησε να της υποσχεθώ
πως δεν θα κατέβαινα στη θά-
λασσα. Φυσικά, της τό υποσχέ-
θηκα. Κι' έξ άλλου, και να μη
μου τό ζητούσε ή μαμά, δεν
θαρχόμουν και από μόνη μου. Τό
όνειρο ήταν φοβερό!

— Γιατί;
— Τί γιατί, καύμενε; Θα
πνιγώ!

— Σώπα, καύμενη, τώρα!
— Άσε τις άνοησίες και πάμε στο
Μπάτη.

— Καλέ άκου τον τί λέει!
«Άνοησίες!». Τό όνειρο ήταν
σημαδιακό.

— Πρώτα-πρώτα τ' όνειρα έ-
ξηγούνται πάντα άναπόδα. Ό
πεθαμένοι είναι ζωή! Ζωή και
δύναμη!

— Έσύ μπορείς να λές ό,τι
θές, γιατί, βλέπεις, δεν ήσουν
εσύ που έπεσες στο ποτάμι.

— Άς ήσουν εσύ και τότε τα λέ-
γαμε! Όπωςόποτε δεν πάμε
για μπάνιο, αυτό βγάλ' το από
το νου σου. Και πρέπει να γυ-
ρίσω άμέσως στο σπίτι, γιατί
ή μαμά δεν θάη ήσυχία, ως που
να γυρίσω! Άντίο!...

— Στάσου, Άλέκα. Πότε θα
σε ξαναδώ;

— Θα σου τηλεφωνήσω!

★

Μου τηλεφώνησε δυό μέρες άρ-
γότερα. Είχα καμιά καλή ι-
δέα; Ναι, και βέβαια είχα. Τί
θαλέγε για μία έκδρομώνα ως
την Κηφισιά; Θα τρώγαμε εκεί
το μεσημέρι, έπειτα θα παίρνα-
με κανέναν ύπνο κάτω από τα
πεύκα και μετά — φυσικά —
θα γυρίζαμε. Προς τό βραδύκι.
Ραντεβού την επομένη, στις δέ-
κα, πλατεία Κάνιγγος.

Ήρθε άνάλαφρη και χαρού-
μενη.

— Είδες κανένα όνειρο ά-
πόψε;
— Όχι! Απόψε κοιμήθηκα
σαν πουλάκι.

— Δόξα σοι ό Θεός!
— Εκτελέσαμε τό πρόγραμμα ό-
πως τόχαμε συμφωνήσει. Άφού
φάγαμε και κοπανάσαμε τις μύ-
ρες μας, τραθήξαμε σ' ένα ψη-
λωμα, όπου φάνταζε μία παρά
από πεύκα. Φυσούσε κι' ένα δρο-
σερό αεράκι. Η Άλέκα ξάπλω-
σε, της έβαλα και τό σακκάκι
μου για μαξιλάρι — τις συνη-
θίζω κάτι τέτοιες θυσίες, στην
άρχη. Καθώς ήταν και λίγο ζα-
λισμένη, κοιμήθηκε άμέσως, ενώ
έγώ είχα στήσει πόλεμο με τα
μυρηγία και, στίς διακοπές
των επιχειρήσεων, θαύμαζα τό
δρασερό προσωπάκι της και τα
κλεισμένα μάτια της, με τό μα-
κριά ματάκλαδα. Μα θα κοιμή-
θηκε και δυό ώρες. Σε μία στι-
γή, βλέπω τό μουτρακι της να
συνοφρώνεται, τα χεράκια της
να σφιγγονται με αγωνία. Ξύ-
πνάει τρομαγμένη:

— Θεέ μου! ψιθυρίζει. Τί φο-
βερό όνειρο ήταν αυτό!

— Τί όνειρο; λέω με κακή
προαισθήματα, περιμένοντας κά-
ποια λαχτάρα.

— Είδα, λέει, πως ήμαστε
κι' οί δυό σ' ένα μεγάλο έξοχι-
κό δρόμο και κυλούσαμε άπάνω
σε μία μεγάλη ρόδα αυτοκινή-
του. Καθώς γύριζε ή ρόδα, λέει,
γυρίζαμε κι' έμεις μαζί. Μα τό

Μεσολάβησαν δυό ραντεβού
μάλλον ήσυχια, γιατί δεν είχαν
μην όνειρα στη μέση. Στο τρί-
το, μούρχεται μία Άλέκα με κρε-
μασμένα μούτρα. Άμίλητη.

— Τί σου συμβαίνει; τη ρω-
τάω.

— Με κυττάζει άγρια και μου
λέει:

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!
Της όρκίζομαι ότι όχι και
δυστυχώς — ήταν άλήθεια. Έ-
πιμένει.

— Τί σου συμβαίνει; τη ρω-
τάω.

— Με κυττάζει άγρια και μου
λέει:

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!
Της όρκίζομαι ότι όχι και
δυστυχώς — ήταν άλήθεια. Έ-
πιμένει.

— Τί σου συμβαίνει; τη ρω-
τάω.

— Με κυττάζει άγρια και μου
λέει:

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!
Της όρκίζομαι ότι όχι και
δυστυχώς — ήταν άλήθεια. Έ-
πιμένει.

— Τί σου συμβαίνει; τη ρω-
τάω.

— Με κυττάζει άγρια και μου
λέει:

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!
Της όρκίζομαι ότι όχι και
δυστυχώς — ήταν άλήθεια. Έ-
πιμένει.

ποσο γρήγορα κυλούσαμε, είνε
άλλο πράμα. Λες και ή ρόδα εί-
χε φτερά.

— Όραίο όνειρο! βιάζομαι
να πά.

— Στάσου ντέ! Όσο τρέχα-
με, τόσο μεγάλωνε ή ταχύτητα.

Όπου, αιφνιδιας, ή ρόδα καιει
μία άπότομη στροφή και πάει
κατ' ευθείαν και πεφτει, μ' όλη
τη φόρα που είχε, άπάνω σ' έναν
τοιχο ψηλό, λέει, ως τα σύννεφα.
Και διαλυήκαμε όλοι...

— Και τί σημασία έχει αυτό
τό όνειρο; είπα.

— Φοβερή σημασία! Θα μάς
συμβή δυστύχημα στο γυρισμό.
Κωστάκη μου, έγώ σε αυτοκί-
νητο δεν μπάνω.

— Και πως θα γυρίσουμε
στην Άθήνα;
— Με τα πόδια!

— Έλα στα καλά σου, βρέ
Άλέκα μου.

— Αυτό που σου λέω, Κω-
στάκη, ρόδα αυτοκινήτου, που
πέφτει σε τοίχο. Τί άλλο θέλεις
να ίδης, δηλαδή, για να κατα-
λάβης τί μελλει να μάς συμβή;

Τότε θυμήθηκα κάτι που είχα
άκούσει από μία θεία μου όνει-
ροπαρμένη:

— Τα μεσημεριάτικα όνειρα
δεν πιάνονται, Άλέκα!

— Άλλοι δεν τα πιστεύουν,
τό ξέρω. Έμεις όμως, στο σπι-
τι, τα πιστεύουμε. Γιατί έχουμε
δεδομένα!

— Τότε, να πάρουμε ένα μόνι-
πο για να γυρίσουμε!

— Ούτε σε μόνιπο μπάνω!
Σε πράμα που έχει ρόδα, δεν ά-
νεβαίνω. Θα πάμε με τα πόδια.
Κι' αν εσύ βουρέσαι, πάρε τ' αυ-
τοκίνητο κι' έγώ γυρίζω μόνη
μου πεζή...

Φυσικά, αυτό θα ήταν γαϊδου-
ριά. Κι' έτσι, μόλις γλάρωσε ό
ήλιος, καβαλλήσαμε τα πόδια
μας και πήραμε τό δρόμο Κη-
φισιά-Άθηναι. Κάναμε τέσσε-
ρις ώρες και δέκα λεπτά. Φτά-
σαμε μπαλντισμένοι, εύχηθήκα-
με μία κουρασμένη καληνύχτα
και πήγαμε στο σπίτι μας για
μασάζ.

Φυσικά, κανένα δυστύχημα δεν
είχε γίνει. Άλλά — μου είπε
μετά — αν είχαμε μην έμεις
στό λεωφορείο, θα γινότανε!

★

Μεσολάβησαν δυό ραντεβού
μάλλον ήσυχια, γιατί δεν είχαν
μην όνειρα στη μέση. Στο τρί-
το, μούρχεται μία Άλέκα με κρε-
μασμένα μούτρα. Άμίλητη.

— Τί σου συμβαίνει; τη ρω-
τάω.

— Με κυττάζει άγρια και μου
λέει:

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!
Της όρκίζομαι ότι όχι και
δυστυχώς — ήταν άλήθεια. Έ-
πιμένει.

— Τί σου συμβαίνει; τη ρω-
τάω.

— Με κυττάζει άγρια και μου
λέει:

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!
Της όρκίζομαι ότι όχι και
δυστυχώς — ήταν άλήθεια. Έ-
πιμένει.

— Τί σου συμβαίνει; τη ρω-
τάω.

— Με κυττάζει άγρια και μου
λέει:

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!
Της όρκίζομαι ότι όχι και
δυστυχώς — ήταν άλήθεια. Έ-
πιμένει.

— Κωστάκη, έχεις κι' άλλες!

— Ποιος σου τόπε;

— Τό είδα στ' όνειρό μου,
έχτες. Είδα, λέει, έναν κομήτη
στον ουρανό. Κι' ό κομήτης εί-
χε ανθρώπινο πρόσωπο! Και τό
ανθρώπινο αυτό πρόσωπο, ήταν
τό δικό σου, κύριε!

— Κι' αυτό θα πη πως έχω
κι' άλλες;

— Στάσου ντέ! Καθώς ήσουν
κομήτης, λοιπόν, έτρεχες. Και
γύρω σου έτρεχαν διάφορα ά-
στρα, που είχαν κι' αυτά άν-
θρώπινα πρόσωπα, άλλα γυναι-
κεία! Κι' εσύ, λοιπόν, άπλωνες
τά φωτεινά σου χέρια και τα
μάζερες στην αγκαλιά σου.

— Κι' εσύ τί έκανες;

— Κάποιο απ' αυτά τα ά-
στρα ήμουν κι' έγώ. Και μούτες,
σε μία στιγμή: «Κι' εσύ μας,
με τις άλλες!» Έλα, Κωστάκη,
ομολόγησέ το!

— Δεν έννοεις να σοδαρευτής,
μωρέ Άλέκα;

— Έμένα τα όνειρά μου δεν
με γελούν, κύριε. Έχω δεδο-
μένα!

— Είδα κι' έπαθα να την καλμάρω
και να βρώ την ήσυχία μου για
λίγες μέρες. Μεχρι τό τελευ-
ταίο όνειρο, δηλαδή. Τελευταίο
και άποφασιστικό.

— Έκείνο τό άπόγευμα μου ήρθε
ταραγμένη.

— Τί έχεις;

— Έβαλε τα κλάματα. Να σπα-
ράξη ή ψυχή σου. Δεν ήθελε να
μου πη,

— Αχ! Είνε φοβερό Κωστά-
κη μου...

— Πες τό, βρέ παιδί μου!
— Κωστάκη μου! Θα πεθάνης!
Σταυροκοπήθηκα.

— Τί είν αυτά που λές, βρέ
Άλέκα!

— Θα πεθάνης, Κωστάκη μου!
Τό είδα καθαρά χτές στ' όνει-
ρό μου. Ήταν, λέει, ένα με-
γάλο φάρι, σε μία φαροκασέλα.
Και τό φάρι είχε ανθρώπινη μορ-
φή. Κι' ήταν ή δική σου, Κω-
στάκη μου!

— Αί, λοιπόν; Κι' έπειτα;

— Τό φάρι είνε θάνατος, Κω-
στάκη μου.

— Έγώ τόχω για καλό.

— Τί καλό, Κωστάκη μου!
Έτσι είχα δη και πριν τρία
χρόνια τό θείο μου τον Άριστεί-
δη. Ήταν μία χαρά ό άνθρωπος!
Τη νύχτα τον είδα φάρι και τό
πρωί μάς άφισε χρόνου. Θα
πεθάνης, Κωστάκη μου!

— Και δός του κλάμα. Νομίζω
πως είμαι ό πρώτος άνθρωπος
που τον έκλαψαν ζωντανό. Δοκί-
μασα να της αλλάξω ιδέα, έ-
σφυα και τί φίλησα. Τινάχτηκε
με φρίκη.

— Αχ! Θεέ μου! είπε. Τί πα-
γωμένο ήταν αυτό τό φιλή. Σαν
να με φίλησε νεκρός!

— Έδώ πιά άγριεψα:

— Δάγκωσα τη γλώσσα σου,
χριστιανή μου! φώναξα

— Κωστάκη μου, θα πεθάνης
και θα σε χάσω! έπέμενε εκείνη.

— Ότι θα με χάσης, ναι.
Άλλά για να πεθάνω, μην τό
περιμένεις. Λοιπόν, άντε στο
καλό, Άλέκα. Δεν σ' άντέχω πιά!

— Κωστάκη μου!...
— Αυτό που σου λέω! Άντε
στο καλό, για να μη σε στείλω
κάπου χειρότερα. Άνισόρροπη!

— Τουλάχιστον τον τελευ-
ταίο άσπασμό, Κωστάκη μου.

— Έχουμε πολλά χρόνια γι'
αυτόν! Γεια σου!

★

— Έτσι χωρίσαμε με την Ά-
λέκα. Την ξαναείδα έπειτα από
πολύ καιρό

— Καθώς βλέπεις δεν πέθανα!

— Ής είπα.

— Ναι, μου άπάντησε. Δεν
πέθανες εσύ, πέθανε όμως ή ά-
γάπη μας, την ίδια εκείνη μέρα.
Τό όνειρό μου βγήκε! Κι' όλα
μου τα όνειρα βγαίνουν... Νά,
ξέρεις τί είδα άπόψε; Είδα λέει.

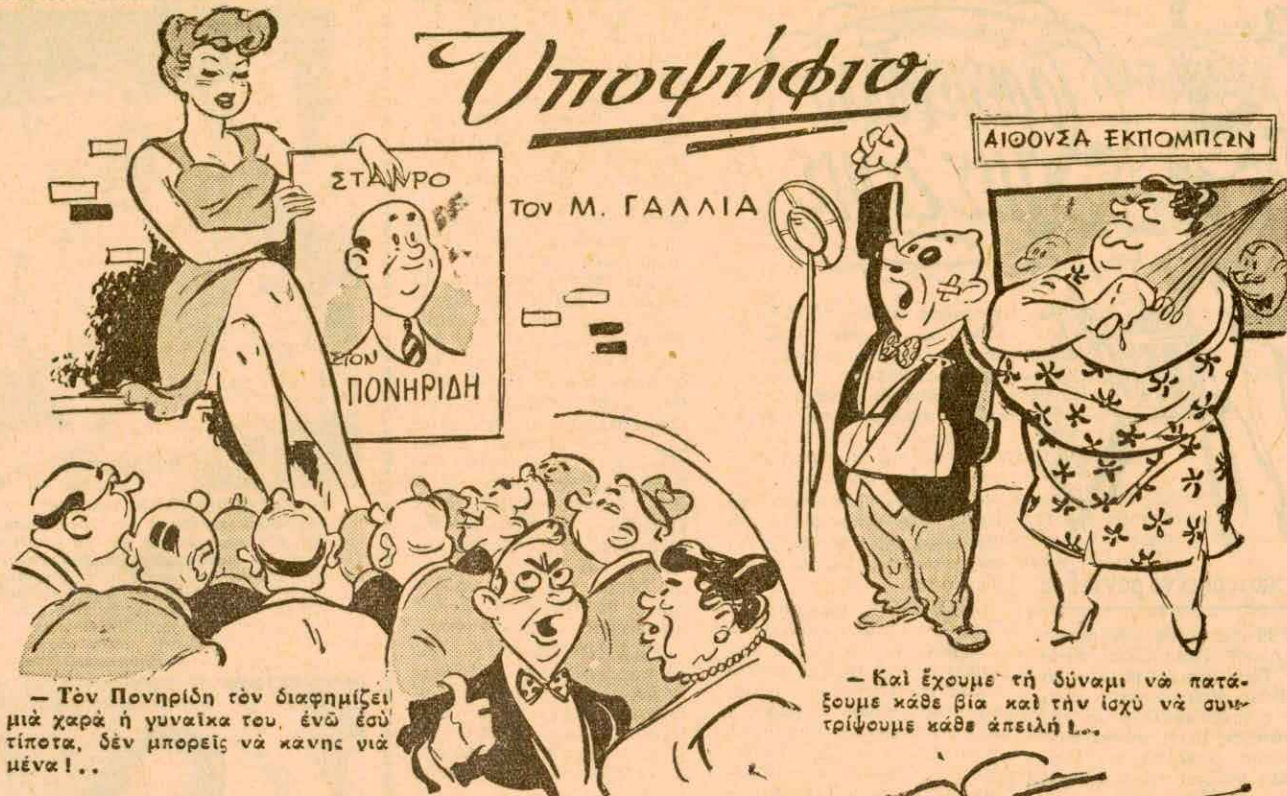
— Τόβαλα στα πόδια. Και κά-
θουσι καμιά φορά και συλλο-
γιέμαι: Γιατί να μου τυχαίνουν
έμένα πάντα κάτι τέτοια;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υποψήφιοι

ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ

ΤΟΝ Μ. ΓΑΛΛΙΑ

— Τον Πονηριδή τον διαφημίζει
μία χαρά ή γυναίκα του, ενώ εσύ
τίποτα, δεν μπορείς να κανεις για
μένα!..

— Και τώρα, αγαπητοί μου άκροαταί,
θα σάς μιλήση ή υποψήφιος βουλευτής Κ. Βραδυ-
γλωσσώσης.

— Έμένα δεν μ' ενδιαφέρει που απαγορεύονται οί τοιχοελλήσεις.
Έγώ την κάνω τη ρεκλάμα μου μία χαρά!..

ΜΠΥΡΑ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Τό Προσίσι που συμπλήρωσε έφέτος 2.000 γούνια παννυοίζει
με κάθε τόπο την Ιστορική αυτή επέτειο. Σε μία από τις
μεγάλες εκθέσεις που διοργανώθηκαν έπ' ευκαιρία των έορτών
αυτών ένα μεγάλο έργοσάσιο κατασκευής μύρας κατασκευά-
σε στο πεδίο του τόπου, τό άνωτέρω συνταίβανι που προσφέρει
στους έπισκέπτες άσφοδη και πανωμένη μύρα κατά Βούλησιν.

Κοιμητήριο ραντεβού

(Η σκηνή σε μία ήρεμη φαληρική ακρογιαλία. Βράδυ. Το γυνώκειο ρομαντικό «τεκτό» που έφτιαξε η φύση για τους «διαλόγους της Αγάπης», μένει πάντα στερεότυπο, αναλλοίωτο... Γιατί δεν παίρνει τελειοποιήσι. Καλύτερο δεν γίνεται...).

ΕΚΕΙΝΗ: Μια κομψή μινιατούρα γυναίκα αουριανής, που η πλαστική της ισχύος της χαρίζει το ξεχωριστό θέλητρο της παιδικότητας. Υψος γεμάτο χίλιες άνοιες, «απληροφόρητο» βλέμμα, έκστατικές γκριματσούλες, ένα λασσόμενα μελαγχολικά χαμόγελα και κροστοαλλένια καμπανιστά ξεκαρδίσματα. Μάτια, δέμα και «θέρη» μικρές «μυιάδες». Χείλια βυσσινιά, σχεδόν μαδιά, στο φυσικό τους. 18 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας ώριμος, ψηλός, άρρενωπος και κριζομάλλης σαρανταπεντάρης. Ένας σωστός «πρώην γόνος», που κρατεί ακόμα την ενεργό βέση του στον έρωτικό στρατό, «λόγω πείρας και μακράς ηθικής».

ΕΚΕΙΝΗ: ... (Τώρα μόλις αρχίζει ο διάλογος): «Ασπες!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μελαγχολικά): Ναί. Σου ζητώ συγγνώμη. Είχα πριν απ' το δικό σου ραντεβού, κάποιο άλλο σοβαρότερο.

ΕΚΕΙΝΗ: (δυσχερής): Σοβαρότερο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί.

ΕΚΕΙΝΗ: (διστακτικά): Με ποιόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (απαλά): Με τον εαυτό μου. Έπρεπε να κουνετιάσω μαζί του ειλικρινά, για να πάρουμε μία μεγάλη απόφαση. (Μελαγχολικά). Καί την πήραμε. (Βλέμμα γεμάτο λύπη). Δεν θα παντρευτούμε, Τζέννυ! Ήταν ένα όνειρο που ήθελα πολύ να κρατήσω. Έπρεπε να το ζω, αν και μέσα μου ήξερα πως δεν μπορεί να κρατήσω.

σα, μικρή μου άγνωστη, και σούπιασα κουδέντα... Κάπνιζα, έπινα και σ' άκουγα... Όρφανη, στα χέρια μιάς ανήλικης αλκοολικής θείας... μιάς γρηάς που σ' έβλεπε για μόνη της «περιουσία», για μόνο της «κεφάλαιο»... Ο δρόμος που σ' έσπρωχνε, δεν σου πήγαινε, αν και τον ακολουθούσες από τρόμο, από αδυναμία, από έλλειψη «σωσίδιου»... Στην απόγνωση σου, τάπες όλα κείνο το βράδυ σ' έμένα. Τον άγνωστο. Είχες μπή στο «καμπαρέ» για να ζητήσεις μία φίλη σου «άρτιστα»... Θα σ' οδηγούσε κι' εκείνη στον ίδιο δρόμο, μόνο που θα σε έξασφαλίσει την ανεξαρτησία της τσάντας σου... (Παύση). Έκείνο το ίδιο βράδυ, σ' αγάπησα, Τζέννυ! Ήσωνα τρομακτική σε ελκρινίσει, σε πόνω, σε ψυχική ανυπόληψη. Έμεινα σε δασμό για σένα κι' ένοιωσα δέος για το κουράγιο σου... το άθωο, το ανίδεο μα δυνατό κουράγιο σου...

ΕΚΕΙΝΗ: (δελιά): «Αν σε παρακαλούσα να πάψεις;» **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Δεν θα σ' άκουγα. Πρέπει να μιλήσω. Είναι ο μόνος τρόπος για ν' ανακουφιστώ από το βαρύ περιεχόμενο της καρδιάς μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε πάντα θλιβερό να θυμάται κανείς τα περασμένα. Το παρελθόν φωτίζεται πάντα από μία μελαγχολική ανηλιτιά. Γιατί να μου θυμίζεις ό,τι πέρασε πια κι' έπεσε στην άβυσσο της αιωνιότητας; Εκεί πέφτουν όλα και πεθαίνουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς. Ήταν ανάγκη να αναθυμώσουμε λίγο τη μικρή μας ιστορία. Τελειώνω. (Πικρά). Σε πήρα και σ' έφερα στην Αθήνα. Σου είπα πως θα σε παντρευτώ. Ίσως και τότε να λείγα ψέματα ή να προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως θα συνήθιζε σ' αυτό το ήθικό έγκλημα, το νομιμοποιημένο. Σήμερα ο εαυτός μου μου είπε, ότι δεν συνήθιζε. Ότι, αν είμ' άντρας αληθινός θα παίξω δίπλα σου το ρόλο του πατέρα και θα σε παντρεύω μ' ένα νέο που ν' ανήκει στην εποχή. Και δεν θα πονέσω. Δεν πρέπει να πονέσω. Θ' αγαπήσω την ευτυχία σου και θα σε βλέπω και θα σε καμαρώνω! (Χαμόγελο). Γι' αυτό, άρχισα στο ραντεβού, Τζέννυ... (Κρυφή πίκρα). Ή, μάλλον, δεν άρχισα εγώ. Έσύ άρχισες!... Είχαμε δώσει ραντεβού ειλικρινά, χρόνια νωρίτερα!... Καυστήρες πολύ νόστιμοι στη ζωή!... Μά... γιατί κλαίς, κορούλα μου; (Παυση): «Ελα τώρα! (Παιχνιδιάρικα). Χάνεις τη...σοβαρότητά σου!... (Καταπίνει με βαρύ κόπο έναν αυθόδη λυγμό)... Από τώρα, θ' αρχίσουμε καινούρια, χαρούμενη ζωή. Τα περασμένα θα τα ξεχάσουμε. (Σ') αυτά έπεσε πια ή; Αλλάξια!

ΕΚΕΙΝΗ: (νευρικά): Γιατί μου το θυμίζεις εκείνο το βράδυ; **ΕΚΕΙΝΟΣ:** (στον άχρωματίστο μελαγχολικό του τόνο): Γιατί θέλω να το θυμώ εγώ. Είχα, μέσα στο θόρυβο του παράξενου γλεντιού, μέσα στη μέθη των ευτυχισμένων και των απελτισμένων που κατασταλάζουν σε κάθε θορυβώδη μεγαλούπολη, άλλοι, για να συναντήσουν την τέρη, κι' άλλοι για να ανταμώσουν την έλπίδα, σε γνώρι-

σα, μικρή μου άγνωστη, και σούπιασα κουδέντα... Κάπνιζα, έπινα και σ' άκουγα... Όρφανη, στα χέρια μιάς ανήλικης αλκοολικής θείας... μιάς γρηάς που σ' έβλεπε για μόνη της «περιουσία», για μόνο της «κεφάλαιο»... Ο δρόμος που σ' έσπρωχνε, δεν σου πήγαινε, αν και τον ακολουθούσες από τρόμο, από αδυναμία, από έλλειψη «σωσίδιου»... Στην απόγνωση σου, τάπες όλα κείνο το βράδυ σ' έμένα. Τον άγνωστο. Είχες μπή στο «καμπαρέ» για να ζητήσεις μία φίλη σου «άρτιστα»... Θα σ' οδηγούσε κι' εκείνη στον ίδιο δρόμο, μόνο που θα σε έξασφαλίσει την ανεξαρτησία της τσάντας σου... (Παύση). Έκείνο το ίδιο βράδυ, σ' αγάπησα, Τζέννυ! Ήσωνα τρομακτική σε ελκρινίσει, σε πόνω, σε ψυχική ανυπόληψη. Έμεινα σε δασμό για σένα κι' ένοιωσα δέος για το κουράγιο σου... το άθωο, το ανίδεο μα δυνατό κουράγιο σου...

Η ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ
Η Αγγλίδα νοσούτσα Μπέντα Φίσερ κέρδισε ως νικήτρια το πρώτο βραβείο (κατηγορία γυναικών) του Μασαχουσέτου της Μάνης. Ανώτερος ή διάσημος κολυμβητής - νοσούτσα που κέρδισε και το έκ 1.000 λιρών έπαθλο αναπαύεται μετά τις κοπιώδεις προσπάθειές της κρατώντας στην αγκαλιά της μία ανθοδέσμη θαυμαστού της.

ΜΙΑ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑ ΣΤΑΡ
Στο Χόλλυγουντ ανέτειλε ένα καινούριο αστέρι ιαπωνικής προέλευσης. Παύκεται για την ωραιότητα καλλιτέχνισσά του Τόκιο Σίρελ Βαυανγκούκι για την όμορφη ομορφιά και το ποσάδισμα. Ανώτερος ή νέος αστέρας του κινηματογράφου, Μέκκα του κινηματογράφου.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
Το παρόν αυτό τέρας δεν είναι παρά ένας ταύρος, που βοσκήθηκε στη μεγάλη ανοικτή έκταση του Σαουθμπτον. Όμοια της δόξας, το δυστυχισμένο ζώο έκανε την εμφάνισή του με την παράδοση αυτή υακά και το πολύπλοκο δέσιμο, που περιείχε κάπως τις αντίθετες διαθέσεις του, καθιστώντας το υπογεύσιο των ανθρώπων.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Χρονολογικά, ιστορικά, λαογραφικά του μηνός

Ένας από τους πλέον ευχάριστους και αποδοτικούς σε παραγωγή μήνες στην Ελλάδα είναι ο Σεπτέμβριος. Ο μήνας των σταφυλιών και των σύκων. Ο μήνας που το καλοκαίρι μετριάσει τις φλόγες του κι' οι πρώτες δροσιές προηγουμένων τη μελαγχολική εποχή του φθινοπώρου. Ο μήνας με τα ρομαντικά πρωτοβρόχια, αλλά και με τις πολύ πεζές λαχτάρες του μούστου και των συγκινήσεων της νεολαίας, που ξαναβλέπει τα σχολεία ν' ανοίγουν...

Στη σειρά των μηνών του συγχρόνου ημερολογίου ο Σεπτέμβριος έρχεται έννατος και έχει 30 ημέρες. Στο ρωμαϊκό ημερολόγιο κατείχε την έβδομη θέση, όπως το φανεώνει και τ' όνομά του που προέρχεται από το λατινικό αριθμητικό «σέπτεμ», δηλαδή επτά.

Κατά την περίοδο της ρωμαϊκής ακμής ο Σεπτέμβριος είχε διαφορετικές συχνά ονομασίες, όπως Τιδέριος Γερμανικός, Άντωνιος, Ήρακλειος Τάκιτος, προς τιμήν διαφόρων ομώνυμων αυτοκρατόρων και στρατηγών της αρχαίας Ρώμης.

Ο Σεπτέμβριος αντιστοιχεί με τον μήνα του αρχαίου αττικού ημερολογίου Βοηδρομιόνα (15 Σεπτεμβρίου — 13 Οκτωβρίου).

Ο Σεπτέμβριος αρχίζει όταν ο ήλιος διατρέχει τα 310 περίπου του ζωδιακού αστερισμού της Παρθένου και από τις 22 του μηνός αυτού μπαίνει στο ζώδιο του Ζυγού.

Η λαϊκή μας αστρολογία υποστηρίζει, ότι οι άντρες που γεννιούνται το Σεπτέμβριο έχουν συμπαθητικά χαρακτηριστικά και λεπτούς τρόπους. Είναι όμως πολύ ιδιότροποι και με διαθέσιμη έριστη. Έχουν μεγάλη κλίση στις απολαύσεις και ξέρουν να συγκινούν το έρωτα φίλο για να προκαλέσουν τον έρωτά του. Οι γυναίκες, πάλι, που γεννιούνται κάτω από το ζώδιο του Σεπτεμβρίου είναι ναρσιτωμένες και αξιόλογες. Μεγάλο πάθος έχουν στη φιλερέσκια. Ο χαρακτήρας τους είναι ευθύς και απροσποίητος. Έχουν πολλή ευαισθησία και δεν διακρίνονται για μεγάλη επίδο-σι στο νοικοκυριό.

Γεμάτος αγροτικές ασχολίες είναι

Παροιμίες
Ούτε ο Άλφης γίνεται Γιάννης, ούτ' η δριβή χταπόδι.
*
Αξίζει ή παληόκοττα σαράντα πουλακίδες.
*
Η κατάρα γυρίζει στο νοικοκυριό.
*
Έκαμε τον άμενο κουδάρια και τ' άχυρα κομμάτια.
*
Ένα, ένα παίρν' ο Χάρος και κανένα δεν αφήνει.
*
Έπεσε το φυτράκι κι' έσπασε το ψύλλο το ποδάρ.
*
Ευλογημένα χέρια στη δουλειά και καταραμένα στο φαγι.
*
Η γλύκα φέρνει πίκρα.
*
Η γληγορούσα κλώστρια δε στερείται ποτέ πουκάμισο.
*
Η φτώχεια θέλ' προμήθεια κι' ακαματέρη γυναίκα.

και ο μήνας αυτός: Στ' άμπέλια, γενικεύεται ο τουρητός των σταφυλιών, στ' άλωνα στήνονται τα πατητήρια και ύστερα συγκεντρώνεται κι' αποθηκεύεται ο μούστος που θα γίνει το καινούριο κρασί. Οι γεωργοί σπέρνουν τοιφύλλια, κάνουν δαμάκια για τη σκαλιστική καλλιέργεια και λιπαίνουν τα χτήματα. Οι δειντοκόμοι σκάβουν για τα φυτάρια και φυτεύουν άειθαλή δέντρα. Οι κηπουροί μαεύουν τα ώριμα φρούτα.

Στην ελληνική λαογραφία ο Σεπτέμβριος είναι γνωστός με διάφορες ονομασίες:

Από τη γιορτή της Ύψωσης του Τιμίου Σταυρού (στις 14 του μηνός) λέγεται Σταυρίτης ή Σταυριάτης. Επίσης Τουρητός ή Τούρος (από την εργασία του τουρητού των σταφυλιών) και, τέλος, Χινόπωρος, γιατί κλασικά θεωρείται πρώτος μήνας του φθινοπώρου, επειδή κατά το β' δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου αρχίζουν συνήθως τα πρωτοβρόχια.

Ο Σεπτέμβριος είναι πρώτος μήνας του εκκλησιαστικού έτους, της λεγόμενης 'Ινδίκτου.

Κατά τη λαϊκή πρόληψη την 1η Σεπτεμβρίου αποφασίζει ο Χάρος ποιόν πρόκειται να πάρη κατά το διάστημα του έτους. Γι' αυτό και πολλοί απλοί και ελπίστη συνηθίζουν το βράδυ της παραμονής (31 Αυγούστου) να εκθέτουν επάνω στη στέγη ή την ταράστα του σπιτιού τους καρδιά ανάλογα με τα μέλη της οικογένειας των. Την αυγή της 1ης Σεπτεμβρίου τα παρουν και τα σπάζουν και αν κάποιο απ' αυτά βρεθ' κούφιο, σημαίνει ότι ένας από την οικογένεια πρόκειται να πεθάνη μέσα στο χρόνο!

Παλαιότερα, στα πριν από τον πόλεμο χρόνια, υπήρχε στην Αθήνα ένα παλαιό τοπικό έθιμο: ή μετοικεσία.

Δηλαδή καθένας που δεν είχε ιδιόκτητο σπίτι, συνήθιζε, με την εισόδο του Σεπτεμβρίου, να ξενοικιάσει το σπίτι όπου έμενε και να μετακομίσει σε νέο, είτε σε άλλη είτε και στην ίδια γειτονιά (κάποτε μάλιστα στο αντίκρου ή στο διπλανό του δικού του!)

Βλέπετε η Αθήνα εκείνα τα χρόνια δεν ήταν τόσο πυκνοκατοικημένη. Τα σπίτια ήταν διαθέσιμα και τα νοίκια δεν λαγριαζόνταν σε δεκάδες χούφτες λίρες όπως σήμερα. Και ήταν γραφικά και ιδιότυπα αθηναϊκό το φαινόμενο των ημερών εκείνων του Σεπτεμβρίου όπου οι δρόμοι της πρωτεύουσας πλημμυρούσαν αμάξια και κάρα που μετεκομίζαν ανθρώπους και πράγματα, ενώ στις πόρτες και στα μπαλκόνια των σπιτιών από τα Καλωνάκι ως στη Βλασσαρού φιγουράριζαν φορδύ-πλατιά οι κόκκινες και μαυρές επιγραφές: «Ενοικιάζεται».

Άλχημονητή έπαγη, που σήμερα ούτε στ' όνειρό της δεν τη βλέπει — αλλοίμονο! — ή πολυάνθρωπη και πολυθρόνη ελληνική πρωτεύουσα!

Υπάρχουν διάφορα λαϊκά ρητά και παροιμίες για τον Σεπτέμβριο, που καθώς είπαμε λέγονται και Τουρηγής:

«Μάης άδροχος. Τουρηγής χαρούμενος». «Τόν Τουρηγή σπαίρει κί' όπου θέλεις σπείρ!» «Τού Σωτήρος τα λελέκια του Σταυρού τα χελιδόνια» (φεύγουν, δηλαδή), «Ανίσως βρέξη ο Τουρηγής ναρά στον τυσοκόμο!» (γιατί θα φυτρώσει άφθονο χόρτο για βόσκημα των κυπαριών).

Την Κυριακή

Η ώρα έπλησίασε. Κι' αυτή την Κυριακή, στις κάλπες θα προσέλθωμε άνεξαιρέτως όλοι, σεμνά, πειθαρχικοί, να ρίξουμε της ψήφου μας το χάρτινο το βόλι.

Το κόμμα θα ψηφίσουμε, που ή γνώμη μας ταιριάζει, με σκέψη και με σύνεσι, καθώς δεν άμφιβάλλω. Κι' αν ίσως μετανοιώσουμε, μία μέρα, δεν πειράζει, στις προσεχείς τις εκλογές, ψηφίζουμε τό... άλλο! Γιατί αυτό το έχουμε στην ελληνίδα γη. Τον κάθε χρόνο νάχουμε και μία... εκλογή!

Ο Παράδεισος

Στο μεταξύ, άκούσαμε παντού τους άρχηγούς, που κάθε μέρα κάνουν ταξίδια τόσα μίλια. Κι' απ' τους εξώστας όμιλούν και τάζουν λαγούς. Και δη μέ... πετραχέλια!

Θέέ μου, τί θαυμάσια και έξοχα προγράμματα! Τί υποσχέσεις πλούσιες και τί σπουδαία... τάματα! Υπόσχονται οι άρχηγοί παντού χαρές πολλές. Και παραδείσους θαλερούς, τερπνούς και μυροδό- (λους, «Νάχα έφτά βιβλιάρια να τους ψηφίσω... όλους!»)

Τά γυμνά

Πολύς θόρυβος γίνεται, διότι, τελευταία, κάποιο θέατρο έδωσε εις τη σκηνή «γυμνά». Κι' επικρατεί περί αυτών, έν γένει, ή ιδέα, ότι πολύ τά ήχη μας, προσβάλλουν, τά σεμνά.

Θόρυβος για το τίποτε, έγω ύποστηρίζω. Γιατί, αν ή κατάστασις, ή πράγματι δεινή, θα σφίξη περισσότερο, πιστεύω και νομίζω, τό χειμώνα, στάς οδούς, θα βγούμε όλοι γυμνοί!

Με τούτη την ακρίβεια, που έχουν τα ύφασματα, δεν θα τό αποφύγουμε το δράμα αυτό, έφέτο. Θα γίνουμε όλοι γυμνιστά, θα τραγουδούμε κι' ά- (σματα, και ίσως να χορεύουμε στους δρόμους, και... μπαλ- (λέτο!

Κλειστές οι ταβέρνες

Πολύ παλιά ή διαταγή αυτή κι' όχι μοντέρνα. Την Κυριακή των εκλογών, ή κάθε μία ταβέρνα, άμπαρμένη έρημικώς θα είναι και κλειστή. Κι' έτσι, μία μέρα, έξωσι θα πάθουν οι πιστοί!

Γι' αυτό, λοιπόν, άς λάβωσι μέτρα έγκαιρως. Ήτοι, απ' το Σάββατο άς πάρουν καμμία νταμμένα σπιτί. Κι' έτσι, αυτοί, που τό τραβούν — πολλοί εις τάς (Αθήνας — κατ' οίκον θα ψηφίζουν το κόμμα της... ρετινας! Και τη Δευτέρα τό πρωί, ώραία και καλά, θα ίδουν τ' αποτελέσματα των εκλογών... διπλά!

Βορὺς και ὄχι!

Πολλά βορὺς και σέρτικος και λίγο γουρλομάτης — αί με τί νεύρα τό πρωί, ο Αθηναίος ποχεί! — στον καφενη κατέπλεσε κάποιος άψως πελάτης και στο γκαρσόνι φώναξε: «Πολλά βορὺ και ὄχι!»

Μά τό γκαρσόνι άρχισε τόν «ὄχι» να τού φέρη! Και ο πελάτης ο άψως, που δίκαια θυμώνει, άγρίωσε, τό βούτηξε, έσήκωσε τό χέρι κι' από τό έζλο τούκανε την κεφαλή... πεπόνι.

Λοιπόν, λάβετε μάθημα! Γκαρσόνια, φυλαχθήτε! Και τόν καφέ τόν πρώτο, μην τόν καθυστερήτε. Γιατί, είνε λίαν εύκολο τό στρίψιμο της βίδας. Κι' έχει πρωί τά νεύρα του ο κάθε... Πελοπίδας!...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

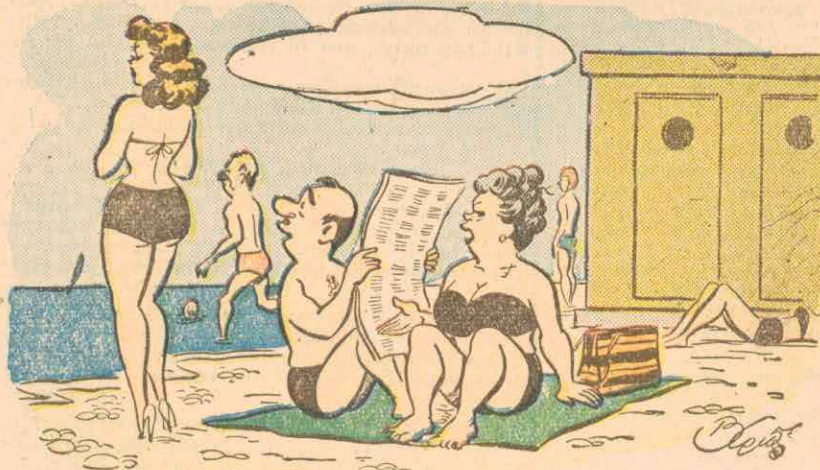

41 ΚΑΜΜΑΔΙΣΙΑ ΜΑΣ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΝΤΙΝΑ: Ένας πλαστικός, τοισσαοι-
 τωμένος ξανθογάλλος πειρασμός με
 μαγνητικά υπέρ μάτια και γλυπτικά πόδια
 σαν της Μιστενκέτ... όταν ήταν σε νε-
 αρό ηλικία... 'Απ' τις γυναίκες... που υπο-
 στά τους «σταματάει το τούμ», στα-
 ματάνε τ' αυτοκίνητα, σταματάνε οι πε-
 ζοί στα «κασιόφια», σταματάει και το γέ-
 ρο του πόλινισαν της Τσαούρας. Έξυπνη
 μυτίτσα. Κουτό προσποιημένο «όφιος»,
 ΤΖΩΝ: Νεσας ψηλός, ξανθός, αθλητι-
 κός, ήλιοιπνός με μια ωμίση επιδερμι-
 κή αρενωπότητα, που τη σοβαρή της έμ-
 φάνισι γαλάει ένα «μοισαίο» ζιγκολοειδές
 μουστακάκι της άνοιξης, μύδας του
 Ντούγκλας Φαίμπανκς. Έξυπνα μάτια,
 Χοντρά νείλια. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ της 'Υ-
 πηρεσίας Πληροφοριών. Σιωπηλός, ψευ-
 τοφιλοειδής «ευστησιώδης», με κανύ-
 ποπτο ύφος και δύσπιστα μάτια, κοι-
 μωσ' ας τ' ας ντυμένος, ολίγολογος, τυ-
 πικός και άνοπτος, 50 χρονών. Ο ΓΡΑΜ-
 ΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ: «Κόπια» του Διευθυντού
 στο νεαρότερο και άνοπτοτερο, φυσικά, άν-
 τίτυπο 27 χρονών.

ΣΚΗΝΗ 1η
 (Στο «Γκράντ Πάρκ Ότέλ», σε μια
 πόλη, «κάπου στην Άγγλία», που δρουν
 «μυστικές υπηρεσίες», προπαγάνδες, αν-
 τικατασκοπείες... 'Ως γνωστόν, καμιά
 χώρα δεν έχει «Υπηρεσία Κατασκο-
 πείας». Όλες οι χώρες έχουν «άντ'ι»!
 Σας βράδυ, στη βέρα, σ' ένα τρα-
 πεζάκι, μπρος στα ιδρωμένα ποτήρια του
 παγωμένου «σκάτ» ούισκι).
ΝΤΙΝΑ (συνεχίζει κουβέντα): ... 'Υ-
 πάρχουν γυναίκες που διατάζουν να ά-
 μολογήσουν σ' έναν άντρα τί αισθάνον-
 ται. Είναι μια πολύ λαϊκή κοκεταρία που
 δεν μου ταιριάζει καθόλου. Σας όμοιο-
 γώ πώς νοιώθω την ανάγκη της ελκρινείας
 ΤΖΩΝ: Και σας πιστεύω. Γιατί κι'

—Λοιπόν, συνέχισε Λουκιανέ. Τι απέγινε μ' εκείνη που σκότωσε τον άν-
 τρά της, επειδή κυττούσε ξένες γυναίκες;...

αυτό που κάνετε τώρα, δεν είναι τίποτ'
 άλλο παρά ελκρινεία.
ΝΤΙΝΑ: Έτσι νομίζω. Βέβαια... κά-
 ποτε λέει κανείς ψέμματα, γιατί τον γε-
 λάει κι' ο εαυτός του.
ΤΖΩΝ: 'Η γιατί γελάει ο ίδιος τον
 εαυτό του!...
ΝΤΙΝΑ: Όπως προτιμάτε. Μια φο-
 ρά... ο εαυτός μας κι' εμείς είμαστε,
 υποθέτω, ένα και το αυτό πρόσωπο.
ΤΖΩΝ: 'Α, όχι, διαφωνώ! Δεν πήγα
 να κάνω πικάντικη «κοζερή»! Πιστεύω
 αληθινά πως μέσα μας υπάρχουν δυο-
 τρεις και πολλές φορές περισσότεροι
 «άνθρωποι», που άλλοτε κοιμούνται κι'
 άλλοτε «έκδηλώνονται» ξαφνικά.
ΝΤΙΝΑ: Είχα ακούσει για τη θεωρία
 της «διπλής προσωπικότητας». 'Ο Δό-
 κτωρ Τζαϊκίλ π. χ. 'Αλλά... για «πολ-
 λαπλή» προσωπικότητα, πρώτη φορά ά-
 κούω!
ΤΖΩΝ: Κι' όμως έτσι είναι. Λοιπόν,
 ποιός άπ' όλους τους «εαυτούς» σας είναι
 άραγε ο ελκρινής;
ΝΤΙΝΑ: Όλοι νομίζω!...
ΤΖΩΝ: 'Απάντησε μου τότε... ελκριν-
 νός! Γιατί μου αρχίσατε αυτή τη συ-
 ζήτησι περί... ελκρινείας;
ΝΤΙΝΑ (με παιδική άφελεια): Για να
 μη με παρεξηγήσετε. 'Ανταποκρίθηκα
 κάπως «εύκολα» στο φλέρτ που μου κά-
 νετε. Οι άντρες νομίζουν πως μια γυ-
 ναίκα που δεν νομιάζει βασανιστική
 αντίστασι, δεν έχει αξιοπρέπεια.
ΤΖΩΝ: Ποτέ μου δεν σκέφτηκα έτσι.
ΝΤΙΝΑ: Είσαστ' εξαίρεσις. Σας
 γνώρισα μόλις χθες τ' απόγευμα κι' ύ-
 στερ' από λίγες ώρες, απέδηκα στην άγ-
 καλιά σας.
ΤΖΩΝ: Αυτό δεν το θυμάμαι.
ΝΤΙΝΑ: Είσαστ' ευγενής!
ΤΖΩΝ: Μεροί!
ΝΤΙΝΑ (κρυπτορωμαντικά): Πάμε
 καμιά βόλτα;
ΤΖΩΝ: Δεν τολμούσα να το προ-
 τείνω...
 ('Ο άναγνώστης δεν χρειάζεται πολ-
 λή μεγάλη φαντασία για να συμπληρώ-
 ση τη σκηνή, κι' έτσι μπορούμε να κά-
 νουμε λίγη οικονομία χώρου και να προ-
 χωρήσουμε στην:

ΣΚΗΝΗ 2η
 (Στο γραφείο του Διευθυντού της 'Υ-
 πηρεσίας Πληροφοριών).
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Λοιπόν;
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ...Προχώρησαν άργα
 πρὸς τὸν κήπον. Έπεκράτει σκότος βα-
 θύ. Τους είδα...
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μά έφ' ὅσον επεκρά-
 τει σκότος βαθύ πὸς τους είδατε;
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Μά, κ. Διευθυντά, τὸ
 σκότος ἦτο βαθύ, ἀλλὰ ὅχι καὶ τόσο
 βαθύ. Ορατότης ὑπῆρχε.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τώρα ἐκφράζεθε με

περισσότερα ἀκριβολογίαν. Προχωρήστε.
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: 'Ενηγκαλίσθησαν. 'Η-
 κουσα εὐκρινῶς τὰς λέξεις «ἀγάπη μου»,
 «μαρό μου», «ὁδὸς μου τὰ χεῖλιά σου»...
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: 'Αρετά! Δεν εἶνε λε-
 πομέρειαι πὸν ἐνδιαφέρουν. Μὰς ἐνδια-
 φέρει τὸ ἂν συνῆσαν ἐρωτικὰς σχέσεις.
 Συνῆσαν;
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: 'Αναμφιδόλως, σέρ!
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θένη γιού βέρυ μάτς,
 σέρ. 'Ετοιμάσατε καὶ ἕνα «ραπόρτο».
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ (ὕποκλινεται): Γίες,
 σέρ!
ΣΚΗΝΗ 3η
 (Σε δέκα μέρες στὸ ἰδιαιτέρου μπαλ-
 κόνι τῆς Ντίνας. Νύχτα. Μὲ σύσμενο
 τὸ φῶς τοῦ δωματίου, καθάνα ἀγκαλια-
 σμένοι σ' ἕνα ψάθινον πεχτοὺ καναπέ).
ΝΤΙΝΑ: 'Αγάπη μου, πρέπει νὰ σοῦ
 ὁμολογήσω κάτι.
ΤΖΩΝ: Τί;
ΝΤΙΝΑ: Οὐμᾶσαι πὸν σοῦ εἶπα νὰ
 μοῦ διηγήθῃς τὴ ζωὴ σου, τοὺς σκοπούς
 σου, τὴς ὑποθέσεις σου, τὴς ἐπιτίες καὶ
 τὰ σχέδιά σου γιὰ τὸ μέλλον;
ΤΖΩΝ: Ναι. Καὶ στὰ διηγήθηκα με
 ὅλη μου τὴν ελκρινεία.
ΝΤΙΝΑ: Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ ἔχω τύψεις.
 Σοῦλεγα ψέμματα. Δεν ρωτοῦσα τότε
 ἀπὸ αἰσθηματικὸ ἐνδιαφέρον. Με εἶχε βά-
 λει νὰ σε παρακολουθῶ ἡ Μυστικὴ 'Υ-
 πηρεσία!... Καὶ τὰ ἔδωσα ὅλα ἐκεῖ. 'Ο-
 σα μοῦ εἶπες!... Σοῦ τ' ὁμολογῶ. Σή-
 μερα πὸν σὲ λατρεύω, σοῦ λέω ὅλη τὴν
 ἀλήθεια. Κάνε με ὅ, τι θέλεις! (Γονατί-
 ζει): Δίδω με! Σκοτώσε με!
ΤΖΩΝ (μ' ἀπάθεια): Μὴν ἀνησυχῇς!
 'Όλα σοῦ εἶπα, ἦταν παραμύθια!
 'Η «Μυστικὴ 'Υπηρεσία», στὴν ὁποίαν ἀ-
 νήκα, καὶ μ' ἔχει βάσει νὰ σε παρακο-
 λουθῶ, μὰς ἔχει διδάξει νὰ μὴ λέμε ποτὲ
 οὐτε μισὴ ἀλήθεια. Κι' ὅλα τὰ πρὸσω-
 πα νὰ τὰ βλέπουμε ὑποπτά!
ΝΤΙΝΑ (ἐκπληκτικῶς): 'Όστε...
ΤΖΩΝ: Ναι! Μὰς δοκιμάζουμε! Δοκι-
 μάζουμε τὴν ἀντοχὴ μας στὸν ἐρωτικὸ
 πειρασμό.
 (Παύσι)
ΝΤΙΝΑ: 'Ός τόσο... 'Εγὼ σ' ἀγαπῶ!...
ΤΖΩΝ: Κι' ἐγώ.
ΝΤΙΝΑ: (με καχυποψία): Τίμια;
ΤΖΩΝ: Τίμια!... (Φιλί). Φαίνεται πὸς
 ὑπάρχουν ὁ ἄρατοι «πράκτορες τοῦ 'Ε-
 ρωτος», πὸν ξέρουν πολὺ πὸν καλὰ τὴ
 δουλειά τους! Καὶ νίκησαν!
 (Φιλί διαρκείας 49 δευτέρων λεπτῶν).
ΣΚΗΝΗ 4η
 (Στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ).
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ὕπαγορεύει στὸ γραμ-
 ματέα): ...Τόσον ὁ Τζῶν Κ. ὑπ' ἀριθ.
 Β 602, ὅσον καὶ ἡ Ντίνα Μ. ὑπ' ἀριθ.
 Ο 304, ἀπεδείχθησαν ἐξαιρετικῆς ἀντο-
 χῆς καὶ ἀποφασιστικῆς ἀντιστάσεως ἀ-
 τομα εἰς τὸν κίνδυνον νὰ παρασυρθοῦν
 ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐλξιν τοῦ ἑτέρου φύλου
 ἢ τὸν συναισθηματισμόν. 'Αμφότεροι, ὑ-
 πέβαλον λεπτομερεῖς ἐκθέσεις περὶ τὸν
 μεταξύ των πλασματικῶν σχέσεων, αἰτι-
 νες συνέπιπτον ἀπολύτως. Οὐδεμία χω-
 ρεῖ πλέον ἀμφιβολία, ὅτι εἶνε ἄρρωτοι
 ἀπὸ τῆς πλεωρίας τοῦ ἐρωτικοῦ κινδύνου...
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Γίες σέρ! Τὸ διεπί-
 στωσα καὶ προσωπικῶς.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Προσθέσατε: Τοῦτο
 διεπίστωσα καὶ προσωπικῶς ὁ γραμμα-
 τεὺς μου... (Χτυπὰ τὸ τηλέφωνο): Γίες,
 πλῆξ!... 'Ό! Χάουαργιου, σέρ Τζῶν...
 Πῶς; Παντρεύσε αὐριο; Μά... πῶς; Χω-
 ρὶς τὴν ἐγκρίσι μᾶς;... Τί;... Νὰ βρά-
 σετε τὴν 'Υπηρεσία; Κι' ἐσεῖς καὶ ἡ
 Ντίνα;... Παντρεύσετε τὴ Ντίνα;... Δεν
 καταλαβαίνω! 'Ενίκησαν οἱ πράκτορες
 τοῦ ἐχθροῦ;... Τίνος ἐχθροῦ;... Τοῦ 'Ε-
 ρωτος;... (νευρικά): Θά μοῦ ἐπιτρέψετε
 νὰ μὴ σὰς συγχωρῶ, σέρ! (Κλείνει).
 Παρ' ὀλίγο νὰ χάσουμε τὴν ἐκτίμησι τῶν
 προϊσταμένων! (Στὸ γραμματέα): Σκί-
 στε τὴν ἐκθεσι, σέρ! Πλῆξ!... Σε πολὺ
 μικρὰ κομματάκια!... Καὶ πέστε νὰ μὰς
 σερβίρουν τὸ τσάι!...

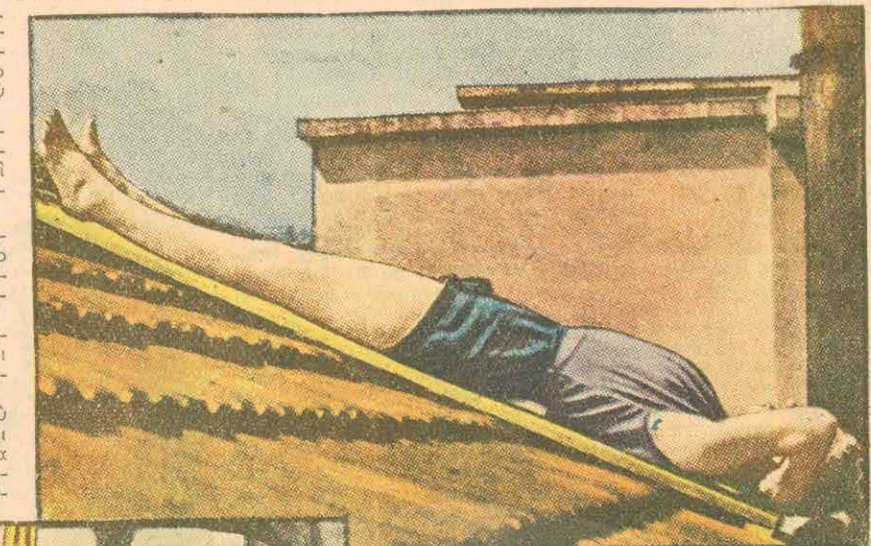
(Αὐλαία)
 ΕΨΙΛΟΝ

Π ΟΙΟΣ δεν αισθάνεται την α-
 νάγκη της γυμναστικής; Θά
 μπορούσε, μάλιστα, να πη κα-
 νείς ότι αυτή η ανάγκη γίνεται πιο
 αισθητή στους μεγάλους παρά στους
 μικρούς. Με την πρόοδο της ηλικί-
 ας, η ράχη κυρτούται, η κοιλιά
 πετάει προς τα εμπρός και το σώμα
 χάνει τη συμμετρία και την κομψό-
 τητά του.
 'Η παραμόρφωσις αυτή είναι το ί-
 διο έντονο στους άνδρες και τις γυ-
 ναίκες, με τη διαφορά ότι οι δεύτε-
 ρες έχουν πιο σοβαρούς λόγους για
 να θέλουν να διατηρήσουν τη γραμ-
 μή τους. 'Αλλ' εδώ είναι που εμφανίζεται η δυσκολία. Δεν άρ-
 κεί να αισθάνεται κανείς την ανάγκη της γυμναστικής, αλλά
 πρέπει και να μπορεί να την κάνει. Δυστυχώς, όμως, η σημε-
 ρινή ζωή μας παρέχει ελάχιστες ευκαιρίες γι' αυτό. 'Η ήμε-
 ρα όλων μας είναι παραφορτωμένη. Κι' έπειτα, γιατί να το
 κρύψουμε; 'Ανδρες και γυναίκες, όταν περάσουν μια ώριμη
 ηλικία, δεν αισθάνονται την διάθεσι να ξαναρχίσουν τις άσκή-
 σεις, που έκαναν όταν ήταν παιδιά, (προσางώγ' κι' άπαγω-
 γή των ποδών, κάμψι του κορμού, όκλας, και τα παρόμοια). Δικαιολογημένα η ά-
 δικαιολογητά αυτές οι άσκήσεις μας φαί-
 νονται παιδαριώδεις. Κι' όλοι ξέρουμε πόσο
 δύσκολο είναι να βγάλουμε τις ιδέες, που
 έχουν ριζωθεί μέσα στο μυαλό μας.
 Χρειάζεται, λοιπόν, μια ειδική γυμνα-
 στική για τους μεγάλους, που να παρου-
 σιάζει το πλεονέκτημα της απλότητας και
 που να μπορεί να την κάνει κανείς όποια-
 δήποτε ώρα κι' όπουδήποτε.
 Αυτή τη γυμναστική υποστηρίζει ότι έ-
 φευρε ο 'Αμερικανός έπισημόν δόκτωρ
 Γκάουελερτ Χάουζερ, συγγραφέας του βι-
 βλίου: «Γίνετε πιο νέοι. θά ζήσετε πε-
 ρισσότερο».
 Κατά το δόκτορα Χάουζερ, τις απαιτή-
 σεις αυτής της γυμναστικής εκπληρώνει
 στην έντελεια το «άνασήκωμα του στο-
 μάχου».
 Πρόκειται για μια μοναδική άσκηση, που
 αναπληρώνει όλες τις άλλες και που δίνει
 εξαιρετά αποτελέσματα. «Το άνασήκωμα
 του στομάχου, λέει ο 'Αμερικανός έπιστή-
 μων, είναι ένα είδος σύνθετης ίατρικής γυ-
 μναστικής, μια άπλη άσκηση, που, ώ-
 στόσο, γυμνάζει το σώμα περισσότερα
 από οποιαδήποτε άλλη».
 'Η άσκηση αυτή είναι, όπως είπαμε,
 απλούστατη. Συνίσταται από να συσφι-
 ξη κανείς τους μύς της κοιλιάς και, αν-
 τίθετα, ν' ανασηκώσει συγχρόνως το στο-
 μάχι. 'Αλλ' άνασηκώνοντας το στομάχι,
 άνασηκώνει ταυτόχρονα και το θώρα-
 κα, πράγμα, που είναι ο κύριος σκοπός
 αυτής της άσκήσεως, της εύκολης κι'
 αποτελεσματικής.
 Τὸ «άνασήκωμα τοῦ στομάχου» πα-
 ρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα ὅτι μπορεῖ
 νὰ γίνη ὁποιαδήποτε ὥρα
 τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας,
 κι' ὅπουδήποτε, π.χ. στὸ
 σπῆτι, στὸν πλᾶξ, στὸ ἄ-
 σανσέρ, στὸ αὐτοκίνητο,
 στὸ τραίμ, στὸ κορσεϊό,
 στὸν κινηματογράφου κλπ.
 'Η άσκήσις αὐτή, ἐκτός
 τῶν ἄλλων τηλενεκτιμημάτων
 της, διορθώνει ἐπίσης τὴν
 ἀναπνοή. Συνήθως, ὅταν
 βέλουμε ν' ἀναπνεύσουμε,
 φουσκώνουμε τὴν κοιλιά.
 Δεν εἶνε, ὁμως, ἡ κοιλιά
 μας ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα,
 ἀλλ' ὁ θώραξ μας. 'Ανα-
 σπώνοντας, λοιπόν, τὸ
 στομάχι, ἀνασπώνουμε καὶ
 τὰς πνεύρες, πὸν βρίσκον-
 ται ἀμέσως παῦν ἀπὸ τὸ
 διάφραγμα. 'Ετσι, ἀναγ-
 κάζουμε τὸν ἀέρα νὰ φτά-
 σῃ ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ εἰσχωρή-
 σῃ μέσα σ' ὅλες τὴς κυψέ-
 λιδες τῶν πνευμόνων. 'Ε-
 νῶ ὅπως εἶνε γνωστὸ, οἱ
 περισσότεροί ἄνθρωποι ἀ-
 ναπνεύουν μόνον με τὸ ἀνώ-
 τερο τοῦμα τῶν πνευμόνων
 κι' ἔχουν καταδικάσει τὴς

Τὸ ἄνασήκωμα ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Μία ιδεώδης καὶ απλουστάτη γυμναστική

δὲκτωρ Χάουζερ νὰ κάνετε αὐτὴ τὴν άσκησι σὲ ὑπτία θέσι.
 Τὸ κρεβάτι, ὁμως, εἶνε τελείως ἀκατάλληλο γι' αὐτὸ τὸ
 σκοπό, ἐκτός ἂν εἶνε με σάνιδες ὅποτε πρέπει νὰ βγάλετε
 τὸ στρώμα. Προτιμότερο εἶνε νὰ βοήτε μὴ φορδεῖα σάνιδα
 καὶ νὰ τὴν στηρίξετε πάνω σ' ἕνα σκαμνί ῆ, ὅπουδήποτε
 ἄλλου, σὲ τρόπον ὥστε ἡ μὴ άκρη τῆς νὰ βρίσκεται κατὰ
 35—40 ἑκατοστὰ ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Θά ξαπλωθετε
 πάνω σ' αὐτὴν με τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ πόδια ψη-

λά, γιὰ νὰ κάνετε τὸ αἷμα νὰ συρρεύσῃ στὸν
 ἐγκέφαλο καὶ νὰ τὸν ἀναζωογονήσῃ. 'Αφοῦ ξα-
 πλωθετε, θ' ἀρχίσετε νὰ κάνετε ἀσκήσεις τελείας
 ἀναπαύσεως (ἀπόλυτη χαλάρωσις τῶν τῶν μῶν
 τοῦ σώματος) καὶ «ἀνασηκώματος τοῦ κορμοῦ».
 'Επειτὰ ἀπὸ δέκα λεπτά, ὑποστηρίζει ὁ δόκτωρ
 Χάουζερ, θά εἰσατέ κανονικῶς ἀναπνοή. 'Ο-
 σα γιὰ τὴς γυναίκες, προσθέτει, θά ξαναδοῦν
 γάλα σ' αὐτὴ τὴν ἀπλή άσκησι τὴ γραμμὴ τους, χωρὶς νὰ
 χρειάζεσθαι νὰ κάνουν πολὺποκι κι' ἐξαντλητικὴ γυμναστική.
 ἢ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ εἰδικὴ διαίτα.
 Φυσικά, ὅπως θά ἀντιληφθῇκατε ἤδη, ἡ άσκησι τοῦ ἀνα-
 σηκώματος τοῦ στομάχου διευκολύνεται με τὴν αὐτοπύση. 'Ε-
 πείτα ἀπὸ μερικὲς δοκιμὲς, ὁλοσπῶ, μπορεῖτε νὰ ἀνασηκώ-
 τε τὸ στομάχι σας εἰσπνεύοντες. Βαθεῖα ῆ καὶ τὸ ἀντίθετο.
 ἀφήνοντας νὰ βγῇ σιγάσιγά ὁ ἀέρας τὸν ὁποῖο εἰσπνεύσατε.
 'Όπως εἶπαμε, λίγες δοκιμὲς ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ἀ-
 πολύτως καὶ νὰ ἐκτελήτε τὴν άσκησι με ἰδεώδη κανονικότητα
 καὶ εύκολα.

Γιὰ τὴν ἐξαρτίωση τῆς ποτρότητος
 'Η «φαινολοθειοκαρβαμίδης» εἶνε μὴ ἐξαιρετικὰ πικρὴ γη-
 μικὴ οὐσία, πὸν ἔχει τὴν ἐξῆς περιέργη ἰδιότητα: 'Αλλοι ἄν-
 ῥωποι ἀντὶλαμβανονται με τὴ γεύσι τὴν παρουσία της κι'
 ἄλλοι ὅχι. Φαίνεται ὅτι ἡ ἰδιαιτέρα αὐτὴ ἱκανότητα ἐξαρτᾶται
 ἀπ' τὴ σύμμεσι τοῦ σάλιου τοῦ κάθε ἀτόμου κι' ὅτι εἶνε κλη-
 ρονομικὴ. 'Εγιναν, λοιπόν, τελευταίως στὸ Παρισί τῆς
 Η. 'Υόρκης πειράματα χρησιμοποίησεως αὐτῆς τῆς μεθοδοῦ
 σὲ μικρὰ παιδιά γιὰ τὴν ἐξαρτίωση τῆς ποτρότητος. 'Ο-
 ταν τὰ βρέφη ἔκλαιγαν καὶ μωροζάν, αὐτὸ σήμαινε ὅτι ἐνοι-
 ὶσαν τὴν πικρὴ γεύσι τῆς οὐσίας. 'Επὶ 93 βρεφῶν τὰ 54
 αἰσθάνονταν τὴν πικράδα καὶ τ' ἄλλα 36 ὅχι. 'Αν λοιπόν
 ἕνα βρέφος νοιώθῃ τὴ γεύσι τῆς οὐσίας, ἐνῶ οἱ γονεῖς τοῦ
 δὲν τὴ νοιώθουν, εἶνε πολὺ ἀμφίβολη ἡ πατρότης.

Η άνοιξη χαμογελούσε στη σκλαβωμένη Αττική. Ήταν στις 16 Μαΐου του 1943. Κυριακή του Θωμά. Σ' ένα έσοχικό σπιτάκι του Χλανδρίου, στην οδό Κουντουριώτου 4, ο 'Απόστολος Βενιζέλος, μόνιμος υπαξιωματικός τηλεγραφικής του Β. Ναυτικού, ζούσε εύτυχισμένος με τη γυναίκα του. Έκείνη την ημέρα, είχε καλέσει δύο φίλους του από την Αθήνα: το Θανάση Κουλή, αστυφύλακα του Η' Αστυνομικού Τμήματος Αθηνών (αριθ. 30) και το Χρήστο Νομικό, έμπορο. Το σπιτάκι του Βενιζέλου, έμοιαζε με μικρή αγροικία. Έτρεφε άφθονα περιστέρια, κόττες, κουνέλια, κατσίκες και δεν του έλειπε τίποτε σχεδόν σε μια εποχή που όλος ο κόσμος πεινούσε. Δεν έχενοῦσε όμως τους φίλους του. Συχνά, πολύ συχνά μάλιστα, τους καλούσε για να φάνε μαζί. Έκείνες τις μέρες, οι κουδεντιάσαντες και να περάσουν εύχάριστα την ώρα τους, όπως τον παλιό καλό καιρό. Έτσι και κείνη την ημέρα. Έφαγαν, ήπιαν και σιγοτραγουδούσαν. Ακριβώς στις δύο η ώρα το μεσημέρι, ο Βενιζέλος σηκώθηκε.

— Παιδιά, είπε στους φίλους του, έμένα θα μου επιτρέψετε να λείψω για λίγο. Έχω μια επείγουσα δουλειά στην Αθήνα και πρέπει να την τελειώσω σήμερα. Έσείς συνεχίστε. Θα γυρίσω γρήγορα...

Φίλησε βιαστικά τη γυναίκα του, αποχαιρέτησε τους προσκεκλημένους του κι' έφυγε. Αντί όμως να κατεβεί στην Αθήνα, όπως είχε πει, πήρε ένα ταξί και τράβηξε για τη Νέα Χαλκηδόνα. Μόλις έφτασε στην οδό Σαλαμίνας, σταμάτησε σε μια γωνιά τ' αυτοκίνητο, πλήρωσε και συνέχισε το δρόμο του προς τον αριθμό 40. Εκεί τον περίμεναν τρεις άντρες: ο 'Αντρέας Γούτης (Πράξας 3) κελευστής του Β. Ναυτικού, ο Κώστας Κιτόπουλος (Σαλαμίνας 40) υπακелευστής τεχνικός του Β. Ναυτικού και ο 'Ηλ. Δημητρόπουλος (Βλαχόπουλου 5) δικηγόρος. Άνθηκαν όλοι τους στη μυστική υπηρεσία Μ.Ο.4 και αποτελούσαν ένα μικρό, αλλά δυναμικό κλιμάκιο κατασκοπείας, που άρχηγός του ήταν ο πλοίαρχος του Π. Ναυτικού κ. Καλιανένης. Πριν δύο βδομάδες περίπου είχαν μεταφέρει τον ασύρματο — από το σπίτι του 'Αντρέα Γούτη, που τον είχαν εγκαταστήσει ως τότε — στο σπίτι του Κώστα Κιτόπουλου, για περισσότερη ασφάλεια. Όπως γράψαμε κι' άλλη φορά, οι ασύρματοι έπρεπε να μετακινούνται συνεχώς, για να μην ανακαλύπτονται από τα ραδιογωνιόμετρα των Γερμανών, που άρχισαν, την εποχή εκείνη, από τη μία ως την άλλη άκρη την Αττική. Από τη συνεχή όμως, μετακίνηση, έπεσαν πολλές φορές στην αντίληψη των προδωτών, που έκαναν τη δουλειά τους χωρίς να φαίνονται. Έτσι και στην περίπτωση αυτή. Οι τέσσερες τολμηροί σύντροφοι, δεν πρόσεξαν έναν άνθρωπο, που τριγύριζε συνέχεια εκεί απ' έξω, από την πρώτη μέρα σχεδόν, που εγκαταστάθηκαν στο σπίτι της οδού Σαλαμίνας 40.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο περιβόητος καταδότης Ρένος 'Αργυρίου, πράκτορας των Γερμανών, που ως τότε είχε πάρει στο λαϊκό του δεκάδες Έλληνων πατριωτών. Ακριβώς πριν ένα χρόνο, τη Μεγάλη Παρασκευή του 1942, ο προδότης είχε καταρθείσει να εισχωρήσει σε μια μυστική αποστολή, που έπρόκειτο να δραπέτευση για την Αίγυπτο. Λίγο προτού αναχωρήσει το καίκι με τους «παράνομους» επιβάτες, ο 'Αργυρίου ειδοποίησε τη Γκεστάπο, που έφτασε δυστυχώς εγκαίρως και τους συνέλαβε όλους. Από την ομάδα αυτή, οι Γερμανοί εξέτελεσαν άρκετους, ανάμεσα στους οποίους τους 'Ηλία Καζάκο και Γεώργιο Κωτούλα, υποπλοίαρχους Λιμενικού, τον Μιχαήλ 'Ακύλα, αξιωματικό της 'Αεροπορίας, το Δημήτρη Γιαγκουδάκη και τον Παναγιώτη Θυμάρα, ναυτικούς και κάμποσους άλλους. Οι υπόλοιποι, που πιάστηκαν από την αποστολή, κλείστηκαν στα μπουντρούμια και στις φυλακές των Γερμανών, όπου και έζησαν, σαν σε κόλαση, ως την απελευθέρωση...

Αυτός λοιπόν, ο άνθρωπος παρακολουθούσε και τώρα τους τέσσερες πατριώτες. Ανύποπτοι, ωστόσο, εκείνοι άρχισαν τη δουλειά τους, αφού προηγουμένως κρυπτογράφησαν το περιεχόμενο της έκπομπής, που έπρόκειτο να μεταδώσουν προς το στρατηγείο της Μ. Ανατολής, με βάσι των κώδικα, που τους είχε στείλει η υπηρεσία τους από την Αίγυπτο. Ένώ όμως, μετέδιδαν τα νέα στον προορισμό τους, ο 'Ηλίας Δημητρόπουλος παρατήρησε πως δεν είχαν τσιγάρα και βγήκε ν' αγοράσει. Φεύγοντας, έβαλε άσυναίσθητα τον κώδικα στην τσέπη του και κλείδωσε την εξώπορτα. Δεν πέρασε όμως, ούτε ένα τέταστο της ώρας, όταν ολοκλήρωσε το τετράγωνο του σπιτιού, που δούλευε ο ασύρματος, περικυκλώθηκε από Γερμανούς της Γκεστάπο και των 'Ες - 'Ες, που είχαν φτάσει με πέντε αυτοκίνητα. Άλλοι έπιάσαν στον κήπο, κι' ανέβηκαν στην ταράτσα, ενώ άλλοι έσπάζαν τα κρύσταλλα της κυρίας εισόδου για να καταβώσουν να την ανοίξουν και να πουν μέσα.

Με το θόρυβο όμως, που έγινε, οι τρεις πατριώτες, που ήταν μέσα στο σπίτι, κατάλαβαν πως είχαν μπλοκαρισθεί κι' ότι δεν προλαβαίνουν πια να φύγουν από πουθενά. 'Οτόσο δεν τα σάστισαν καθόλου. 'Ο Γούτης με τον Κιτόπουλο, άρχισαν να καίνε άμέσως, έ.π.ι. χαριτιά και πληροφορίες είχαν εκεί, ενώ ο 'Απόστολος Βενιζέλος έανακάθησε μπροστά στον ασύρματο του και πρόλαβε να μεταδώσει τις τελευταίες του λέξεις:

— Αυτή τη στιγμή συλλαμβανόμεθα. Ζήτω η 'Ελλάδα!...

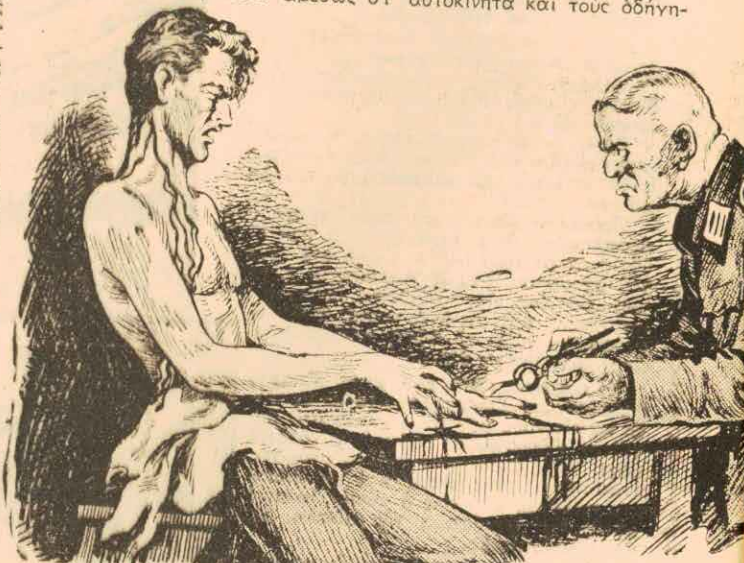
Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τέσσερες υπέροχοι πατριώτες

τους. Και νάβελαν λοιπόν, ν' αντίσταθουν δεν μπορούσαν. Γι' αυτό αποφάσισαν να παραδοθούν. Πρώτος άνοιξε την πόρτα ο Κώστας Κιτόπουλος. Την ίδια στιγμή ακούστηκε η φωνή του 'Αργυρίου:

— Ψηλά τα χέρια, αν θές να μη στην άνω! Πόσοι είναι ακόμη μέσα;

Ο Κιτόπουλος σήκωσε τα χέρια του και φώναξε με τα όνόματά τους τους δύο αγαπημένους του φίλους. Έκείνοι υπάκουσαν. Βγήκαν στο δρόμο και παραδόθηκαν στους Γερμανούς. Αυτοί μπήκαν στο σπίτι όλοι μαζί, κρύφτηκαν και περίμεναν, για να συλλαβούν όποιον θαρχόταν. Φυσικά, έπειτα από λίγο, άνυποπτος ο 'Ηλίας Δημητρόπουλος, γύρισε με τα τσιγάρα και τον συνέλαβαν κι' αυτόν. Εύτυχος τον κώδικα τον είχε παραδώσει σε κάποιον της οργανώσεως, που συνάντησε τυχαία στο δρόμο, για να μην τον σέρνουν μαζί του. Από το σημείο αυτό αρχίζει η πραγματική τραγωδία των παλληκαριών αυτών. Τους φόρτωσαν άμέσως στ' αυτοκίνητα και τους όδήγη-

Ούτε το ξερίζωμα των νυχιών του με τανάλιες, ούτε τ' άλλα βασανιστήρια, κατώρθωσαν να κάνουν τον 'Απόστολο Βενιζέλο ν' ανοίξει το στόμα του...

σαν στη Γκεστάπο της οδού Καραϊσκού, στον Πειραιά. Τα βασανιστήρια, που υπέστησαν εκεί τρία ολόκληρα ημερόνυχτα, ξεπερνούν την ανθρώπινη φαντασία. Περισσότερο όμως, απ' όλους βασανίστηκε ο 'Απόστολος Βενιζέλος, που σαν ασυρματιστής, που ήταν, έπρεπε να ξέρει πού βρίσκεται ο κώδικας, για ν' αποκρυπτογραφήσουν δύο τηλεγραφήματα, που δεν είχαν προλάβει να καταστρέψουν οι συλληφθέντες. Άλλα ούτε οι πηλγές, που του άνοιξαν στο στήθος και στις πλάτες με καυτό σίδερο, ούτε το ξερίζωμα των νυχιών του με τανάλιες, ούτε το βρασμένο λάδι, που του έχυσαν στην κοιλιά, κατώρθωσαν να τον κάνουν ν' ανοίξει το στόμα του. Τον είχαν σε τέτοιο βαθμό κακοποιήσει, ώστε στις 18 Μαΐου 1943, που τον συνάντησε ο φίλος του Θανάσης Κουλή στις φυλακές 'Αδέρωφ, δυσκολεύθηκε να τον αναγνωρίσει. Τα χέρια του και τα πόδια του, τα είχαν εξαρθρώσει και δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος. μα ούτε και να μιλήσει. Τα μαλλιά του είχαν άσπαιρεί...

Κατά τις ανάκρισεις, ο 'Ηλίας Δημητρόπουλος ισχυρίστηκε ότι ήταν έντελως ένοος στην υπόθεση αυτή και ότι πήγε απλώς να επισκεφθεί τον Κώστα Κιτόπουλο, που τον γνώριζε από χρόνια. Για τον ασύρματο δεν είχε ιδέα. 'Ο τελευταίος όμως, που δεν ήξερε τι είχε πει ο φίλος του, όμολόγησε ότι κι' ο Δημητρόπουλος ανήκε στην οργάνωση. Έτσι μπλέχτηκε κι' αυτός άσχημα και μεταφέρθηκε μαζί με τους άλλους, από τον Πειραιά, στις φυλακές 'Αδέρωφ. Στο μεταξύ την ίδια εκείνη μέρα, τα 'Ες - 'Ες συνέλαβαν στο σπίτι του 'Αποστόλου Βενιζέλου, τη γυναίκα του Μιμίτσα και τους δύο φίλους του, το

Θανάση Κουλή και το Χρήστο Νομικό, που συνέχισαν το φαγοπότη, ανύποπτοι για την τραγωδία, που συνέβαινε στο φίλο τους. Οι Γερμανοί έκαναν συστηματική έρευνα στο σπίτι, χωρίς, εύτυχώς, ν' ανακαλύψουν τίποτε. Έπειτα απ' αυτό άφησαν ελεύθερους τη γυναίκα του και το Νομικό και κράτησαν μόνο τον Κουλή, επειδή κατά τη σωματική έρευνα, που του έκαναν, βρήκαν πάνω του την αστυνομική του ταυτότητα. Όπως είχε γνωστό, την εποχή εκείνη η αστυνομία μας βοηθούσε πολύ το μυστικό άγώνα. Έτσι οι Γερμανοί τον θεωρούσαν ύποπτο και τον έστειλαν στις φυλακές 'Αδέρωφ. Εκεί είχαν τον Βενιζέλο άλυσοδεμένο στο υπ' αριθμ. 60 κελλί των μελλοθανάτων κι' ο Κουλήs κατόρθωσε να τον πλησιάσει απαρτήρως.

— Υπομονή Τόλη, του ψιθύρισε από το καγκελόφρακτο παραθυράκι του κελλιού. Έχε θάρρος και ο Θεός είναι μεγάλος!

Ο Βενιζέλος σήκωσε τα μάτια του, αναγνώρισε τον αγαπημένο του φίλο και απάντησε πλημμυρισμένος στα δάκρυα:

— Το θάρρος δεν μου έλειψε ποτέ! Κι' αν κλαίω, είνε επειδή πήρα και σένα στο λαιμό μου. Τι' έφταιγες εσύ, που δεν έχεις καμιά σχέση με όλα αυτά;

Εύτυχώς, ύστερα από δέκα μέρες, άφησαν ελεύθερο το Θανάση Κουλή. Άλλα ο ήρωϊκός αυτός αστυφύλακας δεν σταύρωσε τα χέρια. Έκανε ό,τι μπορούσε για να σώσει τη ζωή του αγαπημένου του φίλου. Έτρεξε παντού. Συγχρόνως, η αδελφή του Βενιζέλου, Σοφία, έφτασε μέχρι του Γερμανού στρατηγού, διοικητού της Νοτίου 'Ελλάδος, για την ίδια υπόθεση. μάταιος κόπος όμως. Έτσι στις 8 'Ιουνίου 1943, **ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ**

των τεσσάρων πατριωτών μέσα στις φυλακές 'Αδέρωφ, για περισσότερη ασφάλεια. Οι Γερμανοί δεν τολμούσαν να τους μεταφέρουν στον 'Ερρασιό, που έδρευε το ανώτατο Γερμανικό στρατοδικείο. 'Ο φόβος μήπως δραπέτευσουν ή μήπως κατορθώσουν να τους απαγάγουν — όπως έγινε δεκάδες φορές ως τότε — οι σύντροφοί τους, τους έκανε να λάβουν έκτακτα μέτρα.

Και η απόφασις, που βγήκε, τους καταδικάζει όλους σε θάνατο... Από τα χαράματα ακόμη, είχαν συγκεντρωθεί έξω από το 'Αδέρωφ, όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι των τεσσάρων πατριωτών. Περίμεναν, κλαίγοντας σιωπηλά, για το αποτέλεσμα. Και οι ώρες περνούσαν βαρείες, καταθλιπτικές. Κανείς δεν μιλούσε, είχαν σπείξει τις ελπίδες τους στο Θεό. Ξαφικά, κατά τις έντεκα, άνοιξε η πόρτα των φυλακών και βγήκε ο κ. 'Ιωάννης Σόντης, συνήγορός τους. Το πρόσωπό του ήταν άγρο. Από το ύψος του, οι συγγενείς των κρατουμένων κατάλαβαν ότι το πάλι είχε χαθεί. 'Ο αδελφός του Βενιζέλου, που στέκοταν κι' αυτός μαζί με τους άλλους, άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Μα ο κ. Σόντης τον πλησίασε και βάζοντας το χέρι στον ώμο του, του είπε:

— Δεν πρέπει κλαίς, Τάσο. Όπως δεν έκλαψαν ούτε λιποψύχησαν αυτοί που βρίσκονται μέσα, όταν άκουσαν την καταδικαστική απόφασις.

Στις 19 'Ιουνίου 1943, ακριβώς στις έξη το πρωί, αφού εξομολογήθηκε και κοινωνήσε ο Βενιζέλος στον ιερέα Χαράλαμπο Παναγιωτάπουλο, που ιεραουργούσε στην εκκλησία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στη συνοικία Κυνοσάργους, τον πήραν οι Γερμανοί και μαζί με τους συντρόφους του, τον όδήγησαν στον τόπο της εκτελέσεως, στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Εκεί, οι σκηνές, που επακολούθησαν, ήταν εξαιρετικά δραματικές. Σε μια στιγμή, ο Κώστας Κιτόπουλος άρχισε να κλαίει σπαρακτικά. 'Ο παπάς που τους συνόδευε, τον πλησίασε τότε και προσπάθησε να του δώσει θάρρος. 'Ο Έλληνας πατριώτης όμως, γύρισε και τον κτύπησε με βουρκωμένα μάτια.

— Δεν κλαίω γιατί φοβάμαι, του είπε ανάμεσα στα δάκρυα του. Κλαίω γιατί πήρα στο λαιμό μου τον 'Ηλία Δημητρόπουλο. Άλλα πως μπορούσα να ξέρω τι είχε πει στους Γερμανούς;

Ο Δημητρόπουλος τον άγκάλιασε τότε και τον φίλησε πολλές φορές, χωρίς να του πει λέξη. Μα η γενναίωση αυτή πράξης του, φανέρωνε όλο το μεγαλείο ενός ανώτερου ανθρώπου. Ύστερα, αφού τους άφησαν να καπνίσουν το τελευταίο τους

τσιγάρο, τους έδεσαν πισθάγκωνα πάνω στους πασσάλους, που ήταν μπλεγμένοι στη γη. Μαζί μ' αυτούς ήταν κι' άλλα τέσσερα διαλεκτά παλληκάρια, που οι Γερμανοί τους είχαν καταδικάσει σε θάνατο για μια παρόμοια ακριβώς υπόθεση. Κανείς από τους μελλοθανάτους, δεν δέχτηκε να του δώσουν τα μάτια. Και, καθώς το εκτελεστικό απόσπασμα σήκωνε τα όπλα του περιμένοντας τη στιγμή για να δάλει, οι όχτω πατριώτες με ύψωμένο το μέτωπο και με ολοκάθαρο βλέμμα, κύτταζαν τους Γερμανούς χωρίς μίσος, σαν να τους συγχωρούσαν. Η στιγμή ήταν εξαιρετικά τραγική και συγκινητική. Έξαφνα άκουστηκε η φωνή του επί κεφαλής ύπολογαού, σαν κωδικο κορακιού, που έδινε το παράγγελμα του θανάτου:

— Πύρ!

Όχτω Έλληνικά κορμιά κύλησαν άψυχα πάνω στο ματοβαμμένο χώμα της Καισαριανής. Ένα αυτοκίνητο του Δήμου 'Αθηναίων, που είχε ειδοποιηθεί από το βάδν, περίμενε έξω από το Σκοπευτήριο με όχτω ξύλινες κάσες. Οι άνθρωποι του παρέλαβαν άμέσως τα πτώματα των ήρώων, που έπεσαν για την πατρίδα και η νεκροφόρος ξεκίνησε — ποτίζοντας όλο το δρόμο με το τίμιο αίμα τους, που έσταζε από τις χαραμάδες — και τράβηξε ολοταχώς για το Γ' Νεκροταφείο της Π. Κοκκινιάς, όπου και τους έθαψαν τον ένα κοντά στον άλλο. 'Ησαν δε οι έξης: 1) 'Απόστολος Βενιζέλος, 2) 'Ανδρέας Γούτης, 3) Κωνσταντίνος Κιτόπουλος, 4) 'Ηλίας Δημητρόπουλος, 5) Κωνσταντίνος Μπούρας, 6) 'Ηλίας Ντεγιάννης, 7) 'Αντώνιος Παπαγιάννης, 8) 'Ιωάννης Βαρσόπουλος.

Λίγες μέρες μετά την εκτέλεσή τους, το αστυνομικό τμήμα των 'Αμπελοκήπων, ειδοποίησε την οικογένεια του 'Αποστόλου Βενιζέλου, να πάνε να παραλάβουν τα ρούχα του σκοτωμένου, τα παπούτσια του και ό,τι πολύτιμο είχε μαζί του κατά τη στιγμή της συλλήψεώς του. 'Ανάμεσα στα πράγματα αυτά βρέθηκε κι' ένα γράμμα που άπευθυνόταν στη γυναίκα του. Νά τι έγραψε:

«Σάββατο πρωί 19)6)43

»Μιμίτσα μου,

»Για τη μεγάλη πίκρα, που σου δίνω, συμπάθα με. Φρόντισε για τη Σοφούλα και τους γέρους μου. Το όραμά σου θα με συνοδεύει ως την τελευταία μου πνοή. Ευχαρίστησε όλους όσους φρόντισαν για μένα. Έάν υπάρχει υπερτέραν, (που δεν το πιστεύω) ή ψυχή μου πάντα κοντά σου, θα σε προστατεύει.

»Φίλησέ μου την 'Ολυμπία και όλους τους γνωστούς και φίλους. Έζησα τίμιος και τέτοιος πεθαίνω. Σου άφνω το ρολόι μου να το φοράς πάντα, αφού σου άρεσε τόσο πολύ.

»Αντίο για πάντα. Τόλης
»Ιδα τα γράμματά σου...»

Νά και το τελευταίο γράμμα του Κώστα Κιτόπουλου:

«Πολυαγαπημένα μου πρόσωπα,

Λαμπρινή, Εύθαλία, Διονυσία, Μητέρα και Πατέρα. Σας φιλώ όλους χίλιες φορές. Μάθετε ότι σήμερα Σάββατο 19 'Ιουνίου και αυτήν την στιγμήν ώρα 6.30' πρωινή, εκτελούμαι από τας Γερμανικές 'Αρχάς. Σας παρακαλώ να μην κλάψετε και να μη θρηνησετε. Είνε η τελευταία μου παράκλησις. Θέλω να φανήτε και σεις γενναίοι όπως φάνηκα και εγώ μέχρι τέλους. 'Η Πατρις ες τιμήση τας υπηρεσίας τας όποιες προσέφερα ως τίμιος στρατιώτης επί 12 χρόνια ολόκληρα και ως αντανειψη την οικογένειά μου.

»Σας χαιρετώ όλους πέρα ως πέρα αγαπημένα μου αδελφια και συγγενείς. Με την ίδια χαρά και τον ίδιον ένθουσιασμόν θέλω και σεις να διαβάσετε το γράμμα μου και να χαρήτε. Ευχαριστώ θερμά τον Κώστα και τον 'Αλέκο.

Γεια σας: Ζήτω η 'Ελλάς!

Κώστας»

Η προσφορά των τεσσάρων αυτών πατριωτών, στο μυστικό πόλεμο της 'Ελλάδας, αναγνωρίστηκε επίσημα από την 'Ελληνική Πατρίδα. 'Ιδού η βεβαίωσις του Γ.Ε.Σ. για τον 'Απόστολο Βενιζέλο:

«Βεβαιούμεν εκ των παρ' ημίν τηρουμένων αρχείων ότι ο ασυρματιστής Βενιζέλος 'Απόστολος προσελήθη κατά την περίοδον της κατοχής ως συνεργάτης της εθνικής οργανώσεως Μ.Ο.4. εις ην ειργάσθη μετά ζήλου και αφοσίωσης.

»Όπως έχρησιμοποιήθη ως ασυρματιστής μεταδίδων δια του ασυρμάτου εις το Γεν. Συμμαχικόν Στρατηγείον πάσαν χρησίμην πληροφορίαν επί των κινήσεων και έργων του έχθρου.

»Δυστυχώς η τσέρων πατριωτική και επίπονος δράσις του ως εϊρηται έτρωματισθη κατά τον Μάϊον 1943 δια της συλλήψεως του υπό των Γερμανών καθ' ην στιγμήν ειργάετο επί του πειπτού. Ουτός, μετά από μύρια βασανιστήρια έπεδεν υπό τας σφαίρας του εκτελεστικού γερμανικού απόσπασματος την 19 'Ιουνίου 1943. 'Η Πατρίς αναγνωρίζουσα, ότι ο νέος ούτος έθυσίαν την ζωήν του εν τώ αγώνι υπέρ της απελευθερώσεως, τον προήγαγε επ' αναγκάσει μετά θάνατον εις τον βαθμόν του Σημαιοφόρου Π. Σ. πηλ.

»Η θυσία του ασυρματιστού Βενιζέλου 'Αποστόλου θέλει καθοδηγή τας έπερχόμενας γενεάς ότι η 'Ελλάς διαβέτουσα ποιούτους νέους θα παραμείνη έσσει ανεξάρτητος και ελεύθερος. 'Εν 'Αθήναις τη 20 'Ιανουαρίου 1946. 'Η Δις Πληροφοριών (Δ) Σ. ΔΗΜΑΡΤΟΣ Τ.Σ. ('Αντιστράτηγος)

»Ανάλογες βεβαιώσεις έλασαν και οι οικογένειες των τριών άλλων παλληκαριών, που έδωσαν τη ζωή τους για την 'Ελλάδα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

(Η άλληλογραφία όπισθεν)

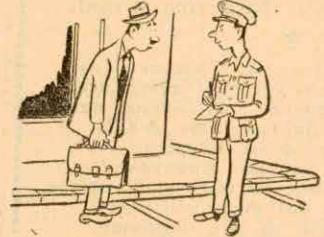

Σκίθρα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμο ένοταντονέ

Στο σταυροδρόμι Σταδίου-Αιόλου. Ένας κύριος με μιά τσάντα, περιφρονεί τα «καρφιά», αδιαφορεί για τη «στάσι πεζών» και διασχίζει την ασφαλτό. Ο αστυφύλαξ έπεμβαίνει...

— Κύριε!
— Βιάσου!
— Όλοι διάζονται! 'Αλλά πεθαίνουν.
— Έγώ παιδί μου, είμαι υποψήφιος βουλευτής! Λέει με

στομφώδη έπισημότητα ο παραβάτης.

— Τότε... έχετε και υποψηφίαν βουλευτικήν ασυλίαν! Προς το παρόν, δώστε μου τα στοιχεία σας!

Και ο υποψήφιος αυτή τη φορά έπειθάρχησε. 'Αλλά μόλις απέμακρυνθη, έξεστράφη εις άναγκασιζόμενον μονόλογον:

— Δεν είνε κατάστασις αυτή! Τό Κράτος χρειάζεται άλλανή!

Δέν έξεκροίωθην άν εις τον λόγον που θα έξεφώνησε τό βράδυ κατά τήν Ταμπουρία, θα έδροντοφώνησε:

— Θα καταργήσωμεν την Τροχαίαν! Σωφεί και πεζοί! Δώσατέ μας σταυρόν προτιμήσεως!

Βραδάκι. Μερόκοπος άνθρωπος περπατά στη λεωφόρο Κηφισιάς, κρατώντας αρκετά τρυφερά μιά γυναίκα. Ξαφνικά, όμως, έσκήπτει δεύτερη γυναίκα και του έπιτίθεται!

— Παληάνθρωπε! 'Απατε-ύνα!

Μαζεύεται κόσμος και παρακολουθεί την βιασάτατη σκηνή, νομίζοντας φυσικά ότι πρόκειται για την κλασσική περίπτωση της συλλήψεως του συζύγου στα πράσα από τη σύζυγο. Κι όμως, μέσα στον καυγά, ακούεται σε μιά στιγμή ή γυναίκα που συνόδευε ο άνθρω-

πος, ν' απευθύνεται προς το συγκροτηθέν άκροατήριον:

— Είμαι ή γυναίκα του, κυρίες και κύριοι! 'Εγώ είμαι ή γυναίκα του! Κυττάτε που έφτασε ή έξοσιπώσι! Να κυνηγά τον άντρα μου και να τον βρίζη ή έρωμένη του, έπειδή συνοδεύει τη γυναίκα του.

Και τό πυκνώθεν άκροατήριον, σταυροκοπήθηκε.

— Καί μη χειρότερα!...

Η σκηνή στο καφενείο της γειτονιάς. Ένας παπαγικός, ένας βενιζελικός, ένας λαϊκός, ένας πλαστηρικός, ένας 'Ελδικός, ένας παπανδρεϊκός κι ένας άκρος άριστέρος. Όλοι γείτονες και φίλοι, ανεξάρτητα με την πολιτική πεποιθήσιν τους. 'Αλλά υπάρχει και ο παίζων... «έπταπλουν παίχνιδι»: Ο κύρ-Μήτσος, ο «έξυπνος». Μ' όλους ιδιαίτερος λέει πως θα ψηφίση τό κόμμα τους.

Κι' αποφασίζουν όλοι μαζί να τον έσκεπάζουνε. Μόλις μπαίνει «τόν παίρνουν απ' τα μούτρα»:

— Τι θα ψηφίσης, Μήτσο;
— Μπαρντόν;
— Ποιόν θα ψηφίσης, λέμε.
— Έ;
— Τι «έ»; Κουφάθηκες; Σε ρωτάμε ποιόν θα ψηφίσης! Να

τό πής ανδρικά, όπως τό λέμε όλοι μας.

— Τι να πώ;
— Τι θα ψηφίσης, διάβολε! Σκέπτεται ο κύρ-Μήτσος. 'Ανάδει τσιγάρο — νέα... «πίστωσις χρόνου» — και απαντά:

— Ο νόμος έχει κατοχυρώσει τη μυστική ψηφοφορία. Δηλαδή, άπαξ έχεις πη τί θα ψηφίσης, παραβαίνεις τό νόμο, περί τό ιερόν δικαίωμα του έκλογέα. Μπήκες; Τό λοιπόν, πως θα πώ έγώ τί θα ψηφίσω;

— 'Αλλά ή πρόγκα είνε μεγάλη και ή φιλική πίεσις μεγαλύτερη!

— 'Αν δέν αφήσης τις δικολαβίες και δέν δηλώσης νηρία τί θα ψηφίσης, κόδεσαι απ' την παρέα! Ούτε κουδέντα, ούτε τάβλι, ούτε κρασί μαζί. Τρομοκρατείται ο κύρ-Μήτσος:

— Είλικρινά, θέλετε να μιλήσω, δηλαδή:

— Και βέβαια είλικρινά! Και ψιθυρίζει:

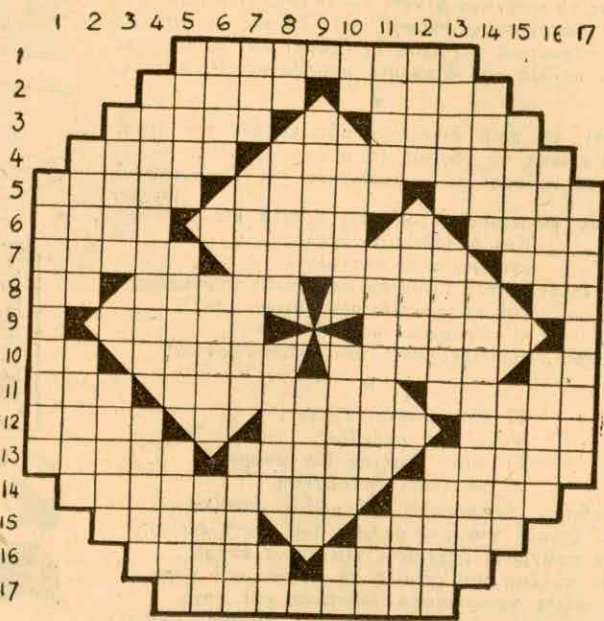
— 'Αστε με, ρε παιδιά! Δεν έχω βιβλιάριο! 'Ελεγε πάλι ψέμματα ο αθεόφοβος!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 345

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Ο άνθρωπος αυτός δέν κινείται.
- 2) Διάσπυρος μουσουρόνος.
- 3) Βοιάζεται μέσα στη θάλασσα.
- 4) Όσες και όσος τό φορούν δέν παρακολουθούν τη μόδα.
- 5) Τό πίνουμε εύναοίστως.
- 6) Δέν βοιάζεται στη θέσι του.
- 7) Πιόνι στο σκάκι.
- 8) Υποθετικόν.
- 9) Τίτλος στην Τουρκία.
- 10) Φρούτο της έπονής.
- 11) Νησί του Αιγαίου (αίτ.).
- 12) Δέν βοιάζεται στη θέσι του.
- 13) Έδαφική άνωμαλία.
- 14) Χρονικό έπίσημα.
- 15) Πιόνι στο σκάκι.
- 16) Ποταμός που καθιστά εύφορώτατη την Μεσσηνία.
- 17) Δέν θα τά βοήθη σε όλα τά πρόσωπα.
- 18) Όμιλει συνήθως από αυτώνος.
- 19) Κοιλώ-

Μονάς μήκους. — Βοήθησε τον Χοιστό να μεταφέρει τό σταυρό του.

6) Σήκωσε. — Έβεινε στην Ιστορία ναός στη νοτιεία του.

7) 'Εξανίστη ποσότης ύγρου.

8) Διήλυνε, συγκατάβασι.

9) Έύλο χρησιμοποιούμενο για στήνιγμα.

10) 'Ανεστασιμμένη νότα.

11) Νευρική σύσπασις υνός του ποσώπου.

12) 'Ευπορετεί τις συγκοινωνίες.

13) Έύλο με κανονικό σήμα.

14) 'Αποτελείται από ανθρώπους του ίδιου επανένλεματος.

15) Τού όφειλουμε ύπακοήν (αίτ.).

16) 'Αέρας άνεπιθύμητος τώσα τό καλοκαίρι.

17) Νεοσός.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ζή εις βάρος άλλου.
- 2) Τουρκικό νόμισμα.
- 3) Τις περισσότερες φορές άποτελείται από νοήματα.
- 4) Κατανθόνιος.
- 5) Νησάκι του Σαωνικού.
- 6) Δέν βοιάζεται στη θέσι του.
- 7) Πιόνι στο σκάκι.
- 8) Υποθετικόν.
- 9) Τίτλος στην Τουρκία.
- 10) Φρούτο της έπονής.
- 11) Νησί του Αιγαίου (αίτ.).
- 12) Δέν βοιάζεται στη θέσι του.
- 13) Έδαφική άνωμαλία.
- 14) Χρονικό έπίσημα.
- 15) Πιόνι στο σκάκι.
- 16) Ποταμός που καθιστά εύφορώτατη την Μεσσηνία.
- 17) Δέν θα τά βοήθη σε όλα τά πρόσωπα.
- 18) Όμιλει συνήθως από αυτώνος.
- 19) Κοιλώ-

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Η λύσις του 344ου
στη σελ. 62

Ένα αντιβιδικό έφρικονικής προελεύσεως

Ο Γάλλος γιατρός δόκτωρ Ζωός Κουζύ, από τό Ραμπάτ (Μαρόκο), ανακάλυψε ένα νέο αντιβιδικό τή «μογκρεβίν», που παράγεται από ένα μικτό, ο οποίος φέται στις περιοχές που νηγνιάζουν με τη Σανάσα. Τό νέο αντιβιδικό δέν έχει καμιά τοξικότητα και αποδίδει άριστα άποτελέσματα σε περιπτώσεις τύφου παρότιφου, καθώς και σε όλες τις δηλητηριάσεις που προκαλούνται από τη σολιμελλά.

Ανάμεσα στις μονομαχίες του πρώτου αιώνα της ανεξαρτησίας ξεχωρίζει και εκείνη του ύπουργού των Ναυτικών (1891) Κωνσταντίνου Κουμουνδούρου με τό Γεώργιο Μπούμπουλη, πλωτάρχη, τότε, και βουλευτή Σπετσών. Ο Κωνσταντίνος Κουμουνδούρος ήταν, τότε αξιωματικός (λοχαγός του πεζικού) βουλευτής Μεσσηνίας και ύπουργός

ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Ο ύπουργός Κουμουνδούρος καλείται σε μονομαχία

Για τη διατήρησι των δυο πολεμικών ύπουργείων από τον Κωνσταντίνου Κουμουνδούρου διασφαρτύνονταν περισσότερο μερικοί Δελιγιάννικοι νησιώτες βουλευταί. Καί με τό δικίο τους. «Διάβολε, λέγανε, λοχαγός του πεζικού αυτός και να διευθύνη τό ύπουργείο των Ναυτικών! Δεν είνε σωστό! Τό άτοπο πρέπει να λείψη».

Υπάρχει σχετικώς κι' ένα χαριτωμένο ανέκδοτο, που φανερώνει τη μεγάλη προσπάθεια του Κουμουνδούρου να μη έγκυκαταλείψη, με κανένα λόγο, τό περιζήτητο ύπουργικό χαρτοφυλάκιο των Ναυτικών:

Η κυβέρνησι Δελιγιάννη περιλάμβανε, τότε, στους κόλπους της, ως ύπουργούς, τον 'Αλέξανδρο Ζαΐμη της Δικαιοσύνης, τον Λεωνίδα Δελιγιάννη των 'Εξωτερικών, τον Κωνσταντίνου Κουμουνδούρου των Ναυτικών και Στρατιωτικών, όπως είπαμε, τον Κωνσταντίνου Οικονομικών και τον 'Αχιλλέα Γεροκωστόπουλο της Παιδείας.

Στις 18 Αύγουστου, λοιπόν, τον ίδιο χρόνο διαδόθηκε και γράφηκε στις έφημερίδες, ότι έπρόκειτο να διοριστή στο ύπουργείο Ναυτικών ειδικός ύπουργός φίλος του κόμματος και περισσότερο ενημερωμένος στα ναυτικά ζητήματα. 'Επομένως ο Κωνσταντίνος Κουμουνδούρος θα περιόριζόταν στο ύπουργείο των Στρατιωτικών.

Τό βράδυ της ίδιας ημέρας, στο τέλος του ύπουργικού συμβουλίου, ο Κωνσταντίνος Κουμουνδούρος, πήρε τό λόγο και είπε απευθυνόμενος στον πρόεδρο Θεόδωρο Δελιγιάννη:

—Γράφηκε στις έφημερίδες, κύριε πρόεδρε, ότι πρόκειται να γίνη ύπουργική μεταβολή και ότι θα διοριστή άλλος, ειδικώτερος συνάδελφος, στο ύπουργείο Ναυτικών!

Ο Δελιγιάννης, έτοιμόλογος και διπλωμάτης, καθώς ήταν πάντοτε, άκόμα και άπέναντι των συνάδελφων του στο ύπουργικό συμβούλιο, γνωρίζοντας μάλιστα και τους εύσεβεις πόθους του Κουμουνδούρου, απάντησε άδριατα:

—'Αγαπτιέ μου, μη δίνετε πίστι στις έφημερίδες. Γράφουν ό,τι θέλουν. 'Αλλοτε λένε την αλήθεια κι' άλλοτε όχι!

—Όπωςδήποτε, κύριε πρόεδρε—συμπλήρωσε ο Κουμουνδούρος—θα παρακαλέσω να λάβετε υπ' όψιν ότι έχω γίνει πλέον και έγώ ειδικός και ένημερος εις τά ναυτικά άτήματα και μάλιστα έχω προμηθευθή και ναυτικά βιβλία κι' έχω εοδεψει πάνω από 300 δραχμές!

—Όποτε γίνεται και ναυτικός, κύριε συνάδελφε! άπόρησε ο Δελιγιάννης, με τό συνηθισμένο ειρωνικό ύφος του

—Βεβα ως, κύριε πρόεδρε—έπείμεινε με σοβαρώτερο τόνο ο Κουμουνδούρος—και σας βεβαιώνω, ότι μπορώ να κυβερνήσω μόνος μου τό θωρηκτό «Υδρα» και να σας πάω έως τις Σπέτσες!

Τά μέλη του ύπουργικού συμβουλίου άλληλοκυτάχτηκαν. Ο Δελιγιάννης βρέθηκε σ' άμηχανία και χάρωσε τις φα-

ρίτες του. Τότε ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης, στράφηκε προς τό Δελιγιάννη που καθόταν δίπλα του και είπε:

—Καλό ταξίδι, Λεωνίδα. 'Εγώ πάντως δέν υπαίνω σ' αυτό τό κοράβι!

Τρεις μήνες, περίπου, ύστερα από τό εύθυμο αυτό έπεισόδιο, ο Κουμουνδούρος δέχτηκε στο γραφείο του τό ύπουργείο των Ναυτικών, τό βουλευτή Σπετσών Γεώργιο Μπούμπουλη, που τον παρακάλεσε να διατάξη κάποια μετάθεσι άνώτερου αξιωματικού, από τη διοίκησι ενός πολεμικού πλοίου της έποχής εκείνης, στο ύπουργείο των Ναυτικών.

Ο Κουμουνδούρος δέχτηκε με φιλικό τρόπο τον Μπούμπουλη και άφού άκουσε την παρακλήσι του, του ύποσχέθηκε ότι θα έκδώση σύντομα τη σχετική διαταγή, για την εκπλήρωσι της έπιθυμίας του.

Τό βράδυ όμως της άλλης ημέρας ο Κουμουνδούρος—όπως ανακάλυψε ο ίδιος άργότερα στους δημοσιογράφους—πληροφόρηθηκε απ' τους φίλους του, ότι ο Μπούμπουλης έκφραζόταν δυσμενώς εναντίον του και πρόσθετε μάλιστα πως είχε έτοιμάσει και μερικές έπερωτήσεις, που άφορούσαν άρισμένες ύπηρεσιακές ενέργειες του Κουμουνδούρου ως ύπουργού των Ναυτικών.

'Αφού πέρασαν λίγες μέρες ο Μπούμπουλης, γύρισε στο γραφείο του ύπουργού των Ναυτικών και παρακάλεσε τον Κουμουνδούρο να τον πληροφορήσει, εάν εξέδωκε τη διαταγή που του είχε ύποσχεθί.

Ο Κουμουνδούρος ακούοντάς τον χαμογέλασε και με ειρωνικό ύφος του απάντησε:

—'Εγώ, καθώς βλέπετε, κύριε Μπούμπουλη, είμαι ύπομονετικός άνθρωπος. Περιμένω πρώτα να κάνετε τις έπερωτήσεις σας και κατόπιν θα δώσω έντολή να τελειώση ή ύπόθεσι που σας ενδιαφέρει!

Τότε ο Μπούμπουλης, του είπε με δυσφορία και σε ύψηλότερο τόνο:

—Όχι μιά, κύριε ύπουργέ, αλλά είκοσι και περισσότερες πρέπει να κάνω για τό ναυτικό, καθώς τό κατανήσατε!

Ο Κουμουνδούρος νευρίασε πλέον και του φώναξε:

—'Ασμονείτε, όμως, ένα πράγμα, κύριε. Βρίσκεσθε στο γραφείο μου κι' έχω τό δικαίωμα, άφού παρεκτρέπεσθε, να σας παρακαλέσω να εξέλθετε!

Ο βουλευτής Μπούμπουλης, έφυγε άμέσως από τό ύπουργικό γραφείο όργισμένος. Καί την ίδια ημέρα έστειλε στον Κουμουνδούρο ως μάρτυρες του τον ταγματάρχη, Σχινά, βουλευτή Λαρίσης και τό Ζώτο βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας, που τόνο ανακού- νωσαν την παρακλήσι του Μπούμπουλη σε μονομαχία και τον παρακάλεσαν να όρση κι' αυτός τους δικούς του. Ο Κουμουνδούρος δέχτηκε και όρισε ως μάρτυρες του τον αντισυνταγματάρχη Κόρπα και τό βουλευτή Λακωνίας Πετροπούλακη.

Η τόσο σοβαρή τριτη που έπληρε τό έπεισόδιο αυτό με τασύ του Μπούμπουλη και του Κουμουνδούρου προκάλεσε ζωήρη αίσθησι στους κοινοβουλευτικούς κύκλους και στην άθηνάκη κοινωνία. Φίλοι και γνωστοί των αντιπάλων είχαν τη γνώμη ότι μπορούσε θαυμάσια να διευθετηθή με άμειδιαιές έξηνήσεις και όχι να φθάση στο έπείδιόν της τιμής για να διακανονισθή μόνο με τό όπλα!

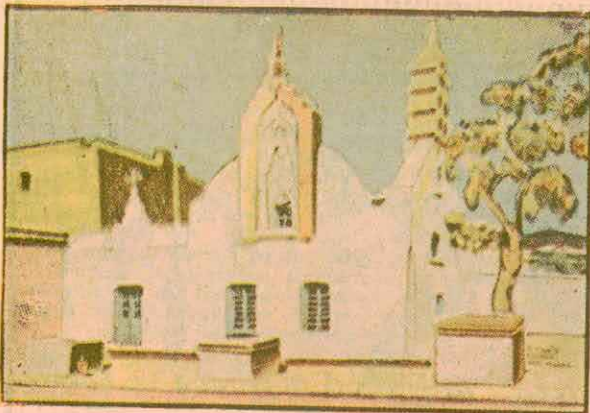
Ο Μπούμπουλης, όπως έλεγαν, ήταν δεινός σκοπευτής και ή θέσις του Κουμουνδούρου ήταν κρίσιμη. Όλες όμως οι προσπάθειες για να συμφιλιωθούν οι δυο αντίπαλοι άπέτυχαν...

Οι μάρτυρες συναντήθηκαν την ίδια μέρα και συνέταξαν τό πρωτόκολλο της μονομαχίας. 'Αφού έγκρίθηκε κι' από τους δυο αντίπαλους, πραγματοποιήθηκε ή συνάντησι την όρισμένη ημέρα και ώρα, στον τόπο που είχε όρισθή

Γιατρός της μονομαχίας ήταν ο παλιός φίλος της Χρήσις Ράλλης, ιδιοκτήτης και των δυο πιστολίων. Διευθυντής της μονομαχίας ήταν ο αντισυνταγματάρχης Κόρπας που έδωσε τό πρόσταγμα. 'Ανταλλάχθηκε από μιά Βολή μεταξύ των δυο αντιπάλων. Πριν απ' τη δεύτερη Βολή οι μάρτυρες επένε- δσαν και ή ύπόθεσι θεωρήθηκε λήγασα.

Όστόσο οι αντίπαλοι γύρισαν στην πόλι, χωρίς να δέχονται να συμφιλιωθούν.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το «Ταίο Πηνόδια» της Μυκόνου, που διορίζει πιή το νερό τους παντού με το νερό...

ΜΥΚΟΝΟΣ

Για να γνωρίσουμε την 'Ελλάδα

Β'.

Καλαίσθητα και πάστρα διακρίνουν τους Μυκονιάτες. Έκκλησιες και μύλοι, τα χαρακτηριστικά της παλιολογικής πολιτείας.

Η καλαίσθητα είναι έμφυτη στο Μυκονιάτη. Την ευρισκόμενα άλλα αόμα, στον απλό και τεχνική που έφτιαξε κανατίες και λεκανές — κρίμα που η βιομηχανία αυτή έλειψε στα τελευταία χρόνια — και που την αγιοπλαστική του τη διέκρινε μια ανώτερη εμπνευστική, που είχε επηρεαστεί από τις ιδέες και τα άττικα αγγεία που έφερναν αφιέρωματα — χιλιάδες χρόνια πριν — οι προσκυνητές στο 'Ιερό της Δήλου...

Παροιμιώδης είναι και η νοικοκυριότητα των γυναικών της Μυκόνου, όπως, επίσης, είναι φημισμένα τα φαντά τους, τα κεντήματά τους, και οι νταντέλες τους. Νυχτα και μέρα δουλεύει με το βελόνη η Μυκονιάτισσα, για να φτιάξει τα προικιά της.

Το κάθε σπίτι στη Μύκονο, και το φωτόχτορο αόμα, το χαρακτηρίζει η παστρά και το γούστο. Και το σύνολο της πολιτείας, είναι μια παραμυθένια σύνθεση. Τα στενά ανηφορικά δρομάκια, ολόλευκα και ήσυχα. Τόσο στενά κάποτε, που δυο άνθρωποι δεν μπορούν να περάσουν μαζί. Τα μικροσκοπικά δώματα σπιτιών με την εξωτερική σκάλα, απότομη σαν βαποριάδα, και πολλές φορές ξύλινη κοκκινοβαμμένη — χτυπητή αντίθεση στο κάτασπρο των σπιτιών και των δρόμων. Και κάθε δυο βήματα και μια έκκλησις συμπληρώνει τη σκηνοθεσία, που δίνει την έντυπωση μιας μακάριος πολιτείας, που την έφτιαξε ο άνθρωπος περισσότερο για να τη βλέπει, παρά για να την κατοική.

Και, όταν το φεγγάρι ρίχνει στο γραφικό νησί το ασμένιο φως του, οι δρόμοι, οι μικρές πλατείες, τα εκκλησάκια που υπερδύνονται με τα σπιτικά, μεταβάλλονται όλα σε μια λευκή όπταση. Κάτι σαν όνειρο. Οι μύλοι που ακινητούν γραμμή στην καρπούρα κάποιας πλαγιάς και η θάλασσα, γαλήνια ή φουρτούμισμένη, συμπληρώνουν το παραμυθένιο ντεκόρ.

Όπως είπαμε, εκείνο που χαρακτηρίζει τη Μύκονο, είναι οι γραφικώτατοι ανεμόμυλοι — που οι περισσότεροι

κοντεύουν να εξαφανιστούν σήμερα — και οι εκκλησίες της, πραγματικά μικρά αριστουργήματα, που τις συναντάς όπου κι αν περπάσεις, όπου κι αν σταθείς. Άλλες είναι μοναχικές και άλλες δυο-δυο, τρεις-τρεις, ή και περισσότερες αόμα μαζί. Η καθέμία έχει τον αγίο της, αλλά και την ιστορία της. 'Αφιέρωμα κάποιου καπετάνιου, που την ώρα της μάχης φουρτούνασε, σε μακρινές θάλασσες, την είχε τάξει. Οι Μυκονιάτες έχουν δώσει σε μερικές από τις εκκλησίες τους και χιουμοριστικά ονόματα. Μερικές εκκλησιές σε μια πλατεία, ή μια κοντά στην άλλη, σαν γειτονισσες που συζητούν, τις έχουν βαπτίσει οι κουμπόλες. Και δυο πάλι, στην πλαγιά του βουνού, τη μια χαμηλή και την άλλη, δίπλα της, ψηλή, τις λένε: η νύφη κι ο γαμπρός.

Πολλές από τις εκκλησίες είναι αξιολογικές για τα τέμπλα τους και τις εικόνες που έχουν, άριστη μεταβυζαντινή τέχνη, και δείχνουν πόσο είχε προοδεύσει η ζωολογική στη Μύκονο στα χρόνια της άκμης της. Κάποτε συμβαίνει στην ίδια εκκλησία, χωρισμένη σε διαμερίσματα, να λατρεύονται δυο ή περισσότεροι 'Αγιοι. Και άλλοτε έχουμε 'Αγίους που κρατάνε την οριζόντια ιδιοκτησία τους. Στην εκκλησία της Παραπορτιανής — κοντά στην πόρτα του παλαιού κάστρου — λατρεύονται διάφοροι 'Αγιοι σε χωριστά τώματα στην ίδια εκκλησία.

Εκτός από τις εκκλησίες και τους μύλους, από τα χαρακτηριστικά της παλαιότερας Μυκόνου, ήταν και οι τρελλοί. Εύτυχως, σήμερα οι τρελλοί τείνουν να εκλείψουν από τη Μύκονο. Μαζί μ' αυτούς, γάθηκαν και οι διάφοροι τύποι, που αβανούσαν άλλοτε στο νησί.

Οι περισσότεροι από τους τρελλούς της Μυκόνου, ήταν συμπαθέστατοι, άκακοι, υπομονετικοί, αόμα κι όταν οι πιτσιρικάι τους πείραζαν. Ένας από αυτούς, παλιός ναυτικός, όταν τον φώναζε για να σε πλησιάσει, ξαναδυμπόταν τον παλιό καπετάνιο. Πρώτα απ' όλα έκανε πως τραβούσε την άγκυρα, έπειτα έδωλε τον καιρό, απλώνοντας τα πανιά του και κάνοντας βόλτες, για να έχη πρόμα τον άνεμο, σε έπλησιαζε. Όταν έφτανε κοντά σου, έκανε πως έριχνε άγκυρα και.

μόνον τότε, σου έπιανε κουβέντα...

Ενός άλλου πάλι, ή μόνη του τρέλλα, ήταν, αμα σου ρούπαγε, να ξεκρεμάει τα παρδαυρόφυλλα και να τα ξαπλώνει στο πάτωμα το ένα κοντά στο άλλο. 'Αρκετά, έλεγε, κουράστηκαν όλη μέρα. Τώρα έχουν ανάγκη να κοιμηθούν...

Υπήρχαν ακόμη πολλοί άλλοι τρελλοί που αφήσαν χρόνους, χωρίς να αφήσουν — εύτυχως — και αντικαταστάτες: ο Σχιζας ο φερόικος, που κουβαλούσε ένανω του όλη την κινητή του περιουσία, που ήταν συνήθως τα παλαιορουχά του. Φορούσε δυο καπέλλα, τρία γελέκα, δυο παντελόνια και ό,τι άλλο είχε στο...βεστιαριό του. Ο Νικόλαος, περισσότερο τύπος παρά τρελλός, λεπτοκαμωμένος με τις βράκες του, γύριζε πάντοτε μόνος. Και κάθε βράδυ στην ταβέρνα, τα κοπανούσε επίσης μόνος του. Ποτέ δεν δέχονταν τη συντροφιά άλλου. Και όταν στο τέλος ξεκινούσε από την ταβέρνα για το σπίτι του και άσπαζε άγριος βορσά, αγκάλιαζε μια μεγάλη πέτρα, είδος σαβούρας, για να μη... τον πάρη ο άνεμος!...

Εκτός των άλλων, ή Μύκονος είναι σήμερα μια εύχρηστη καλοκαιρινή διαμονή. Οι ισχυροί βορσάδες που επικρατούν εκεί τον 'Ιούλιο και τον Αύγουστο, χαρίζουν μια δροσιά σπάνια και άσυνήθιστη για την άλλη νησιωτική 'Ελλάδα.

Εκεί όμως, που ύστερεί, δυστυχώς, αόμα ή Μύκονος, είναι στο ζήτημα των ξενοδοχείων του νησιού. Λιγοστά και δυτερότερα είναι τα ξενοδοχεία νησιού που διαθέτει. Το καλύτερο από αυτά, «Η Λευκή Μύκονος», έχει μόνο 15 κρεβάτια. Η φιλοξενία όμως των κατοίκων του νησιού, έρχεται ν' αναπληρώσει την έλλειψη. Τα περισσότερα Μυκονιάτικα στίτια — που λείπουν από πάστρα και νοικοκυριότητα — νοικιάζουν δωμάτια στους ξένους. 'Επί πλέον, από το Σχέδιο Μόσχα, έξασφαλίστηκαν οι αναγκαίες πιστώσεις για να χτιστεί ένα καλό και συγνομισμένο ξενοδοχείο στη Μύκονο, για σσάντα προόπου κρεβάτια, που όπως έλπιζεται, θα είναι έτοιμο του χρόνου το καλοκαίρι.

Προτού ν' αφήσουμε τη Μύκονο, θα πρέπει ν' αναφέρουμε και για τα Τρία Πηγάδια της, που τον παλιό καιρό πήγαιναν τα κορίτσια κι έπαιρναν νερό για τη λάτρη του σπιτιού. Εκεί πέρα βρίσκαν την ευκαιρία τα ανύπαντρα ναυτοπούλα, να ζυγίσουν τις λιγερές και με την πρόφαση να πιούν ένα ποτήρι νερό, έπιαναν την κουβέντα... 'Αρχή ειδυλλίου, που τις περισσότερες φορές, κατέληγε σε γάμο...

Έτσι, δημιουργήθηκε ή ποδόληψή πως όποιος πή νερό από τα τρία πηγάδια, παντρεύεται πάνω στο χρόνο. Δεν ξέρω αν συμβαίνει αυτό και σήμερα. Πάντως, είναι παρατηρημένο πως έμς ένας ξένος ή δημοσίος υπάλληλος μείνει για καιρό στη Μύκονο, σπάνιας φεύγει ανύπαντρός. Είτε πη νερό από τα Τρία Πηγάδια είτε όχι. Οι Μυκονιάτισσες και τώρα διατηρούν την άνωθεν, τη λεβεντιά και τη νύφη. Όπως και οι παλαιότερες, που περιγράφουν οι προσηνηταί που έπισκεύονταν τη νύφη το 18ο και το 19ο αιώνα...

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η δεύτερη είχε καλύτερο

Η φιλέυπλαχνη κυρία: Νά, πάρε ένα χιλιάριο έλεμωσύνη. 'Αλλά μην πας να το ξεδώσεις στην πρώτη ταβέρνα που θα συναντήσεις.

Ο ζητιάνος: Βλέπω ότι ή κυρία ξέρει καλά τις ταβέρνες. Έχετε δική, ή δεύτερη έχει καλύτερο κρασί από την πρώτη.

Ο ανυπόμονος πελάτης στον διευθυντή του ρεστοράν:

— Συγγνώμη, κύριε, εργάζεται ακόμα εδώ εκείνο το γκαρσόνι, στο όποιο παράγγειλα πού τριών ωρών ένα πιάτο μακαρόνια με σάλτσα ή μήπως το διώξατε στο μεταξύ;

Ο γιατρός: Πώς! Πιείτε μια δκά κρασί την ημέρα; Μά έγω σας είχα πη να μην πίνετε παρα μια! Ο πελάτης: Μάλιστα, αλλά έχω κι άλλο γιατρό, που μου είπε επίσης να πίνω μια δκά.

Εκείνη: 'Αξίζει τον κόπο να με λες «άγγελό σου», ενώ δεν θέλεις να μου πάρεις ούτε ένα καπέλλο; Εκείνος: Με συγχωρείς, αγάπη μου, αλλά νομίζω ότι οι άγγελοι δεν φορούν γυναικεία καπέλλα!...

Ένας νεόπλουτος υπαίνει σε γάμοιο μεγάλο ρεστοράν. Το γκαρσόνι τρέχει να τον ρωτήσει:

— Ο κύριος θα φάη «τάμπλ ντ'ότ» ή «ά λά κάρτ»;

Κι' ο νεόπλουτος σοφωρώτατα: — Φέρε μου μια μερίδα κι' από τα δυο μαζί, με λίγες πατάτες τηγανιτές!

Ο γιατρός στη γυναίκα ενός χωρικού:

— Σας είπα χτες να ετοιμάσετε για τον άντρα σας ένα κατάρπασμα.

— Του το έφτιαξα, γιατρέ. 'Αλλά όσο κι' αν τον έβιασα, δεν θέλησε να φάη περισσότερο από το μισό.

Ο πελάτης: Και είναι φρέσκη αυτή ή συναγοίδα;

Ο ψαράς: Δεν βλέπεις πως λάμπει το μάτι της;

Ο πελάτης: Αυτό δεν έχει να κάνει. Και της πεθεράς μου τα μάτια πετούν φλόγες, αλλά δεν είναι καθόλου... φρέσκη!...

Σε ένα λεύκωμα ο παπας έγραψε:

«Προσεύχομαι δια τους πάντας».

Ο δικηγόρος πρόσθεσε από κάτω:

«Υπερασπίζομαι τους πάντας».

Ο γιατρός έγραψε:

«Δίνω συνταγές σε όλους».

Και ένας πολιτης συμπλήρωσε:

«Έγω πληρώνω για όλους».

Σε ένα έσομο και σκετεινό δάσος.

Ο Γιάννης άκουσε κάποιον να τον φωνάζει.

Τρομαγμένος σταμάτησε κι' είδε δυο άντρες να τον πλησιάζουν. Ο ένας τον ρώτησε:

— Θα έχετε την καλωσύνη να μου δανείσετε μια πεντάρα;

— Εύχαριστώ, αλλά εί την θέλετε;

— Είπαμε να μοιραστούν το ρολόι σου και την καδένα σου και θέλουμε να ρίξουμε κορόνα νόμισμα για να ιδούμε τι θα πείσ ανή κα θένα...

— 'Ο κουνιάδος μου είπατε; Και ποιος άπ' όλους;...

(Του Μ. Γάλλια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μάγισσα ζητάει απ' τον Πάπα να ελευθερώσει την Πριμαβέρα, που κρατάει αιχμάλωτη η κόρη του. Ο Ραγκαστέν ένεργεί στο μεταξύ για ν' αρπάξει την Πριμαβέρα, πριν φτάσει στο νησί ο Καίσαρ Βοργίας.

38^{ον} — Έχιδνα! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του. Πλησιάζει η στιγμή που θα σου βγάλουμε ένα-ένα τα δόντια σου!

Τα μάτια της Λουκρητίας έλαμπαν από χαρά όταν ξαναγύρισε κοντά στον πατέρα της.

— Σού έφεραν, λοιπόν, κανένα ευχάριστο νέο; ρώτησε ο Πάπας.

— Ίσως, απάντησε η Λουκρητία. Άλλ' ός συνεχίζουμε τη συζήτησή μας... Δεν ξέρετε πόσο μ' ευχαρίστησε και με διασκέδαζε η σκέψη ότι η τύχη της Βεατρίκης βρίσκεται στα χέρια μου...

— Τι σου έκαμε; ρώτησε ο Πάπας, έκπληκτος για το μίση που διάβαζε στα μάτια της κόρης του.

— Αυτή τίποτέ, απάντησε η Λουκρητία. Σας είπα προηγουμένως, ότι δεν είχε φτάσει η στιγμή για να σας κάμω γνωστά τα σχέδιά μου για την κόρη του κόμητος Άλμα. Άλλ' έκαμα λάθος. Η στιγμή αυτή έφτασε! Πώς, όμως, πατέρα μου μάθατε πως βρισκόταν εδώ;

— Θα σου το πω... Άλλα μίλησέ μου πρώτα για τα σχέδιά σου...

— Ξέρετε, πατέρα μου, είπε η Λουκρητία, πόσο εθελούσια πάντα την πολιτική σας. Γι' αυτό, η μεγαλύτερή μου επιθυμία ήταν να βαδίσω στα ίχνη σας. Η κόμισσα Όνωρτα σας ένοχλούσε. Τη βγάλατε από τη μέση. Τό ίδιο θα κάμω και για την κόρη της. Γιατί κι' αυτή μ' ένοχλεί επίσης.

— Κι' αν σου ζητούσα να της χαρίσεις τη ζωή, τι θα έλεγες;

— Θα αρνούμουν, απάντησε, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, η Λουκρητία.

— Αν σου ζητούσα όχι μόνο να της χαρίσεις τη ζωή, αλλά και να την αφήσεις ελεύθερη να φύγει αύριο κιόλας για την Ιταλία;

— Θέλετε ν' άστειευθείτε μαζί μου, πατέρα μου, είπε η Λουκρητία.

— Αν σου έλεγα, ότι η ζωή μου έξαρτάται από την άπελευθέρωσή της;

— Δεν καταλαβαίνω, είπε έκπληκτη η Λουκρητία.

— Άκουσε, κόρη μου, συνέχισε ο Πάπας. Είχες άκουσει στη Ρώμη για κά-

ποια έκπληκτική γυναίκα, που ήταν γνωστή με το όνομα της «μάγισσας»;

— Ναι, απάντησε η Λουκρητία.

— Αυτή η γυναίκα, δεν ξέρω για ποιό λόγο, έδειξε πάντα έξαιρετικό ενδιαφέρον για μένα. Μου έσωσε τη ζωή και με βοήθησε να καταβάλω όλους τους αντίπαλους μου. Για όλους αυτούς τους λόγους, η εμπιστοσύνη μου σ' αυτήν είναι άπείροστη. Η μάγισσα, λοιπόν, βρίσκεται εδώ. Μίλησα μαζί της πριν από λίγη ώρα...

— Πήρε το θάρρος να σας πλησιάσει;

— Ναι, την ώρα που βρισκόμουν στην ακτή. Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει να σου πω, ότι οι φρουροί σου έκτελούν πολύ άσχημα τη δουλειά τους και για το λόγο αυτό δεν πρόκειται να ξαναβγώ από τον πύργο... Η μάγισσα, λοιπόν, ήρθε κοντά μου και μου άνηγγειλε ότι η ζωή μου βρισκόταν σε κίνδυνο.

— Άνοησίες! απάντησε η Λουκρητία, που έχασε, ξαφνικά, το χρώμα της.

— Σού λέω και πάλι πως η εμπιστοσύνη μου σ' αυτή τη γυναίκα, είναι άπείροστη, είπε ο Πάπας. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία για το ότι η ζωή μου απειλείται. Η μοναδική έλπίδα της σωτηρίας μου είναι, λοιπόν, η άπελευθέρωσή της Βεατρίκης...

Η Λουκρητία είχε παρακολουθήσει προσεκτικά τα λόγια του πατέρα της και προσπαθούσε τώρα να καταλάβει ποιό ήταν το ελάτριο που είχε παρακινήσει τη μάγισσα σ' αυτό το διάβημα.

— Άλλά δεν μπορούσε ν' ανακάλυψη κανένα. Σκέφτηκε, από τ' άλλο μέρος, ότι δεν θα ήταν σκόπιμο να προσπαθήσει να κλονιστεί την εμπιστοσύνη του πατέρα της σ' αυτή τη γυναίκα, γιατί έτσι θα προκαλούσε τις υποψίες του.

— Είπε πιθανόν, είπε, η γυναίκα αυτή να αισθάνεται μια ιδιαίτερη συμπάθεια για το άτομό σας. Δεν άποκλείεται, όμως, οι φόβοι της να είναι εσθνητικοί. Έγώ τουλάχιστον αυτό πιστεύω...

— Άλλ' ο Πάπας δεν μεταπεισθήκε από τα λόγια της.

— Σε παρακαλώ, είπε, να ξαναδώσετε την ελευθερία της στη Βεατρίκη. Σού έδωσα να καταλάβετε ότι πρόκειται για τη ζωή μου και συ διατάξετε άκουη!

Η Λουκρητία σπκώθηκε από τη θέση της.

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Έλεκτρισμός

Φροσί, κατάντησε πληγή κι' ηλεκτρικά ζητάς ψυγεί—
κι' ηλεκτρικές κουζίνες.
Θέλεις κομπόρια κι' επιμέ—
και λημονές τις περσινές—
εις μαύρες σου τις λεινές!

Άντις να βγάλης το σκουπό—
περί δια έλεκτρισμό,
μου ψέλνεις άρεσ-μάρες,
μου παραστάνεις την κυρί—
και το πηγαί— φουί-φουί
για φάπες και σφαλίρες!

Βρέ, να γκαρίζεις και να σκού—
ελεκτρική, ρε Φρόσσο, σκού—
στό σπίτι δεν θα βάλω,
κι' αν για κανόνά τα νύχια ξύ—
στό τέλος... έλεκτροπληξεί—
θα πάθεις, δίχως
(άλλο!)

Δουλός να λείψη ο
Γαματάς
κι' ελεκτρισμό αν μου
(ζητάς)
— να μιά κουδέντα
(σκετη)
χτυπάς την πόρτα του
(κουφού).
κι' αν θέλεις πάρε τη
...φουφού
κι' ελεκτροποιήσέ τη!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Δεν θα θυσιάσω ποτέ τα προσωπικά μου συμφέροντα, απάντησε, στις άνοησίες μιας τελλής γριάς, μ' όλο που είμαι πρόθυμη ν' αναγνωρίσω πως αυτή η γυναίκα ενδιαφέρεται για σας. Είμαι βέβαιη, άλλωστε, πως η ζωή σας δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Κι' αν άκόμη είχε έξυφανθή συνομοσία, οι συνομοταί δεν θα κατάφεραν ποτέ να μπουν στο έσωτερικό αυτού του πύργου. Οι κατάσκοποι μου διασφαλίζουν προς όλες τις διευθύνσεις το νησί και μαθαίνουν τα πάντα. Οι άκτές επιτηρούνται επίσης αυστηρότατα. Μπορούμε να ανθεξούμε σε πολιορκία τουλάχιστον επί ένα χρόνο. Οι φρουροί που βρίσκονται εδώ, θάπτεφταν όλοι σ' ένα νεύμα μου από το ύψος των επάλλεων. Έχουμε τράφιμα, πολεμοφόδια, τα πάντα. Τι φοβάσαστε, λοιπόν;

Τα λόγια αυτά έφεραν το άποτέλεσμά τους. Η Λουκρητία πρόσεξε τη μεταβολή που γινόταν σιγά-σιγά μέσα στο μυαλό του πατέρα της.

— Έχετε χάσει το παλιό θάρρος σας, συνέχισε. Μήπως σεις, ο δυνάτης κι' ο άλύγιτος, δεν φτάσατε από σημείο να παραδεχτήτε πως είναι δυνατόν να υπάρχουν φαντάσματα;... Μήπως δεν νομίζατε, προχθές άκόμη, ότι είχατε ιδη το φάντασμα της κομήςσας Όνωρτάς; Κι' ώστόσο, έπρόκειτο για την κόρη της, τη Βεατρίκη, που περπατούσε μέσα στον κήπο.

— Αυτή, λοιπόν, ήταν; ψιθύρισε ο Πάπας.

— Δεν υπάρχει εδώ ούτε υλικός, ούτε υπερφυσικός κίνδυνος, εξακολουθώ η Λουκρητία. Το μόνο που πρέπει να σας άπασχολή, είναι πως θα ξαναγυρίσετε στη Ρώμη από δυνάστες από άλλοτε. Σκεφθήκατε ποτέ, ότι άρκεί ένας μόνον άνθρωπος, για να συντρίψει μια αυτοκρατορία; Ο άνθρωπος αυτός υπάρχει κι' οι δυστυχίες μας άρχισαν από τη στιγμή που εμφανίστηκε μπροστά μας... Αυτόν πρέπει να εξουδετερώσουμε, με κάθε θυσία!

— Ένωσείς το Ραγκαστέν; είπε ο Πάπας. Αισθάνομαι τόσο μίση γι' αυτό τον άνθρωπο, που θα θυσιάσα τα πάντα, τη ζωή και τη δύναμή μου, για να μπόρεσω να τον καταστρέψω!

Τα μάτια της Λουκρητίας έλαμπαν από χαρά, γιατί καταλάβαινε πως ο πατέρας της βρισκόταν πιά στην άπόλυτη έξουσία της.

— Η επιθυμία σας θα πραγματοποιηθή, πατέρα μου, απάντησε. Θα ήταν πιδ σωστό, μάλιστα, αν σας έλεγα πως βρίσκεται κιόλας στο δρόμο της πραγματοποίησης.

— Τι λές; φώναξε ο Πάπας. Άλλά ξεχνάς, ότι ο Ραγκαστέν εξουσιάζει το Μοντεφόρτε;

— Έκείνο που δεν μπορέσατε να κάμετε με τη διπλωματία σας, ούτε ο Καίσαρ με τα όπλα του, απάντησε η Λουκρητία, το έκαμα εγώ με τη γυναικεία διπλωματία μου και τα γυναικεία όπλα μου. Χτύπησα στην καρδιά το Ραγκαστέν ή, καλύτερα, πρόκειται από στιγμή σε στιγμή να τον χτυπήσω.

— Αν έκαμες αυτό, κόρη μου, είπε ο Πάπας, μπορείς να υπερηφανεύεσαι ότι είσαι ο καλύτερος άγγελος της οικογένειάς μας.

— Το έκαμα, απάντησε η Λουκρητία. Και θα καταλάβετε, με μια λέξη, τα πάντα. Ο Ραγκαστέν είναι έρωτευμένος με μια γυναίκα. Την αγαπάει σε τέτοιο βαθμό, που θα πεθάνει από τη λύπη και την άπελπισία του, όταν πληγή σ' αυτό το αίσθημά του. Έκείνη που αγαπάει είναι η Βεατρίκη, η κόρη του κόμητος Άλμα.

— Μπράβο, κόρη μου! φώναξε ένθουσιασμένος ο Πάπας. Αυτό είναι υπέροχο! Και λοιπόν;

— Ένώ ο Καίσαρ έφευγε νικημένος από το Μοντεφόρτε, ενώ σεις έγκαταλείπατε βιαστικά το Τίβολι, εγώ σκεπτόμουν. Και κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι για την οικογένειά μας, ο Ραγκαστέν είναι το σπυράκι της άμμου, που καταστρέφει την ισορροπία της ζυγαριάς. Κι' ότι έ-

πρεπε αυτό το σπυράκι της άμμου να το συντρίψουμε, για να ξαναφέρουμε τη ζυγαριά στην κατάστασή της ισορροπίας. Άποφάσισα, λοιπόν, να κάμω τον πόλεμο με το δικό μου τρόπο. Άπληγα τη Βεατρίκη και την έφερα εδώ! Θα μου ζητήσετε, έπειτα απ' αυτό που σας είπα, πατέρα μου, να την αφήσω ελεύθερη;

— Όχι, βέβαια, απάντησε ο Πάπας. Δεν θα σου το ζητούσα, όσονδήποτε μεγάλος κι' αν ήταν ο κίνδυνος που με απειλούσε! Να έκδικηθώ το Ραγκαστέν! Για ν' άπολαύσω αυτή τη χαρά, θα θυσιάσα την πιδ όμορφη έπαρχία της Ιταλίας! Άλλά τι λογαριασμούς να την κάμης αυτή τη μικρή; Ο Ραγκαστέν θα ψάχνει, άσφαλώς, για να την βρή...

— Δεν θα τον αφήσω να κουρασθή, είπε η Λουκρητία μ' ένα σατανικό χαμόγελο. Γιατί θα του την στείλω μόνη μου...

— Δεν καταλαβαίνω...

— Θα του την ξαναστείλω άτιμα-μενέ!

Ο γέρο-Βοργίας άνατρίχισε από χαρά.

Η Λουκρητία συνέχισε:

— Ο Καίσαρ θα είναι εδώ αύριο... Ξέρω, πατέρα μου, ότι έχετε ώριμες προ-καταλήψεις εναντίον του... Ο Καίσαρ είναι ικανός, βέβαια, να διαπράξη όλα τα έγκλήματα, για να φτάσει στο σκοπό του. Άλλά λογικέται ότι είναι πρόθυμος. Και δεν άγνοεί ότι, αν συμβή να πεθάνει, η δύναμει του θα καταρρεύσει άμέσως. Δεν πρέπει, λοιπόν, να φοβάσαστε τίποτε από αυτόν. Και, μάλιστα, αυτή τη στιγμή, που μόνον η παπική έξουσία μπορεί να έπαναστήσει την ηρεμία στην έπαναστατη-μένη Ρώμη.

— Αυτό είναι σωστό, είπε ο Πάπας.

— Ο Καίσαρ θα είναι εδώ αύριο, ξαναείπε η Λουκρητία. Άύριο, λοιπόν, η κόρη του κόμητος Άλμα θα γίνη έρωμένη του Καίσαρος Βοργία! Όπως ξέρετε, άλλωστε, ο άγαπητός αδελφός μου είχε αισθανθή άλλοτε ένα βίαιο πάθος γι' αυτή τη γυναίκα... Θα την στείλω με κατόπιν στον άγαπημένο της... Μπορείτε να φαντασθήτε, πατέρα μου, την πρώτη συνάντησή των δυο έρωτευμένων;... Μπορείτε να φαντασθήτε τη ντροπή του ενός και την άπελπισία του άλλου;...

— Άρκετά, κόρη μου, είπε ο Πάπας. Είσαι άνταξία του πατέρα σου!

Πατέρας και κόρη συζήτησαν επί μερικά λεπτά άκόμη.

Η Λουκρητία έφυγε τέλος. Άλλά δεν γύρισε κατ' ευθείαν στα διαμερίσματά της. Βγήκε στο διάδρομο, προχώρησε μερικά βήματα και πήγε να κρυφτή πίσω από μια βαρεία κονσόλα.

Πέρασαν μερικά λεπτά.

Η πόρτα του δωματίου, που βρισκόταν πλάι στο γραφείο του Πάπα, άνοιξε, ξαφνικά, και μια σκιά άπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα προς το αντίθετο μέρος του διαδρόμου.

Η Λουκρητία άνεγνώρισε τον άδβδ Άγγελο. Έτρεξε άμέσως στα διαμερίσματά της και τον φώναξε κοντά της.

— Νομίζω, του είπα, ότι η μάγισσα σας άσχει να κάμη εκείνο που της εμπιστευθήκαμε.

— Έχετε δίκιο, κυρία, απάντησε ο άδβδ.

— Φαντάζομαι πως για να την κάμετε να βιασθή, θα ήταν καλό, άγαπητέ μου άδβδ, να της έπαναλάβετε τη συνομιλία που είχα πριν από μερικά λεπτά, με τον πατέρα μου...

— Ποιά συνομιλία, κυρία; ρώτησε ο άδβδ, που έγινε κατακίτρινος.

— Αυτήν που άκούσατε κρυμμένος στο δωμάτιο που βρίσκεται πλάι στο γραφείο του πατέρα μου, απάντησε η Λουκρητία. Μην κάνετε πως δεν ξέρετε τίποτε, άγαπητέ μου άδβδ! Είσατε πιδ πονηρός από ό,τι σας φανταζόμουν... Έμ-ποός, κάμετε όπως σας είπα!

— Ιτιγμές άγωνίας

Ο Άγγελος δεν ήταν ο μόνος που άκουσε τη συνομιλία μεταξύ του Πάπα και

της κόρης του. Κι' ο Τζιάκομο έπίσης δεν είχε χάσει ούτε λέξη απ' αυτή. Γιατί ο έπιστάτης της Λουκρητίας δεν είχε άπομακρυνθή μετά τη σύντομη συνομιλία μαζί της κι' είχε κρυφθή σε μία γωνία του προθάλαμου του παπικού γραφείου. Άπό κει άκούσε τα πάντα.

Κόντευαν μεσάνυχτα, όταν ο άδβδ έφτασε στην καλύβα του ψαρά. Μπήκε άμέσως στο δωμάτιο της Ρόζας Βανόζο.

Η μάγισσα δεν δοκίμασε καμιά έκπληξη βλέποντάς τον αυτήν την ώρα. Έκείνο που υπέθεσε ήταν, ότι ο άδβδ ήθελε να μάθι τη συνομιλία της με τον Βοργία κοντά στα βράχια.

— Άλλ' ο άδβδ δεν έκαμε κανένα λόγο γι' αυτή τη συνομιλία.

— Έφτασε η ώρα για να κάμετε εκείνο που έχετε συμφωνήσει, είπε.

— Πρέπει να περιμένουμε μία ή δυο μέρες άκόμη, απάντησε η μάγισσα. Δεν είμαι έτοιμη.

— Θέλετε να ιδήτε αν ο γέρο Βοργίας θ' άπελευθερώσει τη νεαρή κόμισσα όπως σας υποσχέθηκε;

Η μάγισσα τον κύτταξε με έκπληξη.

— Πώς το ξέρετε; ρώτησε.

— Ο Πάπας σας γέλασε, συνέχισε ο άδβδ, χωρίς ν' απαντήσει στην έρώτησή της. Η κόμισσα Βεατρίκη δεν πρόκειται ν' άπελευθερωθή. Θα υποστή την άτίμωσή που έχει σχεδιάσει η Λουκρητία.

Η μάγισσα είχε χάσει το χρώμα της. Τα χείλη της έτρεμαν.

— Πώς τα ξέρετε όλα αυτά; ρώτησε με σβυσμένη φωνή.

Ο άδβδ της άφηγήθηκε τότε λέξη προς λέξη τη συνομιλία του Πάπα με την κόρη του.

Η μάγισσα έμεινε επί άρκετά λεπτά σιωπηλή.

— Έκείνο που επιθυμείτε, θα γίνη αύριο το βράδυ! είπε τέλος.

— Πότε θέλετε να μπήτε στον πύργο;

— Άπόψε. Μπορείτε να με κρύψετε όλη την αύριανή ήμέρα;

— Αυτό είναι πολύ εύκολο. Έλάτε μαζί μου.

— Όχι. Θα είμαι μπροστά στην πόρτα του πύργου έπειτα από δυο ώρες. Πρέπει να συμπληρώσω τις προετοιμασίες μου...

— Θα σας περιμένω.

— Φύγετε τώρα. Θέλω να μείνω μόνη.

Ο άδβδ Άγγελος έφυγε άμέσως.

Η Ρόζα έμεινε κουδαρασμένη για μερικά λεπτά. Ο Ροδόγος είχε καταπατήσει, λοιπόν, τους όρκους του, άλλη μία φορά. Ένώ αυτή είχε παραιτηθή από την έκδίκησή της.

Η μάγισσα καταλάβαινε τώρα, ότι

δεν μπορούσε να κάμη τίποτε για τη Βεατρίκη. Έστω! Άλλ' ο καταραμένος Βοργίας θα πέθαινε χωρίς να προφτάσει ν' άπολαύσει την καταισχύνι και την άτίμωσή αυτής της δυστυχισμένης νεάς.

Η Ρόζα Βανόζο σπκώθηκε κατόπι από τη θέση της και πέρασε στο γειτονικό δωμάτιο. Ο Σπαντακάπα της έδειξε το Ραγκαστέν, που κοιμόταν ήρεμος.

Άπό τη στιγμή που η μάγισσα του εί-χε άναγγείλει, ότι η Πριμαβέρα θα σωζόταν, μια παράξενη γαλήνη είχε άπλω-θή στην ψυχή του. Γιατί δεν άμφέβαλλε καθόλου για τη σωτηρία της άγαπημένης του.

Η μάγισσα δίστασε αν έπρεπε να τον ευπνήσει ή όχι για να του άναγγείλι τις δυσάρεστες ειδήσεις που της είχε φέρει ο άδβδ Άγγελος.

Έκείνη τη στιγμή, κάποιος μπήκε στο δωμάτιο.

Ήταν ο Τζιάκομο που ζητούσε τη μάγισσα.

— Έχω δυσάρεστα νέα, της είπε. Ο Βοργίας άποφάσισε να θυσιάσει την κό-μισσα Βεατρίκη.

— Το ξέρω, απάντησε η μάγισσα. Ο άδβδ Άγγελος ήρθε πριν από λίγη ώρα εδώ και μου είπε τα πάντα.

— Πρέπει να το κάμετε γνωστό στον ίπότη...

— Άλλοίμονο! είπε η μάγισσα. Θα έχω τη δύναμη να το κάμω;

— Πρέπει, έπέμεινε ο Τζιάκομο.

Ο Σπαντακάπα, που είχε άκούσει τη συνομιλία, συμφώνησε μαζί του.

— Κάθε έλπίδα χάθηκε, είπε ο πιστός υπρέτης. Το πλήγμα θα είναι τρομερό για τον κύριο ίπότη... Άλλά δεν έχουμε το δικαίωμα να του κρύψουμε την αλή-θεια... Αν θέλετε, θα τον ευπνήσω εγώ...

Η μάγισσα κι' ο Τζιάκομο άποτραβή-χτηκαν παράμερα.

Ο Σπαντακάπα πήγε τότε κοντά στον κύριο του και τον τράβηξε από το χέρι.

— Κύριε ίπότη, του είπε, η γερόν-τισσα θέλει να σας μιλήσει...

Ο Ραγκαστέν τινάχτηκε άμέσως όρ-θιος.

— Κάποιο κακό έγινε! φώναξε.

— Όχι, είπε η μάγισσα, προχωρών-τας προς το μέρος του. Δεν έγινε κα-κένα κακό άκόμη... Δεν χάθηκε ίσως κά-θε έλπίδα...

— Είπε περιττό να προσπαθή να με παρηγορήσετε, συνέχισε ο Ραγκαστέν. Πείτε μου την αλήθεια, όσο κι' αν είναι τραγική... Θέλω να την μάθω άμέσως...

— Θα την μάθετε, είπε ο Τζιάκομο, προσπαθώντας να τον ησυχάσει.

— Ο γέρο Βοργίας, απάντησε η μά-γισσα.

Δυο Δανοί ποδηλάται άποφάσισαν να κάνουν τον γύρο του κόσμου με ποδήλατο. Την τελευταία όμως στιγμή διάσασαν ένα παλιό κωμικό της χώρας τους που λέει «Ταξίδευε άνετα για να χάσεις πολλά νόμια» Σκέφτηκαν τότε να κατασκευάσουν τα ποδήλατα, που βλέπετε στην εικόνα μας και ξεκίνησαν μ' αυτά... Εξπλωμένοι για να κάνουν το γύρο της Ευρώπης!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Πάσχετε από πλατυποδία;

Οι κυριώτερες αιτίες μιας πολύ ελαστικής ποδός

Σε πολλές περιπτώσεις η σχυρών πόνων στα πόδια και στο κάτω μέρος της πλάτης, δεν προκύπτει για αρθρίτιδα, για νευρίτιδα ή για ισχιαλγία, όπως νομίζει κανείς εκ πρώτης όψεως. Οι πόνοι αυτοί είναι αποτέλεσμα και σύμπτωμα πλατυποδίας.

Αρχίζουν συνήθως απ' τα δάχτυλα των ποδιών κι' ανεβαίνουν ύστερα στον αστράγαλο, στην κνήμη, στο γόνατο. Μπορεί τότε να τους αποδώσει ο γιατρός σε αρθρίτιδα. Μπορεί επίσης να διαγνώσει ισχιαλγία ή νευρίτιδα, επειδή φαίνονται σαν ν' ακολουθούν τη διαδρομή των νεύρων. Εφαρμόζει, λοιπόν, την ένδοξη θεραπευτική γι' αυτές τις παθήσεις... αλλά οι πόνοι, αντί να υποχωρήσουν, ανεβαίνουν ακόμη ψηλότερα: στο μηρό, στο γόφο, στην πλάτη! Τέλος, μια εξέταση του σχήματος που παίρνει το πόδι, σε όρθια στάση, αποκαλύπτει την ύπαρξη πλατυποδίας. Τον λόγο έχει πιά ο ορθοπεδικός, που θα υποδείξει τα κατάλληλα μέσα για την καταπολέμησή της.

Τι ακριβώς συμβαίνει στην πλατυποδία; Οι μύες του ποδιού χάνουν την ικανότητά τους να συστέλλονται κανονικά και να συγκρατούν τα οστά. Έτσι, όταν πέσει πάνω του το βάρος του σώματος, ο αστράγαλος υποχωρεί προς τα κάτω και προς τα μέσα, η εξωτερική περιφέρεια της φτέρνας γυρίζει προς τα πάνω και το πέλμα, αντί να σχηματίζει την κανονική «καμάρα», φαίνεται σχεδόν επίπεδο. Όταν όμως πάση να συγκρατηθεί το σώμα, ο αστράγαλος ξαναγυρίζει στη θέση του και το πόδι παίρνει πάλι το κανονικό του σχήμα.

Όσο για τον πόνο, οφείλεται πρώτον στο υπερβολικό τέντωμα των μυών και των τενόντων και δεύτερον στη συμπίεση των νεύρων που τυχαίνει να βρίσκονται ανάμεσα σε δυο οστά που κολλάνε το ένα με τ' άλλο.

Ποιές είναι οι πιο συνηθισμένες αιτίες της πλατυποδίας; 1) Η πολλή ορθοστάσια. Υπάρχουν άνθρωποι φτιαγμένοι εκ φύσεως έτσι, που δεν μπορούν να περπατήσουν ή να σταθούν όρθιοι επί πολλήν ώρα.

2) Η παχυσαρκία. Τα πόδια προορίζονται για να συγκρατούν ένα ώριμο, κανονικό βάρος. Αν το υπερβούμε, αρχίζουν πια να υποχωρούν οι μυϊκοί τους σύνδεσμοι.

3) Διάφορες παραμορφώσεις των ποδιών — εξογκωμένες αρθρώσεις, κάλοι, στραβά δάχτυλα κλπ. 4) Ελαττωματική στάσις του σώματος στην ορθοστάσια και στο περπάτημα, που καταστέφει την ισορροπία του.

5) Ακατάλληλα παπούτσια (στα 90 % των περιπτώσεων, οφείλονται σ' αυτά οι ανωμαλίες κι' οι ενόχλησεις των ποδιών).

Το πρώτο βήμα της θεραπείας της πλατυποδίας είναι να διορθώσετε τα παπούτσια σας και τη στάση σας. Αυτό είναι το βασικό. Όσο για τη στάση, πρέπει να νάνε τέτοια, ώστε να κατανέμεται κανονικά το βάρος σ' ολόκληρο το πόδι: στη φτέρνα, στο πέλμα και στα δάχτυλα. Τα δάχτυλα πρέπει να έχουν κατευθυνθεί προς τα εμπρός.

Ο λόγος που η πλατυποδία συναντάται 18 φορές συχνότερα στις γυναίκες παρά στους άντρες, είναι γιατί οι άντρες φορούν παπούτσια δεξιά, με χαμηλό τακούνι και με πλατύ ποντίκι. Τα παπούτσια, λοιπόν, για τη θεραπεία της πλατυποδίας, πρέπει να νάνε μπωτινία, με γλώσσα και με πέντε καλωύλια το λιγότερο, δεμένα σφιχτά, ώστε να συγκρατούν το πόδι στην κανονική του θέση και συγχρόνως αρκετά πλατιά στο εμπρός μέρος, ώστε να επιτρέπουν απόλυτη ελευθερία κινήσεων των δακτύλων.

Οι μυτερές φόρμες παπουτσιών βασανίζουν και αδυνατίζουν διάφορους μικρούς μύες του ποδιού, απαραίτητους για την ευστάθεια και την ισορροπία. Έξ' άλλου, σφίγγοντας τα δάχτυλα όλα μαζί, σε παπούτσια στενά ή μυτερά, ερεθίζονται τα νεύρα που προχωρούν προς το μετατόρσιο, και προκαλούνται πόνοι άσθματος.

Το τακούνι των παπουτσιών πρέπει να νάνε πλατύ και όχι ψηλότερο από 3 πόντους, έτσι ώστε το κέντρο του βάρους του σώματος να πέφτει στο κανονικό σημείο του ποδιού. Τα ψηλά και στενά τακούνια καταστρέφουν την ισορροπία και επιβάλλουν μια πρόσθετη και υπερβολική προσπάθεια στους μύες και στους τένοντες.

Αφού διαλέξετε τα κατάλληλα παπούτσια, πρέπει κατά πιν να τα εφοδιάσετε εσωτερικά με ειδικά ορθοπεδικά πέλματα πλατυποδίας. Υπάρχουν τέτοια πέλματα έτοιμα. Προτιμότερο όμως είναι να γίνουνται επί παραγγελία, γιατί δεν υπάρχουν ποτέ — ακόμη και στο ίδιο άτομο — δυο πόδια τελείως όμοια μεταξύ τους, επομένως, τα έτοιμα πέλματα μπορεί ν' αποδειχθούν στην πράξη πολύ ψηλά ή πολύ χαμηλά, πολύ βαριά ή πολύ ελαφρά, πολύ σκληρά ή πολύ εύλυτα.

Σε μερικές περιπτώσεις, τα πέλματα χρειάζεται να φορεθούν ως ότου οι μύες του ποδιού δυναμώσουν και γίνουν πάλι ικανοί να εκπληρώσουν τη φυσική άποστολή τους. Άλλοτε πάλι, η πλατυποδία δεν υπο-

ρδίζεται να θεραπευθεί, κι' επομένως ο πάσχων πρέπει να φορη διαρκώς μέσα στα παπούτσια του αυτά τα πέλματα που τον ανακουφίζουν.

Πάντως, χρειάζεται πολλή υπομονή και επιμονή, γιατί δεν είναι δυνατόν βέβαια να διορθωθεί σε ημέρες ή σε εβδομάδες ένα πόδι που έμεινε ελαττωματικό επί ολόκληρα χρόνια — προ πάντων δε αν το άτομο είναι ηλικιωμένο κι' οι μύες του έχουν χάσει πια τη ζωτικότητα τους.

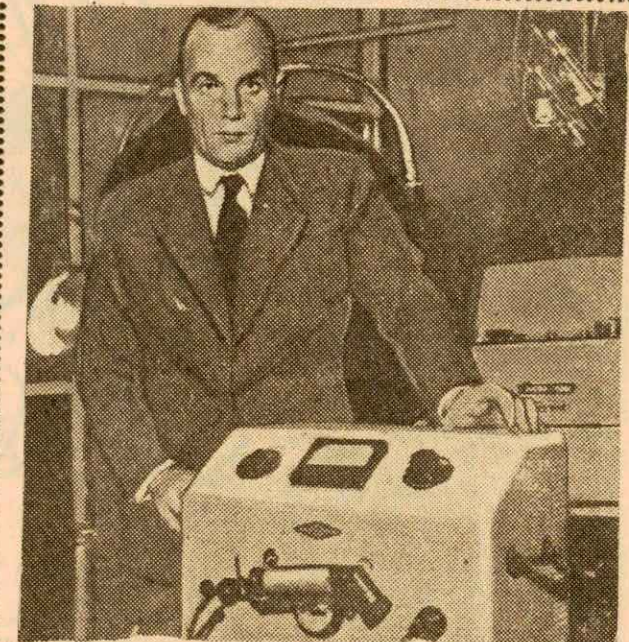
Το λυκαυγές και το λυκόφως

Σύμφωνα με τον δόκτορα Φορντ Ουάιτλ, του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, η λήψη που παρατηρείται στον ούσανό λίγο πριν επηρεασθεί, καθώς και κίνηση που υπολαβεί μεταξύ του σούσουρου και της νύκτας οφείλονται στα σπασμούς του κοσμικού κοινού, που συμπαρασύρουν μαζί τους οι κομήτες, κατά τη διαδρομή τους μέσα στο διάστημα.

Ένα ειδικό φάρμακο εναντίον του καρκίνου

Ο Γάλλος καθηγητής Ουγκέντ ανέκρινε τελευταία στη Γαλλική Ιατρική Ακαδημία πολλές περιπτώσεις θετικής διαφύσεως καρκινωμάτων, που επέτευχον με το Η 365.

Η ουσία αυτή νοσημοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1949 από τον δόκτορα Περόν, που ερευνούσε σ' αυτήν ένα νοσημο-επιδημιολογικό φαινόμενο (κακοήγη όγκο του πλακωδίου). Πολλές κλινικές παρατηρήσεις επέδειξαν έκτοτε την ευγενική επίδρασή του σε περιπτώσεις καρκίνων διαφόρων οργάνων και ιδίως του πνεύμονος. Όσον αφορά τον τρόπο της επίδρασης αυτού του φαρμάκου, οι επιστήμονες διαφωνούν μεταξύ των. Μένει τούδε επικρατούσε η αντίληψη ότι το Η 365 επενεργούσε ουσιαστικά στον αδένα της υποφάρυγγας, που παίζει, ως γνωστόν, πρωτεύοντα ρόλο στην

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Μετά το πέρας του πολέμου η Γερμανία έστρεψε ποδε εθνικά έργα και ενέτεινε ιδίως τις προσπάθειές της για την καταπολέμηση διαφόρων νόσων και παθήσεων που βασανίζουν τον άνθρωπο. Ανωτέρω ο καθηγητής Δρ. Πολιαν πολέσει κοντά σ' ένα υπνάρισμα υποσηλητικών κυμάτων δικής του εφεύρεσης, με το οποίο θεραπεύονται διάφορες ορμονικές παθήσεις μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Η ιονιστική αέρας θεραπεύεται τελείως σε πέντε επεξεργασίες διαρκείας 6 λεπτών ή καθεμιά.

Οι ασθένειες των εγκύων

Οι γυναίκες που πρόκειται να γίνουν μητέρες τρέμουν μήπως αρρωστήσουν κατά τους τοις πρώτους μήνες της κυφορίας, επειδή επικρατεί η αντίληψη ότι τα παιδιά, που θα φέουν στον κόσμο θα είναι ασθενικά ή ανάπηρα. Κατά τους Αμερικανούς επιστήμονες Κέννεντυ και Χάουμαν, που εμελέτησαν 1080 παρούσιες προπτώσεις, ο φόβος αυτός είναι αδικαιολόγητος.

Εμβόλιον κατά της πολιομυελίτιδος

Οι επιστήμονες του πανεπιστημίου της Γιούτας υπολογίζουν ότι μενί τέλος του έτους θα είναι σε θέση να παραδώσουν στη νοσηρή του κοινού ένα εμβόλιο κατά της πολιομυελίτιδος. Τα σενετικά πειράματα συνεχίζονται από τοις τοις. Οι έρευνες που κατασκοιούν το ποσόν των δόσεων.

Συνθετικό καουτσούκ

Οι επιστήμονες του αμερικανικού ύπουνογίου της Γεωργίας καταβωσαν να κατασκευάσουν ένα νέον τύπο συνθετικού καουτσούκ. Βάσις αυτού του προϊόντος είναι το γάλα της ανελάδος και η ζάναρη, που εξαγεται από τον αραβόσιτο. Το συνθετικό καουτσούκ έχει τις ίδιες ιδιότητες με κείνο, που παράγεται από τα καουτσουκόδενδρα.

Η μέθοδος του ύπνου

Θεραπεύει το έλκος, την υπέρταση, το έκζεμα κτλ.

Η ευεργετική επίδρασις του ύπνου ήταν γνωστή από την αρχαιότητα. Κατά τα τελευταία χρόνια, όμως, ο ύπνος χρησιμοποιήθηκε από πολλούς επιστήμονες ως θεραπευτικό μέσον διαφόρων ασθενειών, με πολύ ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Για να είναι, όμως, αποτελεσματική η ύπνοθεραπεία, πρέπει να παραταθεί όχι επί πολλές ώρες, αλλά επί πολλές ημέρες, και, καποτε, επί εβδομάδες.

Αλλά οι μέχρι τούδε εν χρήσει μέθοδοι δεν επέτρεπαν την παρατάση του ύπνου πέραν από 5-7 ημέρες. Για να παραταθεί περισσότερο, έπρεπε να γίνη χρήση ισχυρών δόσεων ναρκωτικών, πράγμα που ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο.

Οι Γάλλοι επιστήμονες, όμως, κατορθώσαν να επινοήσουν μια μέθοδο, που επιτρέπει την παρατάση του ύπνου επί 20-25 ημέρες, χωρίς κανένα κίνδυνο για τον ασθενή.

Η μέθοδος αυτή συνίσταται στη χορήγηση μικροσίων δόσεων διαφόρων υπνωτικών φαρμάκων, που συνδυάζονται μεταξύ των, σε τρόπον ώστε ν' αποφευχθούν οι μεγάλες δόσεις ενός μόνου υπνωτικού.

Στον ασθενή χορηγούνται ημερησίως:

- 1) Μία μικρή δόσις χλωράλης (1 γραμ. 50), που εισάγεται στον οργανισμό με υποκλυσμούς και που έχει αμεση επίδρασις στον εγκέφαλο.
- 2) Μία μικρή δόσις βαρβιτουρικών π.χ. νατρίου «αμυτάλ» ή φαινοβαρβιτάλης (1 γραμ. 50-2).

Τα εν λόγω προϊόντα δεν είναι τοξικά σ' αυτές τις δόσεις κι' η χρήση των μπορεί να παραταθεί σχεδόν απεριόριστως.

Με τα ανωτέρω φάρμακα συνδυάζονται και μερικά άλλα, που, χωρίς να είναι υπνωτικά, επιδρούν, όμως, καταναστικώς στο νευρικό σύστημα, όπως π.χ. η ατροπίνη. Χρησιμοποιούνται ταυτόχρονα διάφορα μηχανικά μέσα, παρόμοια με κείνα που χρησιμοποιούν άλλοτε οι υπνωτισται, π.χ. το ρυθμικό τίκτακ ενός ρολογιού, υπόκωφες κωδωνοκρουσίες, ή προδευτική αύξηση της θερμοκρασίας, ειδικοί φωτισμοί (π.χ. ένα γαλάζιο φως που τρεμοσβύνει), κλπ.

Το γεγονός ότι αυτή η μέθοδος δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο για τον ασθενή, επιτρέπει την εφαρμογή της σε μεγάλο αριθμό ασθενειών και ασθενών.

Στην πρώτη γραμμή μεταξύ αυτών έρχονται οι καλούμενες νευρικές ή εκείνες που άμεσα ή έμμεσα σχετίζονται με αυτές: νευραλγίες πάσης φύσεως, πόνοι των ακρωτηριασθέντων, υποχονδρία, λυπημονία, τοξικομανία κτλ. Οι πόνοι των ακρωτηριασθέντων, που, σε πολλές περιπτώσεις, είναι, ως γνωστόν, αφόρητοι, εξαφανίζονται έπειτα από ύπνο δύο

περίπου εβδομάδων. Ο οργανισμός απερίσπαστος απ' τη νευρική υπερδιέγερση έπουλώνει το τραύμα.

Η ύπνοθεραπεία αποδίδει επίσης άριστα αποτελέσματα στις καλούμενες νευροδερμιτίδες, που ανθίστανται σε όλες σχεδόν τις άλλες θεραπευτικές αγωγές. Το έκζεμα θεραπεύεται πάντοτε σχεδόν με τη μέθοδο του ύπνου. Επίσης η ψωρίασις και τα χρόνια έκζεμα των μελών.

Η μέθοδος του ύπνου αποδίδει, εξ άλλου, πολύ καλά αποτελέσματα σε περιπτώσεις έκζεμα του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου. Έπειτα από 8-15 ημέρες ύπνου, τα έκζεμα εξαφανίζονται και η γενική κατάσταση του ασθενούς βελτιούται σε σημαντικό βαθμό. Η θεραπεία αυτή δεν έχει τίποτε το εκπληκτικό, δεδομένου ότι ο ύπνος εξαφανίζει τον ερεθισμό και συντελεί έτσι στην έπουλωση του έλκους.

Η καθημερινή νευρική υπερδιέγερσις που προκαλείται απ' τον αγώνα της ζωής και τους ερεθισμούς του περιβάλλοντος, δεν υφίσταται πλέον και ο οργανισμός λειτουργεί κανονικά.

Ένας Γάλλος γιατρός επέτυχε θεραπείες σε ποσοστόν 88%, χωρίς καμμία περίπτωση υποτροπής. Είναι αυτόνοτο ότι ο ασθενής πρέπει ν' αποφεύγη στο μέλλον τις καταχρήσεις, τις δυνατές συγκινήσεις κτλ., που μπορούν να ευνοήσουν, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις, την επανεμφάνισι του έλκους. Ένας άλλος γιατρός θεραπεύσε με τη μέθοδο του ύπνου 29 ασθενείς πάσχοντας από έλκος και σε 3 άλλους επέτυχε σημαντικές βελτιώσεις. Ένας τρίτος επί 60 ασθενών στους οποίους εφήρμοσε αυτή τη μέθοδο θεραπεύσε τους 59.

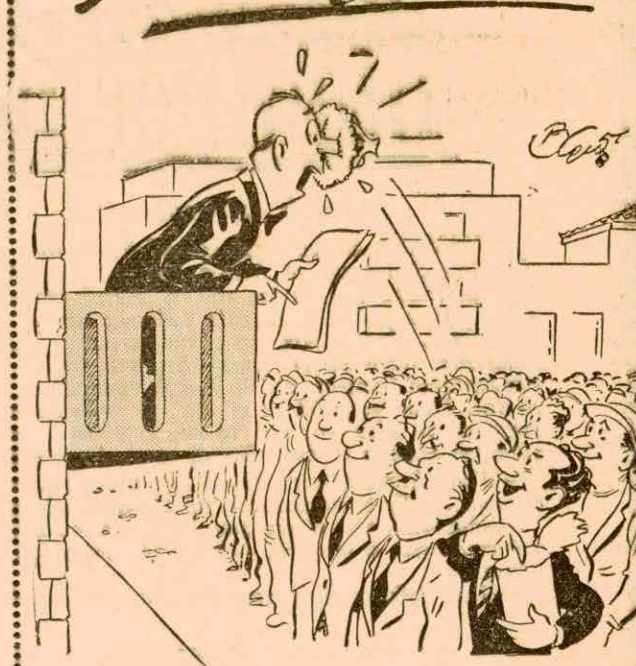
Η ύπνοθεραπεία εφαρμόσθηκε επίσης με άριστα αποτελέσματα σε περιπτώσεις υπέρτασης και αρτηριτιδός. Για ν' αποδώσει, όμως, καλά αποτελέσματα στις εν λόγω περιπτώσεις, η μέθοδος αυτή πρέπει να εφαρμοσθή κατά τα πρώτα στάδια της ασθένειας.

Κατά τη γνώμη των επιστημόνων, η μέθοδος του ύπνου ανοίγει νέους ορίζοντες στη σύγχρονη θεραπευτική. Χάρις σ' αυτή υπολογίζεται ότι θα είναι δυνατόν να θεραπευθούν ταχύτατα και πολλές άλλες ασθένειες, εκτός από εκείνες που αναφέραμε.

Η άσκοπη χρήση της πενικιλίνης

Οι Γάλλοι γιατροί Τζανκ, Σίντι και Γκωταρ, σε μια πρόσφατη ανακοίνωσι των, υποσημειώνουν τους κινδύνους που μπορούν να προκύψουν από τη χρήση πενικιλίνης με τη μορφή αλοιφών, κολλυρίων, κανέων κλπ. Πολλά άτομα δεν ανέχονται το φάρμακο εξωτερικώς και παρουσιάζουν σοβαρώτατες δερματοπάθειες λόγω αντίδρασεως του οργανισμού των σ' αυτό. Ο μεγαλύτερος όμως κίνδυνος συνίσταται στο ότι ο οργανισμός συνηθίζει στο φάρμακο, κι' έτσι, σε περίπτωση μιάς σοβαρής ασθένειας, π.χ. πνευμονίας, δεν έχει πια επίδρασι σ' αυτόν.

Τελωτοθεραπεία

—Που τό βρήκες τό κουνουπίδι, βρέ άθεόφωδε, τέτοια έλσχη;
—Κονσέρβα εινε, άρχηγέ μου!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια... (Του Αρχέλαου)

—Κάτω... οι κλέφτες!... (Του Αρχέλαου)

Ερωτική ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μικρό άριστούργημα

ΑΝΑΜΕΣΑ στους γνωστούς κι' άγνωστους φίλους που επισκέφτονταν τὸ ἀτελιέ του, με τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκθέσεως τῶν ἔργων του, ὁ Ἀντρέ Μαρσώ πρόσεξε μιὰ γυναίκα που τὸν κύτταζε ἐπίμονα με τὰ ἐκφραστικά της μάτια. Προχώρησε πρὸς τὴν ἀγνωστή, μὰ ὅταν τὴν πλησίασε, αὐτὴ ἔφυγε. Εἶχε πάει στὸ ἀτελιέ με τὸ συνταγματάρχη Ντορνιέ. Κι' ὁ Ἀντρέ γοητεύθηκε ἀπ' τὴ φωνή της, ὅπως γοητεύθηκε κι' ἀπ' τὰ πυκνὰ μαύρα μαλλιά της: ἀπ' τὴ χάρι της καὶ τὸ κομψὸ φόρεμά της—ἕνα κατὰμαυρο φόρεμα μ' ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο στὸ στήθος.

—Ποιά ἦταν; ρώτησε τὴν ἄλλη μέρα τὸ συνταγματάρχη Ντορνιέ, αὐτὴ ἡ γυναίκα με τὰ φλογερὰ μάτια;

—Μιὰ φίλη τῆς κόρης μου. Μένει κάπου στὴν ἐπαρχία, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντορνιέ. Μήπως τὰ ἐρωτεύθηκες αὐτὰ τὰ μάτια;

—Καὶ βέβαια, εἶπε χαμογελώντας ὁ Ἀντρέ.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ὁ ζωγράφος εἶχε πάει στὴν ἐπαρχία καὶ κάποιο βράδυ βάζει ἀσκοπα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, που εἶχε γεννηθῇ. Ξαφνικὰ εἶδε τὴν «ἀγνωστή» τοῦ ἀτελιέ του στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου. Ἡ καρδιά του σκίρτησε. Ὁ Ἀντρέ τὴν παρακολούθησε, ἀνακάλυψε τὸ σπῆτι τῆς, ἔμαθε τ' ὄνομά της, τὴν οἰκονομεία της. Λεγόταν Ἀρμάνς Λεπελλετιέ. Ἦταν χῆρος καὶ εἶχε δυὸ μὰ στὴ ἀρκετὰ στὴ ζωὴ της.

Κάθε βράδυ, στὴς ἑξῆς, ὁ Ἀντρέ παρακολουθοῦσε τώρα ἀπὸ μακριὰ τὴν Ἀρμάνς ὡς τὴν πόρτα της. Τὴν χαιρετοῦτε με σοβαρότητα καὶ γύριζε στὸ ξενοδοχεῖο του, μετανοιωμένος γιατί δὲν ἔπαιρνε τὸ θάρρος νὰ τῆς μιλήσῃ. Δίσταζε νὰ ταραξῇ τὴν ψυχικὴ γαλήνη της. Ἐξ ἄλλου δὲν μπορούσε νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἦξερε πὼς ὁ γάμος εἶνε σφάλμα γιὰ ἕναν καλλιτέχνη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπόσπευγε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Τοῦ ἔφτανε νὰ κἀνὴ διάφορα σκίτσα τῆς Ἀρμάνς καὶ νὰ τὰ κυττάζῃ ὥρες ὁλόκληρες.

Ὡστόσο, ἕνα βράδυ που χιονίζει, ὁ Ἀντρέ τὴν περιμένει σὲ μιὰ ἐρημικὴ γέφυρα. Ὅταν τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ χαμογελώντας, τὴ χαιρέτησε καὶ τῆς μίλησε, με θάρρος, γιὰ τὴν ἐκθαμβωτικὴ ὁμορφιά της. Ἐκείνη χαμογελοῦσε νλυκά.

Μὰ, τὴν ἄλλη μέρα, με βαρειά καρδιά, ὁ Ἀντρέ ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι.

Στὴν ἑπαυλὶ τῶν Ζιροβίλ ὅπου ὁ μαρκήσιος Ντέ Ζιροβίλ τὸν εἶχε καλέσει νὰ περάσῃ λίγες μέρες, ὁ Ἀντρέ σκεφτόταν τὴ βραδυνὴ δεξίωσι κι' ἐπληττε ἀπὸ τώρα. Θάταν γι' αὐτὸν μιὰ βραδυὰ ἀνίας. Μπήκε ὡστόσο στὸ σαλόνι που ἦταν γεμάτο ἀπ' τοὺς καλεσμένους. Σὲ λίγος ἀνὰγειλαν τὴν ἀφιξὶ τῆς κυρίας Ἀρμάνς Λεπελλετιέ καὶ τοῦ συνταγματάρχη Ντορνιέ.

Εἶχαν περάσει τέσσερα χρόνια ἀπ' τὴν τελευταία τοὺς συνάντησι κι' ὅμως ἡ Ἀρμάνς εἶχε μείνει ἡ ἴδια πάντα γοητευτικὴ κι' ὁμορφῇ.

Πὼς τὰ κατὰφεραν σὲ λίγο νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὸν κόσμον καὶ νὰ βρεθοῦν στὸ πάρκο τῆς ἐπαύλεως που τὸ ἔλουζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ; Μονάχα οἱ ἐρωτευμένοι τὸ ξέρουν αὐτό. Κάθισαν σ' ἕναν πάγκο στὴν ἀρχὴ σιωπηλοί. Ὁ Ἀντρέ φιλοῦσε τὸ ἀπαλὸ γέρο τῆς Ἀρμάνς που ἔτρεμε λιγάκι.

—Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ; τῆς ψιθύρισε ὁ ζωγράφος συγκινημένος.

—Ναί.

—Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα που σὲ εἶδα;

—Ναί.

—Καὶ πὼς δὲ σὲ ξέχασα οὔτε στιγμή;

—Ναί.

—Ἀφοῦ διαβάσεις στὴν ψυχὴ μου, θὰ πῇ πὼς μ' ἀγαπᾷς κι' ἐσύ, Ἀρμάνς, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Σ' ἀγαπῶ, Ἀντρέ.

Τότε, ἀντάλλαξαν, κάτω ἀπ' τὸ ἀπαλὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ πρῶτο τους φιλὶ. Καὶ ξαναχώρισαν.

Πέρασαν ἀπὸ τότε δέκα πέντε χρόνια. Ὁ Ἀντρέ Μαρσώ εἶνε ἕνας διάσημος ζωγράφος, μὰ εἶνε κουρασμένος ἀπ' τὴ ζωὴ του. Καὶ πρὸ πάντων τὸν βαραίνει ἡ ἀφόρητὴ μοναξιά του. Ξαναδιαβάει γιὰ χίλιοστὴ φορὰ ἕνα νῆμα, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἀτελιέ του:

«Φίλε μου, σὺ πάσα δέκα πέντε ὁλόκληρα χρόνια, εἶνα καταλάβει πὼς ἤθελες τὴν ἀνεξαρτησία σου καὶ δὲν ἀνακατεύηκα στὴ ζωὴ σου. Μὲ γαρά μου, βλέπω πὼς δὲ μὲ ξέχασες. Ἀναγνώρισα τὸν ἑαυτὸ μου σ' ἐμπνέω πάντα. Τὸ πρόσωπό μου τὸ μεταμόρφωσε ἡ μεγαλοφυΐα σου. Αὐτὴ ἡ ἐκδήλωσις ἡ τόσο τιμητικὴ καὶ συγκινητικὴ μαζὶ μου δίνει τὸ θάρρος νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μου ἀφιερώσῃς μιὰ μέρα, μιὰ μονάχα μέρα. Τὴ μέρα αὐτὴ θὰ εἶμαι «ἡ γυναίκα σου». Μέρα ὅμως δίχως ἐπαύριο. Λοιπόν, αὔριο τὸ μεσημέρι, ἀγάπη μου.—Ἀρμάνς».

«Δὲ θάναί πιά νέα, σκεφτόταν ὁ Ἀντρέ. Μὰ μήπως εἶμαι ἐγὼ νέος;»

... Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Εἶναι ἡ Ἀρμάνς. Πάντα με τὸ ἴδιο, ὥραϊο παράσημα. Ὁ Ἀντρέ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι. Διαβάει: στὰ μάτια της πὼς τὸν βρίσκει ἀλλαγμένο. Ἡ Ἀρμάνς τὰ νοιώσῃς ὅλα, καὶ με μιὰ ὥραϊα χειρονομία ἀφήνει τὰ πλούσια μαλλιά της νὰ πέσουν ἐξέπλεκα στοὺς ὤμους της. Εἶνε κατὰλεuca!

—Εἶσαι εὐτυχισμένος; τὸν ρωτᾷει σιγά, με γλυκὸ χαμόγελο.

—Ναί, Ἀρμάνς, ψιθυρίζει ὁ Ἀντρέ, μὰ εἶμαι μονάχος, τελείως μόνος.

Κανόνισαν πὼς θὰ περάσουν τὴ μοναδικὴ μέρα τῆς ζωῆς τους. Ὡς τίς πέντε ἡ Ἀρμάνς θ' ἀσχοληθῇ με τὸ νοικοκυριό. Στὴς πέντε θὰ πᾶνε περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἐπειτα, κατὰ τίς ἑπτὰ, θὰ φᾶνε σ' ἕνα ἐστιατόριο. Στὴς ὀχτὼ καὶ μισή θὰ πᾶνε στὴν Ὀπερα. Καὶ μετὰ θὰ περάσουν τὴ μοναδικὴ τους νύχτα μαζὶ. Ὁλόκληρη τὴ νύχτα.

Ὅταν ξύπνησαν τὴν ἄλλη μέρα, ἤξεραν πῶς ἡ νύχτα αὐτὴ τοὺς εἶχε συνδέσει γιὰ πάντα. Δὲν θὰ τὴν ξεχνοῦσαν ποτὲ στὴ ζωὴ τους. Καθὼς ἦταν Κυριακὴ, πῆγαν στὴν ἐκκλησία καὶ προσηυχήθηκαν μαζὶ. Ἐπειτα ἔφαγαν στὸ σπῆτι.

Τ' ἀπόγεμα εἶχε φτάσει.

—Πέντε ἡ ὥρα, εἶπε ἡ Ἀρμάνς. Πρέπει νὰ πηγαῖναι. Ἡ μέρα τοὺς εἶχε τελειώσει. Δίχως ἀνώφελα δάκρυα, ἀνώφελα ἀποχαιρετισμούς, φιλήθηκαν πολλὴν ὥρα στὸ στόμα, γιὰ τελευταία φορὰ. Τὴ συνόδευε ὡς τὸ αὐτοκίνητό, τὴ στιγμή που ἔφευγε, ἡ Ἀρμάνς τοῦ δόσε ἕνα ἄλλο νῆμα.

Μόλις βρέθηκε μόνος στὸ ἀτελιέ του, ὁ Ἀντρέ βιάστηκε νὰ τὸ διαβάσῃ:

«Ἡ ζωὴ μου, ἀγαπημένο μου, τελείωσε. Πέρασά μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα ἀλησμόνητη. Εἶμαι εὐτυχισμένη. Σὲ λατρεύω καὶ ποτὲ μου δὲν θὰ σὲ ξεχάσω. Ξαναγυρίζω στὸν κρυψώνα μου. Θὰ σοῦ πῶ που, γιατί εἶμαι σίγουρη πὼς ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ ταραξῇς τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου: Ξαναγυρίζω λοιπόν στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἀνίου Ἰωσήφ, στὸ Κλινὺ ὡς μοναχὴ Μάρθα. Ἀντίο γιὰ πάντα, ἀγαπημένο μου».

Τὰ μάτια τοῦ Ἀντρέ εἶνε θολὰ ἀπ' τὰ δάκρυα. Εἶναι τόσο μόνος πιά, τόσο ἀπελπιστικὰ μόνος!...

Πὼς κύλησε ἔτσι ἡ ζωὴ του με τὴν ἀναμονὴ καὶ τὴν λαχτάρα τῆς ἀγάπης αὐτῆς; Πὼς κύλησαν τὰ χρόνια τόσο νηῆρα χωρίς καν νὰ τὰ νοιώσῃ!...

Τόσα χρόνια ἀγωνίας εἶχαν δώσει αὐτὴ τὴ μοναδικὴ νύχτα ἀγάπης...

ΕΜΙΛ ΡΙΠΕΡ

Η Βαβίλιββα Του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μεταφέρουν την Τερέζα στο μέγαρο των ντε Ροσβέλ, στο Παρίσι. Η Φράγκα επιμένει, ότι η αδελφή της είναι ζωντανή. Ο οικογενειακός γάμος Ντεζορμώ εξετάζει την άτυχη κυρία και δηλώνει ότι η Φράγκα έχει δικήν. Η Ναδίνα, ακούγοντας τα λόγια του, λιποθυμεί. Ξενυχτούν πιά πλάι στη «νεκραστημένη» Τερέζα κι' ελπίζουν, ότι θα τη σώσουν και θα φανερώνουν το δολοφόνο.

20^{ον} —Μην επιμένετε, γιατρέ, του απάντησε η νέα. Πρέπει να μείνω εδώ και θα μείνω. Μονάχα αφού η Τερέζα ανοίξει τα μάτια της και μάς γνωρίσει, θα πάω να ξεκουραστώ...

—Σήμεραν πειά.
Για ν' ανανεωθεί ο αέρας του δωματίου, ο γιατρός άνοιξε και τα δυο παράθυρα. Η θροσσία και το φως της αυγής μπήκαν μέσα μαζί με τ' αρώματα του κήπου.

Στο μεταξύ, η Φράγκα παρακολουθούσε με αγωνία τη βαθυμία επιστροφής της Τερέζας στη ζωή. Τα μάτια της ήσαν ακόμη κλειστά, τα χέρια της όμως και τα πόδια της είχαν ξαναπαίρει τη φυσική τους θερμότητα. Το χρώμα της δεν ήταν πια πελιδνόν και τα χείλη της σάλευαν κάθε τόσο ανεπαίσθητα.

Τέλος, άνοιξε τα μάτια της. Τα ώρτια εκείνα μάτια εξέφραζαν ένα τρομερό φόβο. Η Φράγκα ρίχτηκε άμέσως απάνω της κι' αγκαλιάζοντας την σαν τρελή φώναξε:

—Α, Τερέζα μου!... Λατρευτή μου Τερέζα!... Συνήρθες τέλος πάντων!... Μίλησε μου!... Πες μας μία λέξη μόνο.

Μα η ίδια έκφραση τρόμου εξακολουθούσε να είναι απλωμένη στο πρόσωπό της Τερέζας.

Τα βλέμματά της στριφογύριζαν εδώ κι' εκεί, σαν να μην αναγνώριζε κανένα, σαν να μην άκουγε τί της έλεγε η αδελφή της.

—Τερέζα! Ξαναφώναξε η Φράγκα πού η αγωνία της είχε κορυφωθεί, δεν βρισκόσασαι πια στο διαμέρισμά σου στη Μονμάρτη. Έδώ βρίσκεται στο δικό μου δωμάτιο, στο δωμάτιο της αδελφής σου, της Φράγκας σου... στο πατρικό σου μέγαρο, αδελφούλα μου...

Θάλεγε κανείς, βλέποντας τώρα την έκφραση της Τερέζας, ότι ο ήχος της αγαπημένης εκείνης φωνής την ξαναγύριζε από μακρινά μέρη στα όποια την είχαν μεταφέρει τα όνειρά της, ότι άρχισε να καταλαβαίνει, ότι έτοιμαζόταν να μιλήσει...

Εξαφνα κάποιος φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας και η νεκραστημένη αυτόματα γύρισε προς τα εκεί το κεφάλι της... Προσπάθησε τότε να τινάξει επάνω. Τα μάτια της έγιναν άγρια και σπασμοί συγκλονίσαν το κορμί της.

Τρομαγμένη η Φράγκα, ο γιατρός κι' η Σίμπυλ γύρισαν κι' αυτοί προς την πόρτα για να δούν ποιός ήταν.

Και είδαν τότε εκεί τη Ναδίνα, πελιδνή σαν πτώμα, να στέκεται όρθια και να μη μπορεί να κάνει βήμα ούτε μπρος, ούτε πίσω.

—Ω, Θεέ μου!... φώναξε η Φράγκα, ύψωνοντας τα χέρια της. Τί σημαίνει αυτό; Στο μεταξύ η Τερέζα είχε κατορθώσει ν' ανασηκωθεί στα μαξιλάρια της κι' είχε απλώσει το πληγωμένο χέρι της, ματωμένο ακόμα κάτω απ' τους επιδέσμους του, προς τη διεύθυνση της κόμηςας ντε Ροσβέλ.

Τα χείλη της σάλευαν σαν νάβλεπε να μιλήσει. Δεν βόηκε όμως τη δύναμη. Ένας στεναγμός βγήκε μόνον από το στόμα της. Η γλώττη μίση έκφραση των ματιών της μετεβλήθη σ' έκφραση άπειρης οδύνης, ξαναγίνε πελιδνή και σωριάστηκε πάλι αναίσθητη στα μαξιλάρια της.

Η Ναδίνα, που όλη την τρομερή ταράχη πού την είχε κυριεύσει, παρακολού-

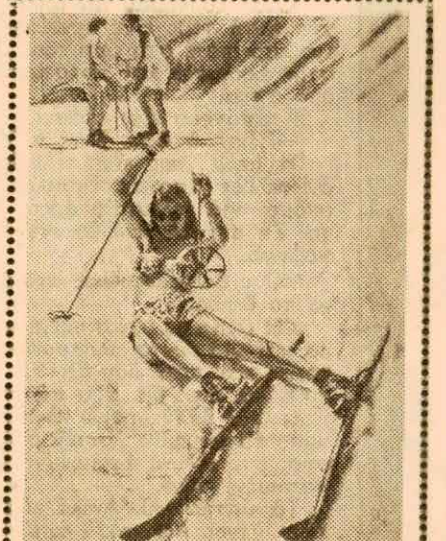
θησε σ' όλες της τις λεπτομέρειες τη σκηνή αυτή. Όταν είδε ότι λιποθύμησε η Τερέζα και φαινόταν πάλι σαν άψυχο πτώμα, πλησίασε το γιατρό και, πιάνοντας σφιχτά τα χέρια του σαν νάβλεπε να τα συντρίψει, φώναξε:

—Α! γιατρέ μου!... Ζή η κόρη μου! Δόξα σοι ο Θεός!... Σώθηκε!...

Και αναλύθηκε σε λυγμούς πέφτοντας σε μία πολυθρόνα σχεδόν λιποθύμη.

—Χρειάζομαστε ζωμό, είπε σε λίγο ο γιατρός. Πρέπει να της τόνώσω με το Τερέζας έστω και δια της δίαις, είπε ο γιατρός. Άς φέρουν ακόμα και λίγο κρασί του Μπροντάν.

Η Ναδίνα μόλις άκουσε τα λόγια αυτά του γιατρού, ξαναβόηκε με μία όλη της τις δυνάμεις και σηκώθηκε για να πάει να φέρη η ίδια ό,τι είχε ζητήσει. Η Φράγκα όμως, προλαβαίνοντας την, έτρεξε και βγήκε πρώτη έξω. Σε λίγες στιγμές ξαναγύρισε, φέρνοντας το κρασί και το ζωμό. Ο γιατρός άναυδίστηκε το κεφάλι της

ΜΕ ΜΠΙΚΙΝΙ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Το περίφημο μαγιό Μπικίνι δεν φοιεί μόνο στις ακροβατισσές. Οι νέες που περνούν το καλοκαίρι τους πάνω στα νιονισκεπτά αλλά ηλιόλουστα αμύθη την εποχή έλδεται δυνά ορούν κι' αυτές τολμούν μαγιό, που τους επιτρέπουν ν' απολαύδουν τη μοναδική δροσιά έκβέτουας συγγόνος, το σώμα τους στις ψρσνετικές αντίδες του ήλιου.

Τερέζας και, κρατώντας την απαλά στην αγκαλιά του την άναγκασε να πιή το ζωμό.

Άμέσως κατόπιν η Τερέζα συνήθε πάλι κι' έρριξε ένα βλέμμα γύρω της.

Η Ναδίνα στεκόταν λ'α θάματα πιδ πέρα, με το πρόσωπο φοβερά σπασμένο και την κύτταξε.

Το βλέμμα της Τερέζας στάθηκε απάνω της, αλλά φαινόταν σαν να μη την άναγνώριζε.

Τότε η κόμηςσα ντε Ροσβέλ παύθηκε δυο βήματα. Η άκρότη της ήταν τρομακτική και μία βαθιά ευτίδα στη μέση του μετώπου της το χώριζε στα δυο. Τα ρουθούνια της τρεμούλιασαν κι' έδειχναν ότι είχε συγκεντρώσει τη στιγμή εκείνη όλη τη δύναμη της θέλησής της.

—Τερέζα, πρόσθεσε τέλος με φωνή βαθεία: Έγώ είμαι, η μητέρα σου Μ! άναγνώριζεις;

Η άρρωστη δεν φάνηκε πώς άκουσε τα λόγια της, όπως δεν την είχε αναγνώρισει πριν από λίγο. Σήκωσε άργα το βείο της χέρι και το έφερε στο κεφάλι της, ενώ συγχρόνως, μία τρομερή έκφραση πόνου απλώθηκε στο πρόσωπό της. Φοβιόταν πως όλη της η προσοχή είχε συγκεντρωθεί στον πόνο της αυτή κι' ότι δεν αντιλαμβανόταν τίποτε γύρω της.

—Θά έχη τρομερούς πόνους στο κεφάλι, είπε ο γιατρός Ντεζορμώ. Αυτό δεν είναι καθόλου παραδόξο, ύστερσ από ένα τόσο τρομερό χτύπημα.

Σήκωσε προσεκτικά το πλούσιον χρυσά μαλλιά της Τερέζας κι' εξέτασε την πληγή του κεφαλιού, που σχημάτιζε έναν μεγάλον μελενόν δγκό.

—Είνε θύμα, πρόσθεσε ο γιατρός, πως δεν έσπασε το κρανίο!...

—Θά γίνει όμως καλά, γιατρέ! ρώτησε με αγωνία η Φράγκα. Θά την γιάτρεψετε; Θά την σώσετε; Δεν είν' έτσι;

—Ελπίζω βέβαια, ότι θα υπερέσω νη τη σάωσή... Άλλά συχνά αυτόν του είθους τα τραντάγματα του έγκεφάλου, συνθεύονται από φοβερές επιπλοκές.

Η Φράγκα ανατρίχισε συγκρονη.

—Τί έννοείτε, γιατρέ; ρώτησε.

—Δεν μπορώ ν' αποφασώ ακόμα. Έξέ άλλου, αν συμβη η επιπλοκή πού φοβάμαι, δεν θ' ασήγησουμε να το δούμε.

Και, παίρνοντας το καπέλλο του, πρόσθεσε:

—Είνε ανάγκη να δώ μερικους απ' τους άρρώστους μου. Θά ξαναγύρισω όσο δυνατόν ταχύτερα. Στο διάστημα της απουσίας μου, μην αφήσει κανένας να πλησιάση στο κρεβάτι της Τερέζας. Οι κουστίνες του κρεβατιού άς μένουν κλειστές. Αφήστε όμως ανοιχτά τα παράθυρα, για να μπσινη καθαρός αέρας. Προσέχ' μην κάνετε θόρυβο. Πρέπει ν' αναπαυθ' όσο το δυνατόν περισσότερο σε απόλυτη ησυχία.

Κι' αν έμπνηση, τί να της δώσουμε; ρώτησε η Φράγκα.

—Ζωμό δυνατό ζωμό.

Μόλις βγήκε έξω ο γιατρός, η Φράγκα γύρισε προς τη Ναδίνα και της είπε:

—Κυρία, πρέπει να πάτε ν' αναπαυήτε στο δωμάτιό σας. Είνε περιττόν να μένετε εδώ...

Μπρος στ' αλύγιστα βλέμματα, πού κάρφωνε επάνω της η Φράγκα, η κόμηςσα ντε Ροσβέλ, δεν τόλμωσε να πη τίποτε. Απεναντίας, σπκώθηκε ηρεμότητα σαν να μην κατάλαβε τον επιβλητικό τόνο της Φράγκας, και της απάντησε:

—Είμαι πραγματικά σ' έλλειψη κατάστασι, Άλλά κι' εσύ, αγαπητή μου, πρόσχε λίγο την υγεία σου για να μην άρρωστήσης.

Η Φράγκα σήκωσε τους ώμους της. Το πρόσωπό της φανέρωνε τρομερή αγανά-

κτησι. Κατώρθωσε όμως να μείνη κυρία του εαυτού της και να μην απαντήσει.

Μόλις βγήκε έξω η κόμηςσα, η Φράγκα πλησίασε τη Σίμπυλ και της είπε:

—Τώρα πού είμαστε μόνες, έπωφελ'σου της ευκαιρίας να κοιμηθής λίγο. Δεν είναι ανάγκη ν' άγρυπνούμε κι' οι δυο.

—Κι' εσύ; ρώτησε η καλόκαρδη Σίμπυλ. Έσύ είσαι πιδ νέα και πιδ αδύνατη από μένα. Έχεις απόλυτη ανάγκη ν' αναπαυήσης. Έπειτα, και κουρασμένη να ήμουν, πως θά κατώρθωνα να κοιμηθώ σε μία τέτοια στιγμή; Γίνεται ποτέ αυτό το πράγμα;

—Η Τερέζα ζή, καλή μου Σίμπυλ. Δεν μάς φτάνει αυτό προς το παρόν;

—Κι' αν, όπως φοβάται ο γιατρός, τρελλαθ'η; Γιατί αυτό έννοουσε πριν από λίγο...

—Αν τρελλαθ'η πως θά σωθ'η ο Ροβέρτος, τον όποιον κατηγορούν για δολοφόνο της κι' απ' τον όποιον δεν έχουμε καμμία είδησι;

—Έκρυψε στα χέρια της το πρόσωπό της γεμάτη αγωνία. Μονάχα η σκέψη του κινδύνου πού διέτρεχε ο έκλεκτός της καρδιάς της, ήταν ικανή να καταβάλη την ένεργητικότητα της.

—Άλλά η Φράγκα είχε σιδερένια θέλησι.

—Αδιόφορο! είπε. Θά πολεμήσω έστω και έντελως μόνη για να σώσω τον Ροβέρτο όπως έσωσα την Τερέζα...

★

Σε λίγη ώρα, ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφάλειας κ. Ζερβαί πήγε να ζητήσει πληροφορίες για την κατάστασι της Τερέζας.

Όταν η Φράγκα έμαθε την παρουσία του στο σπίτι, σκέφθηκε να πάη να τον ρωτήση αν υπήρχαν πληροφορίες για τον Ροβέρτο. Άλλά, μ' όλο πού συμπαθούσε πολύ τον κ. Ζερβαί κι' έννοιζε πως την συμπαθούσε κι' αυτός, δεν τόλμωσε να το κάμη.

Ο Μωρίς ντε Κομδρεμόν πού είχε περάσει τη νύχτα του στο σπίτι, ξαναγύρισε το απόγευμα. Άλλά ούτε σ' αυτόν τόλμωσε η Φράγκα να μιλήση για το ζήτημα πού τόσο την ένδιέφερε.

Στο διάστημα αυτό, η Τερέζα κοιμόταν πάντοτε. Κάθε τόσο μόνο ξυπνούσε για λίγες στιγμές και τότε η Φράγκα της έδινε το ζωμό πού είν' διατάζει ο γιατρός.

Η Ναδίνα δεν είχε παρουσιαστή πια στο δωμάτιο της άρρωστης.

Κατά το βράδυ, ξαναγύρισε ο γιατρός, και εξαφινίστηκε για τη βελτίωσι πού είχε επέλθει στο μεταξύ στην κατάστασι της Τερέζας. Ο πυρετός είχε πείσει, το αίμα κυκλοφορούσε κανονικά και όλα τα έξωτερικά συμπτώματα ήσαν ευχάριστα.

Τί θαυμαστίος δογανισμός! φώναξε κατεθουσιασμένος.

—Θά ανακτήση γρήγορα τις αισθήσεις της; ρώτησε η Φράγκα.

—Άς το ελπίσουμε... Είμαι σχεδόν βέβαιος.

—Καλά, είπε με σοβαρότητα η νέα. Ξέρω τί θα κάνω αφού η αδελφή μου πρόκειται να συνέρθη.

Και μη βέλοντας να έξηγηθ'η περισσότερο, βγήκε έξω.

Η Σίμπυλ με άπορία την είδε ν' απομακρύνεται, σε τέτοια μάλιστα κρίσιμη στιγμή.

Πέρασαν λίγες στιγμές. Κι' εξαφιν η Φράγκα ξαναγύρισε φέρνοντας η μάλλον μένοντας πίσω της την κόμηςσα ντε Ροσβέλ.

Ο άνακριτης και ο κ. Ζερβαί βλέποντας τις να περνούν από το σαλονάκι, σηκώθηκαν αυθόρμητα και τις ακολουθούσαν.

Τα μάτια της Φράγκας έλαμπαν σαν άναμμένα κάρβουνα και το πρόσωπό της φανέρωνε υπέρτατη δύναμη θέλησης. Έσπρωξε τη μητέρα της προς το κρεβάτι της Τερέζας και της είπε:

—Αγαπάτε τόσο πολύ την πρωτότοκη κόρη σας, κυρία κόμηςσα, ώστε πρέπει να έστε εδώ τη στιγμή πού θά συνέρθ'η. Περιμένετε λίγο και δεν θ' άργήσετε να δ'ητε τη νεκρανάστασι της.

—Εκείνη τη στιγμή ο κ. Ζερβαί κύτταξε την κόμηςσα και κατάλαβε ότι η κατάστασι της ήταν τέτοια πού δεν άντιλεϊ ι-δανόταν τί γίνεται γύρω της.

Τα μάτια της κόμηςας ήσαν τόσο άπληνη, τόσο αλλοιωμένα τα χαρακτηριστι-

κά του προσώπου της και το στόμα της τόσο σπασμωδικά συσπασμένο, ώστε νομίζε κανείς πως θά πέση κάτω κεραυνό-πληκτη απ' το φόβο της.

Μόλις η κόμηςσα ζύγωσε στο κρεβάτι της Τερέζας, η άρρωστη ζήτησε σαν να την τάραιε η παρουσία της Ναδίνας ακόμα και στον ύπνο της.

Το βλέμμα της προσπλώθηκε στην άοχη στην αδελφή της, πού στεκόταν μπροστά στην κόμηςσα. Κι' άπλωσε προς τη Φράγκα τα χέρια της.

—Φράγκα!... ψιθύρισε.

—Ω! φώναξε η Φράγκα, πέφτοντας άσυγκράτητη στην αγκαλιά της αδελφής της... Τερέζα μου! Τερέζα μου! Μ' έγνώρισε; Λοιπόν;

Και την έπνιγαν οι λυγμοί.

—Φράγκα, Φράγκα, πρόσχε, κόρη μου, πρόσχε πολύ! της είπε ο γιατρός. Είνε πολύ αδύνατη... Κάθε συγκίνησι μπορεί να είνε θανατική γι' αυτήν.

Άλλά η Φράγκα πού ήταν πάντοτε τόσο συγκρατημένη, ούτε άκουγε πειά, ούτε καταλάβαινε τί της έλεγαν.

—Α! Τερέζα, γλύτωσε!... Γλύτωσε! Θά ζήσης, επί τέλους εύτυχισμένη με τον Άντρεά σου... Άλλά αν θέλεις να μη σβύση από μένα για πάντα κάθε έλπίδα εύτυχίας πές μου το όνομα του δολοφόνου σου... Σ' έσορκίζω, πές το όνομά του, για να το μάθ'η η δικαιοσύνη και να τον τιμωρήση, όπως του αξίζει!...

Εξαφιν η Τερέζα γύρισε το κεφάλι της και τότε είδε τη Ναδίνα.

Μία τρομερή έκφρασι μίσους ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της νεκραστημένης. Τά μάτια της έγιναν δολοτρογγύλα. Όσο σκούρο φαινόταν σαν να διάταζε...

—Α! φώναξε η Φράγκα. Μίλησε, Τερέζα, για να γλυτώσουμε μία για πάντα απ' την άπελπισία πού τόσο χρονία τώρα βασίλειε μέσα στο σπίτι μας.

Η κόμηςσα μόλις άκουσε τα λόγια αυτά σωριάστηκε σαν άψυχη σε μία πολυθρόνα. Ο Μωρίς ντε Κομδρεμόν σκέφτηκε να τρέξη να την βοηθήση, αλλά συγκρατήθηκε.

Εξαφιν, η Τερέζα άπλωσε το χέρι της προς τη Ναδίνα.

—Ο δολοφόνος μου, είπε, είναι...

Μα την ίδια στιγμή, η γλώσσα της υπερδεύτηκε σαν να την έσφιγγε κάτι στο λαιμό, τα μάτια της πετάχτηκαν κι' ένα άγριο γέλιο βγήκε από τα χείλη της...

—Όλοι κύτταζαν ο ένας τον άλλο, περίτρομοι, ανατριχιάζοντας.

Η Φράγκα, αληθινά πειά άγαλμα της άπελπισίας, δεν τόλμωσε να κάνη ούτε την παραμικρή κίνησι.

Η Ναδίνα, με το κεφάλι κωμένο στα προσκέφαλα της πολυθρόνας δεν είχε άλλα τι να σκεφτόταν.

Τέλος, άκούστηκε και πάλι η φωνή της

Τερέζας, αλλά έντελως διαφορετική τώρα, άοχη, άτονη, χωρίς κανένα παλμό.

Τα άσπρημένα της μάτια τί είχε καρ-φώσει στη Ναδίνα, πού κοιτόταν ακόμα ξαπλωμένη στην πολυθρόνα. Και είπε:

—Ο δολοφόνος μου... είνε... είνε... αυτός... ο Ροβέρτος!...

Σαν δέντρο πού το ρίχνει ο κεραυνός, ή Σίμπυλ σωριάστηκε στο πάτωμα.

Η Ναδίνα πετάχτηκε με μίας δροβια.

Η Φράγκα έσφιγγε με τα δυο της χέρια την καρδιά της σαν να έπρόκειτο να πεθάνη.

Ο κ. ντε Κομδρεμόν είχε γίνει λευκός σαν σάβανο. Πλησίασε στο κρεβάτι της Τερέζας, τρέμοντας, μόλις μπορώντας να κρατηθ'η στα πόδια του, κι' έσκυψε από πάνω της.

Η άρρωστη τον κύτταξε, αλλά το πρόσωπό της δεν εξέφρασε τίποτε.

—Τερέζα! της είπε με δυνατή φωνή. Μα η Τερέζα ούτε σάλευε.

—Ποιός σε χτύπησε Τερέζα; τη ρώτησε έπιμόνη.

Η Τερέζα άποκρίθηκε τότε, καρφώνοντας στη Ναδίνα το βλέμμα της και δείχνοντας την με το χέρι της:

—Αυτός!... Ο Ροβέρτος!...

Κι' άμέσως άρχισε πάλι να γελή, όπως πρώτα, πιδ δυνατά, πιδ φοικτά, πιδ τρελλά.

Ο γιατρός τους άπομάκρυνε τότε δλους, αφήνοντας μόνο τη Φράγκα και τη Σίμπυλ στο δωμάτιο.

—Βγήτε έξω, σας παρακαλώ, τους είπε. Άν έξακολουθήσουμε έτσι, θά την σκοτώσουμε!...

Η κόμηςσα έκλαιγε, έκφράζοντας στον κ. Ζερβαί την άπελπισία της.

—Αυτό το γέλιο, ρώτησε ο κ. ντε Κομδρεμόν το γιατρό, είνε νευρικό σύμπτωμα, δεν είν' έτσι; Θά περάση αυτή η κατάσταση, γιατρέ;

—Απερίγραπτη θλίψη απλώθηκε στο πρόσωπο του γιατρού.

—Άλλοίμονο!... απάντησε ο γιατρός. "Η απ' το φοβερό έκείνο χτύπημα στο κεφάλι, η απ' τις συγκινήσεις πού δοκίμασε η Τερέζα είνε τρελή!...

—Τρελή!... Ω, Θεέ μου! φώναξε ο κ. Ζερβαί. Θά γιατρευθ'η όμως;

Ο γιατρός σήκωσε τα μιάτια του στον ούρανό και απάντησε με συντριμένη φωνή:

—Ο Θεός το ξέρει!...

Ο Ροβέρτος

Όταν ο Ροβέρτος, το βράδυ του έγκληματος έφυγε για την Άγγλία, ένα σωρό σκέψεις άπασχολούσαν το μυαλό του. Τον φώδισε η ιδέα ότι έπιστρέφοντας απ' το Λονδίνο θά έφερνε μαζί του ένα τόσο μεγάλο ποσό.

Δεν ήταν συνηθισμένος να κρατά τόσα χρήματα και του φαινόταν αδύνατο να

—Τα οικονομώμε πάλι αυτός ο γείτονας μας ο ύποψήφιος. Πήγε κι' έβγαλε λόγο στα περιόδια!... (Τού Β Χριστοδούλου)

μή του συμβή κάποιο απροσδόκητο δυστύχημα. «Λένε ότι το Λονδίνο έχει τους πιο επιτυχείς κλέφτες του κόσμου!» έλεγε μέσα του.

Ήταν φανερό ότι ως τη στιγμή που θα παρέδιδε στα χέρια της Τερέζας αυτά τα κατακαμένα χρήματα, ο Ροβέρτος θα ζούσε σε διαρκή αγωνία.

Φοβόταν μήπως δεν προφτάσει το τραίνο κι' έτρεχε στο δρόμο, στενοχωρημένος γιατί βρέθηκε στην ανάγκη να δεχτεί αυτή την εντολή. Αλλά αγαπούσε τόσο την αδελφή της μνηστής του, ώστε του ήταν αδύνατο ν' αρνηθεί να της κάνει τη χάρη που του ζητούσε.

«Έφτασε τέλος στο σταθμό και στάθηκε μπρος στη θύριδα των εισιτηρίων. Ήταν όμως τόσο απροσηλύτος, ώστε ο υπάλληλος αναγκάστηκε να τον ρωτήσει:

—Για που, κύριε;...

«Ο Ροβέρτος συνήθε και απάντησε:

—Ένα εισιτήριο δευτέρας θέσεως για τη Διέππη.

—Τότε κάνετε γρήγορα. Το τραίνο φεύγει.

Και πραγματικά ακουγόntonταν τα σφυρίγματα της μηχανής.

«Ο Ροβέρτος έτρεξε και μπήκε σ' ένα βαγόνι.

Ήταν μόνος στο διαμέρισμά του. Και καθώς ήταν συνθησιμένος να κοιμάται χωρίς και να ξυπνάει πρωί, δεν άργησε ν' αποκοιμηθεί.

«Όταν ξύπνησε, βρισκόταν στη Διέππη. Το ταξίδι, από κει ως την Άγγλια, υπήρξε πολύ ευχάριστο. Ήσυχος μελαγχολικός σκέψεις τον απασχολούσαν, καθώς κίτταζε απ' το κατάστρωμα του πλοίου, τις άκτες της Άγγλιας που πλησίαζαν ολοένα. Συλλογιόταν ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να προσφέρει στη Φράγκα τον πλούτο και την πολυτέλεια μέσα στην οποία ήταν συνθησιμένη να ζή. Ένας καλλιτέχνης πολύ σπάνια γίνεται εκατομμυριούχος.

Και όμως δεν ήθελε να λείψει απ' τη Φράγκα τίποτα όταν θα γινόταν σύζυγός του. Για να το πετύχει αυτό, ήταν ικανός να υποβληθεί σε κάθε θυσία, σε κάθε δοκιμασία...

Οι σκέψεις αυτές του έφεραν στο νου τον Άντρεα, που βόηκε τη δύναμη ν' απομακρυνθεί απ' την πατρίδα του κι' απ' την πολυστασιασμένη του σύζυγο κι' έτσι μπόρεσε να εξασφαλίσει την τύχη του. Γιατί να μην κάνει κι' αυτός ότι είχε κάνει ο Άντρεας; Θα ζούσε δυο χρόνια μακριά από τη Φράγκα και γυρίζοντας θα μπόρουσε να της προσφέρει τον πλούτο και την ευτυχία.

Καθώς τα σκεφτόταν αυτά, έκανε βόλτες στο κατάστρωμά. Σε κάποια στιγμή βρήκε ν' άνωψη ένα τσιγάρο, μα δεν μπόρεσε γιατί ο αέρας του έδινε τα σπέρτα.

Τέλος είδε καθισμένον σ' έναν πάγκο ένα νέο ταξιδιώτη, συνομήλικό του περίπου, που κάπνιζε. Τον πλησίασε και του είπε:

—Μου δίνετε, σάς παρακαλώ, τη φωτιά σας;

—Ευχαρίστως, του απάντησε με προθυμία εκείνος.

«Ο Ροβέρτος άναψε το τσιγάρο του και τον ευχαρίστησε. Έτσι δεν άργησαν να πιάσουν κουβέντα. Ο νέος αυτός, που είχε φυσιογνωμία πολύ συμπαθητική, ήταν επίσης καλλιτέχνης, ζωγράφος. Ήταν γιούος ζωγράφου με μεγάλη φήμη, μα είχε το άτυχμα να χάσει πολύ γρήγορα τον πατέρα του, πουλούσε σε καλή τιμή τα έργα του και ζούσε, αν όχι πλούσιος, τουλάχιστον με άνεση, ως την ημέρα που αγάπησε μια νέα όραση, όπως κι' αυτός, βασικά σε κάποιο πλούσιο σπίτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Γάμοι

Είς ταυτε τελέσαντας τους γάμους των Κωνσταντίνου Αλεξόπουλου και Καίτην Χοιτοπούλου, εύνομεθα να ζήσουν.

Οικονομία Κ. Κωστοπούλου

Ζάκης Ν. Στυρόπουλος και Αίλια Γ. Καρανάσση έτελεσαν τους γάμους των Παράνυφου παστότ και Α' Ανιλλέας Λευτέρας γαστερόπορος.

Ο αυτοκράτωρ έδωσε διαταγή στον άρχιεπίσκοπο να στράγγαλίσουν τη Γιάνγκ Κουέι Φέι.

Λι - Πό, ο «Αθάνατος»

Γλεντζές, σπαθιστής κι έρωτευμένος με το φεγγάρι

Πριν από 1250 χρόνια, στη μικρή πόλη Πα Χσί, της Δυτικής Κίνας, μια γυναίκα όνειρεύτηκε πως είχε πέσει μέσα στην αγκαλιά της η Αφροδίτη, το λαμπερό αυτό άστρο. Όταν λοιπόν έφερε σε λίγο καιρό στον κόσμο ένα γιο, γονό της οικογενείας τον Λι, του έδωσε το δεύτερο όνομα Πό, δηλαδή Λαμπερός. Αυτό το παιδί, ο Λι Πό, έγινε αργότερα ο πιο αγαπητός ποιητής της Κίνας.

Σε ηλικία 10 ετών, είχε αποστηθίσει τις δυο μεγάλες συλλογές της κινεζικής φιλοσοφίας, το Βιβλίο της Ιστορίας και το Βιβλίο των Ύδων, εγκυκλοπαιδικές ανθολογίες γραμμένες απ' το μεγάλο Κομφούκιος κι' απ' τους μαθητές του. Όταν μεγάλωσε όμως, επαναστάτησε κατά των αυστηρών αρχών της διδασκαλίας του Κομφουκίου κι' άρχισε να γυρίζει την Κίνα, διψασμένος για περιπέτειες. Ήταν ένα ωραίο και γεροδεμένο παλληκάρι και πρώτης τάξεως σπαθιστής, έτρωγε «σαν τίγρις» και μπόρουσε να πιη 300 ποτήρια κρασί στην καθισία του!...

Η ποιητική του φλέβα ήταν τόσο πλούσια κι' αστειρευτική, ώστε έγραψε περισσότερα από 20.000 ποιήματα στο διάστημα της ζωής του. Μιλούσε σ' αυτά για τα χρώματα, για το κύημα του νερού, για τα φερούγισματά των πουλιών. Επιζητούσε την απλότητα, την απάλλαγη απ' τις συμβατικότητες του Κομφουκίου. Συγχρόνως γλεντούσε με τους φίλους του ως τα ξημερώματα, μάλωνε, αγαπούσε εύκολα και συχνά, δημιουργούσε εχθρούς, αλλά και φίλους...

Τέλος, στα 41 χρόνια του, τον έπεισαν να παρουσιασθεί στον αυτοκράτορα και να του υποβάλει τα σέβη του. Ένας υποστηρικτής του αξιωματούχος των άνακτόρων, τον παρουσίασε στην Αύλη με το όνομα «Ο Αθάνατος», σαν ένα άνθρωπο που η μεγαλοφυΐα του έδειχνε πως δεν ήταν πλασμένος απ' το ίδιο υλικό με τους κοινούς θνητούς... Έτσι, ο Λι Πό έγινε ποιητής της Αύλης, επιφορτισμένος να συνθέτει ποιήματα για κάθε επίσημη τελετή στην οποία θα λάβαινε μέρος ο αυτοκράτορας.

Ο Μίνγκ-Τι, που καθόταν τότε στο θρόνο της Κίνας, ζούσε μέσα σε συνεχείς εορτές και διασκεδάσεις. Είχε υποχρεώσει το γιοι του να χωρίσει απ' τη γυναίκα του, τη Γιάνγκ Κουέι-Φέι—την περιφημότερη ίσως καλλονή στα 4.000 χρόνια της κινεζικής ιστορίας—για να την πάρει αυτός στο χαρέμι του.

Δυο άνθρωποι μοιράζονταν την αγάπη του: η ωραία αυτή εύνομενη του κι' ο Λι Πό. Περνούσαν τα βράδια κι' οι τρεις μαζί, πίνοντας άρωματισμένο κρασί στους άνθοςόλισταους κήπους των άνακτόρων. Ο Μίνγκ-Τι έπαιζε φλάουτο, η Γιάνγκ Κουέι Φέι χάριδε γλυκά τις χορδές της κιθάρας της κι' ο «Αθάνατος» συνέθετε ποιήματα, τάχαφει και τα πετούσε σ' ένα ποταμάκι, διασκεδάζοντας να τα βλέπει να παρασύρονται απ' το νερό...

Μία μέρα, όμως, ο ποιητής έκαμε ένα μοιραίο σφάλμα: Ζαλισμένος απ' το γλέντι, άπαίτησε να γονατίσει μπροςτά του ο άρχιευνούχος του αυτοκρατορικού χαρεμιού και να του βγάλει τις παντόφλες. Κι' ο αυτοκράτωρ, για να μην του χαλάσει το χατίρι, έδωσε την προσληπτική αυτή διαταγή στον άρχιευνούχο.

Ήταν φοβερός έξευτελισμός για έναν άνθρωπο, που έθεωρείτο πανίσχυρος στην Αύλη και που ήταν επιφορτισμένος να συνοδεύει ως την κρεβατοκάμαρα του αυτοκράτορος τη γυναίκα που θα τον συντρόφευε κάθε νύχτα. Ο άρχιευνούχος δικάστηκε να εκδιπλωθεί, και μεταχειρίστηκε γι' αυτό την επιρροή της Γιάνγκ Κουέι Φέι, με την οποία συνδεόταν στενά.

Η ευκαιρία παρουσιάστηκε έπειτα από λίγο καιρό: Η εύνομενη του αυτοκράτορος του παραπάνεθηκε ότι την είχε προσβάλει θανάσιμα ο Λι Πό, μ' ένα ποιήμα του στο οποίο την παρωμοιάζε με μια παλιά και περιφνημ καλλονή της Αύλης που είχε προδώσει τον τότε αυτοκράτορα.

Ένας άλλος θα πλήρωνε με το κεφάλι του τέτοια κατηγορία. Αλλά ο Λι Πό γλύτωσε φτηνά: Ο Μίνγκ-Τι τον άπομάκρυνε άπλως απ' την Αύλη και τον άφισε να συνεχίσει τις περιπλανήσεις του. Μάλιστα τον έφωδισε με μια διαταγή προς όλους τους υπηκόους του να... του δίνουν δωρεάν όσο κρασί ήθελε!

Λίγο καιρό αργότερα, τα γεγονότα διακάσαν την άθελγη εκείνη συσχέτιση της Γιάνγκ Κουέι Φέι με την προδοσία... Ένας Τούρκος, ο Άν Λου Σαν, που είχε καταρβώσει να γίνη στρατηγός του κινεζικού στρατού, έμπλεξε στα δίχτυα του την εύνομενη του αυτοκράτορος. Κι' εκείνη έπεισε τον Μίνγκ-Τι να του άδεήσει τη γενική άρχηγία των αυτοκρατορικών στρατευμάτων. Έπι 3 χρόνια, ο πανούργος Τούρκος προετοίμαζε το σχέδιό του, και το Δεκέμβριο του 754 επαναστάτησε και κατέλαβε την πρωτεύουσα της άπέραντης χώρας. Ο Μίνγκ-Τι δραπέτευσε, μαζί με λίγους πιστούς του. Οι επαναστάτες σκότωσαν τον πρωθυπουργό—που ήταν άδελφός της Γιάνγκ Κουέι Φέι. Ύστερα, ζήτησαν το κεφάλι της ωραίας εύνομενης, γιατί τη θεωρούσαν υπεύθυνη για τα δεινοπαθήματά του κράτους. Κι' ο αυτοκράτωρ, για να τους έξευμενίσω υποχώρησε κι' έδωσε διαταγή στον άρχιευνούχο να στραγγαλίσει τη Γιάνγκ Κουέι Φέι.

Η προδοσία της πληρώθηκε με τη ζωή της, το σώμα της θάφτηκε βιαστικά στην άκρη ενός δρόμου... Ο Μίνγκ-Τι παραιτήθηκε ύστερα και παραχώρησε το θρόνο του στο γιοι του. Στο μεταξύ, ο Λι Πό συνέχιζε τις περιπλανήσεις του και τις περιπέτειές του. Αργότερα θεωρήθηκε άνακαταμένος σε μια συνομωσία κατά του αυτοκράτορος, συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο. Την τελευταία όμως στιγμή μετετέραπή η ποινή του σ' έξορία σε μια μακρινή έπαρχία.

Το έτος 761, ο Λι Πό, ο «Αθάνατος», άφήφισε με μια μικρή βαρκούλα το όρμητικό ρεύμα του Κρίνουν Ποταμού. Μεθυμένος απ' το κρασί που είχε πιη, έρωτεύθηκε... την άσημνη άντανάκλαση του βεγγαριού στο νερό! Και, προσπαθώντας να την αγκαλιάσει, έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε.

Λίγους μήνες αργότερα, τον ακολουθήσε στον τάφο κι' ο παλιός του φίλος, ο τώως αυτοκράτωρ Μίνγκ-Τι.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Δεσποινίδες, Κύριοι. Ο γάμος είναι ένα ταξίδι, το ταξίδι της ζωής. Ένας άντρας και μια γυναίκα άνεβαίνουν σαν δυο ταξιδιώτες σ' ένα πλοίο. Έχουν ώριμένα γούστα που σπάνια μπορεί να μοιάζουν. Με πολλή αγάπη και λίγη καλή διάθεση, είναι δυνατό να συμβιβαστούν. Στην αντίθετη όμως περίπτωση, γινόμαστε μάρτυρες σκηνών, σαν αυτή που θα παρακολουθήσετε. Ξαναδρίσκουμε τους δυο ήρωές μας, τρία χρόνια μετά το γάμο τους, στο μικρό τους διαμέρισμα:

ΜΑΡΙΖ: Φίλιππε!... Τα πόδια σου!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (πίσω από την έφημερίδα του): Τί;

ΜΑΡΙΖ: Είπα τα πόδια σου, Φίλιππε! Είνε σκονισμένα και τα βάσεις πάνω σε μια όλοκαινούργια καρέκλα... μα καρέκλα που μόλις της έβαλα νέα ταπετασία.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Θέλω να έαπλωθώ. Ήμουν άρθος σχεδόν όλη την ημέρα. Νοιώθω, άπώμε, τον έαυτό μου έξαντλημένο, και το βελούδο της καρέκλας, που το πλήρωσα με τον ιδρώτα του προσώπου μου, μ' ανήκει.

ΜΑΡΙΖ: Ξαπλώσου άμα σ' άρεισει, άλλ' όχι έτσι, Φίλιππε!... Άν αύριο καθίσω με το άσπρο μου φόρεμα, θα το κάνω χάλια!... Καταλαβαίνεις την κατάσταση?

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Η λέξις καταστροφή μου φαίνεται πραγματικά πως είναι αυτή που άρμόζει... Διάδοσα πως έγινε ένας σεισμός στον Ίσημερινό με δέκα χιλιάδες θύματα, αλλά τι είναι αυτές οι άγνωστες ανθρώπινες ψυχές μπρος σ' ένα λεκέ πάνω στο άσπρο σου φόρεμα;

ΜΑΡΙΖ: Μην ειρωνεύεσαι, Φίλιππε. Τί σου έμαθε, έπί τέλους, η μητέρα σου; Δεν άδειάζεις ποτέ το μπάνιο απ' το νερό όταν πλένεσαι!... Πιστεύεις το κάθε τι γύρω σου σ' άβγαίνεις απ' το λουτρό... Δεν καθαρίζεις μήτε το έυράφι σου, μήτε το πινέλο σου... Το γραφείο σου είναι γεμάτο από χαρτιά άτακτοποίητα. Πως θέλεις μ' αυτές τις συνθήκες νάχω το σπίτι καθαρό;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δεν πλένω το πινέλο μου γιατί το σκαπώνι κάνει καλό στα πινέλα: τα μαλακώνει. Και τα χαρτιά μου δεν είναι άνω κάτω στο γραφείο μου. Είναι τακτοποιημένα με το δικό μου τρόπο. Τη μόνη μέρα που δεν κατάφερα να βρώ ό,τι ήθελα ήταν όταν τα τακτοποίησες εσύ. ΜΑΡΙΖ: Θα δεχόμουν τη Βέρθα και την Κορίνα. Ντρεπόμουν να δούν αυτή την άκαταστασία.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Άν την ντρέπεσαι έξ αίτίας μου να μην τις καλέσεις πιά. Δεν θα λυπηθώ καθόλου γι' αυτό. Η Βέρθα είναι άνοητη και η Κορίνα έχει τόσο μοχθηρά που μου σφίγγει την καρδιά. Αυτό που έγω δεν καταλαβαίνω είναι πως τη θεωρείς σαν τις καλύτερες φίλες σου.

ΜΑΡΙΖ: Νομίζεις πως καταλαβαίνω έγω τους δικούς σου φίλους; Ο Ρομπέρτ είναι ένας άγιογύδης που δε σ' άφήνει φράγκο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Καθόλου. Ο Ρομπέρτ είναι ένας έπιχειρηματίας που θέλει να ενδιαφερωθώ για τις δουλειές του.

ΜΑΡΙΖ: Ναι, όταν φέρνουν μονάχα ζημία. Ο σό γιό τον άλλο, τον κ. Ζυλλέτ, αυτός έχει τη χειρότερη επίδραση πάνω μου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μπας;

ΜΑΡΙΖ: Μάλιστα. Έδώ και λίγον καιρό σ' έκανε φλύαρο, άποκροστικό, έπιχειρηματολόγο, πράγματα που δεν τα είχες άλλοτε. Την έποχή των άρραβώνων μας, οι φίλενάδες μου σε είχαν βοηθονευτικό, Φίλιππε. Ένώ τώρα... η Κορίνα μου είπε προχθές: «Ο άντρας σου είν' ωραίο παλληκάρι, αυτό είναι άναμφισβήτητο, αλλά εύκολα σε ενοίζει με τη γλώσσα σου».

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Βλέπω πως η Κορίνα έχει πολύ τακτ. Και τ' άκούς όσα λένε για λογαριασμό μου δίχως να διαμαρτύρεσαι;

ΜΑΡΙΖ: Όχι, διαμαρτύρομαι, από συζυγική αλληλεγγύη, αλλά στο βάθος...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Στο βάθος τί;

ΜΑΡΙΖ: Στο βάθος σκέφτομαι πως δεν έχουν και τόσο άδικο... Μπορεί να μην είσαι τόσο φλύαρος, μπορεί να μην «ενοίζεις», αλλά όταν σε πιάσει η λιμα δεν σταματάς. Βρέ παιδί μου. Καταλαβαίνω νάσαι προσεχτικός στη δουλειά σου, μα όταν την τελειώνω, τί θέλεις και συνεχίζεις τη σοβαρή συζήτηση με τον Ζυλλέτ ή μαζί μου για τις άπεργίες της Φινλανδίας ή για τα πετρέλαια του Ίράκ; Τί έρεεις εσύ απ' τη Φινλανδία ή το Ίράκ; Τίποτα, έκτός απ' όσα διάβασες στην έφημερίδα. Και τί άλλες μπορείς να φέρεις σ' αυτές τις χώρες; Τίποτα. Είσαι ένας νεαρός Παρισινός πολιτικός μηχανικός; ο Φίλιππος Ντυράν. Ούτε ύπουργός

των Έξωτερικών είσαι, ούτε πρόεδρος των Ήνωμένων Έθνών. Λοιπόν, καλύτερα ν' άσχολήσαι με τη γυναίκα σου κι' όχι με το Ίράκ, που άδιαφορεί για σένα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (προσδλημένος): Το ξέρω πως δεν είμαι ύπουργός αλλά είμαι πολίτης με συνείδηση, με κοινό νου, το έλπίζω τουλάχιστο, κι' ενδιαφέρομαι για τα προβλήματα της έποχής μου. Ν' άσχοληθώ μαζί σου; Αυτό θα τόδελα κι' έγω. Τί μπορώ να κάνω για σένα;

ΜΑΡΙΖ: Π. χ. άπόψε άντι να μου μιλάς με τόσο έπιμονή για τους σεισμούς της Νοτίου Αμερικής ή να μου λερώνεις τις καρέκλες μου με τα πόδια σου...

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τις καρέκλες μας.

ΜΑΡΙΖ: ...θα μπορούσες να με πάρεις και να πάμε στο σινεμά, πράγμα που θα μ' ευχαριστούσε. Άν είχες λίγη φαντασία, θα καταλάβαινες πως άφου πέρασα μιάν όλόκληρη μέρα με το να σε περιμένω, σκουπίζοντας τα έπιπλά μας και μαγειρεύοντας, θα μου άρεσε να διασκεδάσω.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Κι' αν είχες και σύ για μένα την παρωμοική άφούσιση, θα καταλάβαινες πως άφου δούλεψα όλη μέρα για να σε θρέψω, να σε ντύσω, να σου άναράσω καρέκλες και έπιπλά, έχω ανάγκη να ξεκουραστώ και, κάποτε, να πλαγιάσω χωρίς... Δεν έχω... έξ άλλου πως το σινεμά, τις έννια φορές στις δέκα, παίζει άνόητα έργα!

ΜΑΡΙΖ: Ναι, ξέρω, όλα είν' άνόητα στα δικά σου μάτια. Η Βέρθα είν' άνοη-

Μαθήματα Συνέκησης - Ευτυχίες

Α'. - Περί όρέξεως ούδεις λόγος

ΜΑΡΙΖ: Φίλιππε!... Τα πόδια σου!...

τη, το σινεμά είν' άνόητο κι' άσφαλώς κι' έγω είμαι άνοητη... Μονάχα ο κ. Ζυλλέτ κι' ο γκάγκστερ Ρομπέρτ δεν είν' άνοητοι... Έί λοιπόν, Φίλιππε, το σινεμά δεν είναι καθόλου άνόητο. Η Κορίνα, που έχει πάρει δίπλωμα φιλοσοφίας, έχει τη γνώμη πως το σινεμά είναι η πιο σημαντική τέχνη της έποχής μας, πως ταινίες σαν τη «Συνέκηση συνάντησι», ή τον «Κλέφτη ποδηλάτων» είναι πραγματικά άριστουργήματα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ (κάπως άνησυχος): Πολύ καλά. Πάμε στο σινεμά. Είμαι έτοιμος. Δεν έχω καν βγάλει τα παπούτσιά μου.

ΜΑΡΙΖ (με κάποια λύπη): Το είδα! Μα όχι άπώμε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Καλά... τότε αύριο σινεμά...

(Στην κρεβατοκάμαρά τους, άρχίζουν να γδύνωνται).

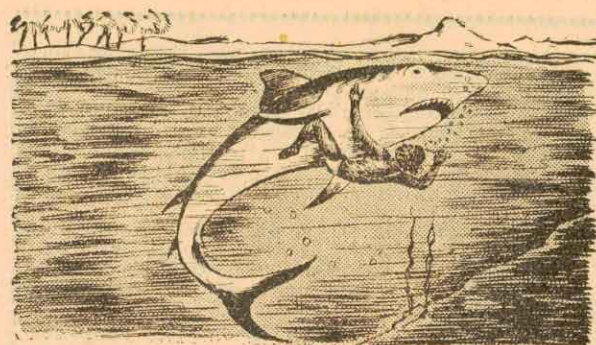
ΜΑΡΙΖ: Μην πετάς τα ρούχα σου όπου βούξ. Φίλιππε! Γιατί θα πρέπει να τα σιδερώσω αύριο κι' εσύ θα γυρεύεις τις κάλτσες σου κάτω απ' όλα τα έπιπλά. Δίπλωσε τα...

Όχι, έτσι, Φίλιππε!... Με την ίδια τσάκισια... Τί κάνεις τώρα; Μην άνοήγης το παρβούρο!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έρεεις πολύ καλά πως δεν μπορώ να κοιμηθώ δίχως άερα.

ΜΑΡΙΖ (με πονηρά προσονιάρική και λαχανιασμένη): Τί κακός που είσαι Φίλιππε!...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Υπάρχει και μια άλλη πηγή συγκρούσεων, αλλά θα την δούμε στο έπόμενο μάθημα. Μεταφρ. Γ. ΠΡΑΤΣΙΚΑ

Ο Κανάκκος, με μια βουτιά βρίσκεται κάτω από την κοιλιά του καυκαρία και βυθίζει το μαγαίο του στη θέσι της καρδιάς...

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

Η ζωή του, οι συνήθειές του, η λαιμαργία του κι' ο τρομερός έχθρός του

Το ανατριχιαστικό δράμα που συνέβη στην Κέρκυρα, με θύμα την νεαρή και ωραιότατη Βάντα Πιερή, την οποία κατεβρόχθισε, ενώ κολυμπούσε, ένας καρχαρίας, συγκίνησε όλη την Ελλάδα. Με την ευκαιρία αυτή δημοσιεύουμε το παρακάτω άρθρο σχετικά με τους καρχαρίες, τη ζωή τους, τις συνήθειές τους, την αδηφαγία τους κλπ. κλπ.

Οι «ληστοπεριπατά» αυτοί — όπως ονομάζουν τους καρχαρίες οι θαλασσινοί — βρίσκονται σ' όλες τις θάλασσες της γης, ακόμα και στους παγωμένους ωκεανούς των δύο Πόλων.

Στα 1916, στην παραλία της Νέας Υόρκης, επέδραμαν μερικοί καρχαρίες και καταβρόχθισαν σε πέντε λεπτά τέσσερις Νεοϋρκέζους, που έπαιρναν το μπάνιο τους εκείνη την ώρα.

Τα θηρία αυτά συχνάζουν περισσότερο στις τροπικές θαλάσσιες, όπου κάνουν την εμφάνισή τους κατά δωδεκάδες ολόκληρες. Έτσι, όταν τα βλέπεις κανείς από μακριά, νομίζει ότι είναι ολόκληρος στολίσκος από βαρκούλες.

Το πιο γνωστό είδος καρχαριών είναι ο λεγόμενος «παράκτιος», εκείνοι δηλαδή που τριγυρίζουν κοντά στις παραλίες. Περιπολούν έξω απ' τα λιμάνια, παραδοκούν την διέλευση των ατμοπλοίων, τα παρακολουθούν και δεν ενοχλούν να φύγουν, αν δεν βρουν κάτι να φάνε. Ξέρουν πού πέφτει το μαγειρείο του πλοίου και η καταπακτή απ' την οποία ρίχνονται στη θάλασσα τα σκουπίδια, μαζί με τ' αποφάγια, και γι' αυτό πλέουν πάντα κοντά στο μέρος αυτό.

Ο «καρχαρίας ο γλαυκός» — όπως είναι η επιστημονική του ονομασία — έχει μήκος 4-5 μέτρων. Συχνά φτάνει και τα 7 μέτρα. Έχει σώμα μακρουλό, σκεπασμένο από σκληρά λέπια. Το κεφάλι του καταλήγει σ' ένα μακρύ μυτερό ρυγχό, στο οποίο προεξέχει, πολύ το άπαγο σαγόνι. Κάτω απ' αυτό και προς τα πίσω, υπάρχει το στόμα του, που έχει σχήμα μισοφέγγαρου. Έξ' αιτίας του μέρους που βρίσκεται το στόμα, το κίτος είναι αναγκασμένο ν' αναποδογυρίσει όταν πρόκειται να συλλάβει τη λεία του. Τα σαγόνια του είναι οπλισμένα με πολυάριθμα δονατά τριγωνικά δόντια, που καταλήγουν σε πριονωτές κορυφές. Όταν ένα δοντί κατασφραγίσει, ξεφυτρώνει στη θέσι του άλλο, κι' αυτό γίνεται συνεχώς.

Έχει ακόμα δύο πτερύγια μακρουλά στο στήθος, τέσσερα μέτρια στην κοιλιά κι' ένα στη ράχη.

Το χρώμα του καρχαρία είναι συνήθως γαλαζοπράσινο, γι' αυτό του έδωσαν και το όνομα «γλαυκός».

Κολυμπάει με ηρεμία, όταν είναι καταδωμένο τη λεία του, γίνεται έξαλλος, πλέει γρήγορα και πηδά όπως το δελφίνι.

Πάντως, ο καρχαρίας ύστερεί οπωσδήποτε στην ταχύτητα από άλλα ψάρια, καθώς και στην ικανότητα των γρηγορών ελιγμών. Αυτή την ελλείψι όμως την αναπληρώνει η απαραίτητη επιθετικότητα του.

Η όσφρησί του, που είναι εξαιρετικά ανεπτυγμένη, τον βοηθάει πολύ στις επιθέσεις του.

Έχει παρατηρηθεί, ότι ο μαύρος άνθρωπος των τροπικών έχει περισσότερο απ' τον λευκό, που το σώμα του ύστερεί σε μυρωδιά απ' του πρώτου.

Το θηρίο αυτό, είναι αχόρταγο και παμφάγο. Καταπίνει δε όχι μόνο ό,τι είναι δυνατόν να μασήσει, αλλά και διάφορα άλλα αντικείμενα: Ρούχα, σιδερένια σκεύη, κομμάτια ξύλο κλπ.

Καθώς είναι προφυλαγμένος απ' τα σκληρά λέπια του ο καρχαρίας, πολύ δύσκολα φονεύεται με τουφέκι.

Το λαιμαργό αυτό τέρας, μόλις βρει νέα τροφή, βγάζει απ' το στομάχι του την παλιά, αχώνευτη, για να καταβρόχθισι τον καινούργιο μεζέ, που του παρουσιάζεται. Είναι εφοδιασμένο απ' τη φύση με ένα ειδικό όργανο που τον βοηθάει πολύ στη δουλειά αυτή. Χάρης στο πρόνομιό αυτό, κατορθώνει να προστατεύει και τα μικρά του με τον αποτελεσματικότερο τρόπο. Κάθε φορά που αυτά κινδυνεύουν, τ'α... καταπίνει κι' όταν περάσει ο κίνδυνος, τα βγάζει απ' το στομάχι του, χωρίς να πάθουν τίποτα.

Ο «Αγγλος καθηγητής της Φυσικής Έκρεντρεϊς», που αφιέρωσε τη ζωή του στη μελέτη των συνθηκών του καρχαρία, βεβαιώνει, ότι είναι το ευπρόσθιο και το ταλαιμώτερο απ' όλα τα ψάρια. Έπισης υποστηρίζει, ότι άμα το θαλάσσιο αυτό τέρας δοκιμάσει ανθρώπινη σάρκα, γίνεται άπιστευτα θρασύ κι' επικινδύνος για τους ανθρώπους, ενώ, αντίθετα, αν δεν του τύχει αυτή η ευκαιρία, όχι μόνον δεν ρίχνεται εναντίον τους, αλλά, συχνά, περνάει δίπλα τους.

χωρίς να τους δίνει η μιμήση σημασία.

Δεν είναι άσυνήθιστο στα τροπικά λιμάνια, να συναντήσει κανείς άνδρες και γυναίκες με τα χέρια τους και πρό πάντων τα πόδια τους ακρωτηριασμένα. Τους τα έχουν φάει οι καρχαρίες, την ώρα που κολυμπούσαν.

Και όμως, τα τρομερά αυτά θηρία, που είναι ο φόβος και τρόμος των κολυμβητών και των ναυαγών, υπάρχουν άνθρωποι που όχι μόνο δεν τα φοβούνται, αλλά τα αντιμετωπίζουν θαρραλέα και — το σπουδαιότερο — αποτελεσματικά.

Οι άνθρωποι αυτοί είναι οι Κανάκκοι, ιθαγενείς των νησιών του αρχιπελάγους της «Κεανίας».

Οι Κανάκκοι που απ' τα παιδικά τους χρόνια ζουν στη θάλασσα, είναι οι δεινότεροι κολυμβητές του κόσμου. Κολυμβούν γρηγορότερα κι' απ' το πιο εύκινητο ψάρι και είναι οι τρομερώτεροι έχθροί του καρχαρία. Τον κυνηγούν δε γιατί τα φτερούγια του είναι πολύ ακριβά, όπως, άλλωστε, και το δέρμα του.

Μόλις εμφανιστεί καμιά ομάδα από καρχαρίες κοντά στην παραλία, ένας όμιλος απ' τους πιο γενναίους Κανάκκους, ρίχνεται στη θάλασσα. Όλοι είναι οπλισμένοι με τα μικρά στερεά μαχαίρια τους.

Ο Κανάκκος δεν περιμένει να όρμησει πρώτος ο καρχαρίας, αλλά τραβάει αυτός τον εύθετο επάνω του. Όταν τον πλησιάσει, με μία αφύπνιστα γρήγορη βουτιά, βρίσκεται κάτω απ' την κοιλιά του θηρίου. Προτού δε εκείνο προφτάσει να κάνει στροφή για να του επιτεθεί, ο κολυμβητής βυθίζει το μαχαίρι του στη θέσι της καρδιάς. Με το χτύπημα αυτό, το τέρας παραλύει άμεσα. Είναι νεκρό.

Είναι σπανιότητα ν' αποτύχει ο Κανάκκος στο χτύπημά του κι' ακόμα πιο σπάνιο να φαγωθεί από καρχαρία. Οι ψαράδες κυνηγούν συστηματικά τους καρχαρίες για το τραχύ και σκληρό δέρμα τους, που είναι, όπως είπαμε, μεγάλης αξίας, γιατί είναι αθάνατο!

Εκτός αυτού, απ' το σώμα του καρχαρία βγαίνει η φοβόκολλα, απ' την οποία πάλι κατασκευάζεται η ζελatina.

Το ψάρεμμα του καρχαρία με δίχτυα είναι δύσκολο γιατί το θηρίο τα καταρρίπτει με τα δόντια του και τις περισσότερες φορές ελευθερώνεται.

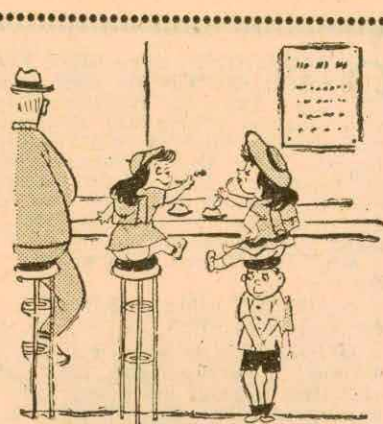
Συντά, ο καρχαρίας καταβρόχθισι ποσότητα τροφής 20 φορές μεγαλύτερη απ' το βάρος του σώματός του.

Πριν από μερικά χρόνια, έπιασαν στις ακτές της Καλιφόρνιας, έναν μεγάλο ασπρο καρχαρία, απ' το είδος εκείνο που θεωρείται ως πιο επικίνδυνος.

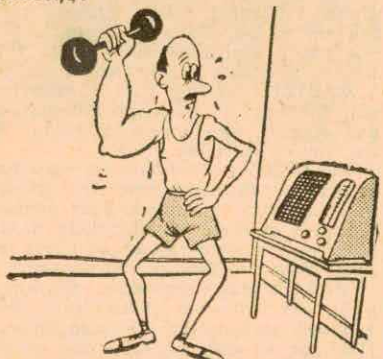
Όταν άνοιξαν το στομάχι του, βρήκαν μέσα έναν λεόντα της θάλασσας, που ζύγιζε περίπου 80 χιλιόγραμμα και τον όποιον το θαλάσσιο θηρίο είχε καταπιεί χωρίς να τον μασήσει καν!

Αντίθετα με τον Εγγλέζο Έκρεντρεϊς, διάφοροι άλλοι φυσιοδίφες υποστηρίζουν, ότι ο καρχαρίας είναι δειλό και κουτό ζώο και δεν όρμησι ποτέ εναντίον του ανθρώπου παρά μονάχα όταν είναι σίγουρο πως δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο.

Ο καρχαρίας γεννάει 30-50 μικρά και ζή πολλά χρόνια. Συχνά φτάνει σε ηλικία 150 χρόνων!

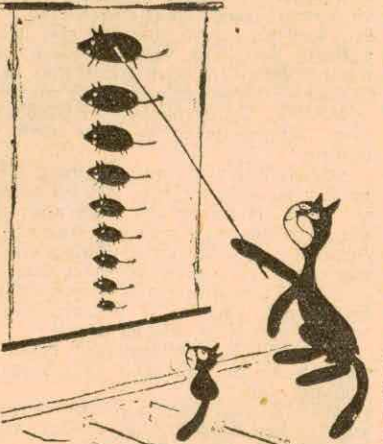

—Ο Γιαννάκης μου είναι σωστός ιππότης!

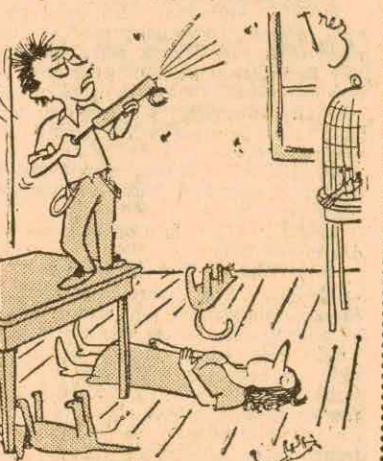

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

—Σε δύο βδομάδες θ' αχαιώσουμε τις ασκήσεις, για το δύναμωμα και του αριστερού χεριού...

Έξετάσεις για μυωπία...

—Αυτό το έντομοκτόνο δεν αξίζει φράγκο!... «ici Paris»

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

μισούν τους άντρες

Ο θρύλος της ανδρικής υπεροχής

Η εκπληκτικότερη ίσως ανάκαλψη που έκαναν οι ψυχαναλυταί, είναι ότι οι περισσότερες γυναίκες μισούν τους άντρες.

Φαίνεται, βέβαια, ακατανόητον εκ πρώτης όψεως το πως μπορεί μια γυναίκα να τρέφει μίσος και έχθρα για ένα πλάσμα που την προσελκύει τόσο, ψυχολογικά και βιολογικά. Πως είναι δυνατόν να μισή το φύλον εκείνο, δίχως το οποίο δεν μπορεί να ευτυχίσει;

Κι' όμως το μίσος αυτό υπάρχει πραγματικά, γερά ριζωμένο. Μόνο που μένει ναρκωμένο, τον περισσότερο καιρό, στην εσώτατη συνείδηση της γυναίκας, τόσο βαθιά ώστε δεν το αντιλαμβάνεται ούτε κι' η ίδια. Καπου-καπου ωστόσο, εκδηλώνεται με μορφή βίαιη και ασυγκράτητη, και τότε η γυναίκα τα βάζει με τον άντρα της και του κάνει σκληρές για την πιο άσημαντη αφορμή.

Οι ψυχαναλυταί όλοι συμφωνούν στο ότι η βασική αιτία του μίσους αυτού είναι η μειονεκτική θέση της γυναίκας, σ' ένα κόσμο που διέπεται απ' τη λαθασμένη άρχη ότι οι άντρες είναι ανώτερα πλάσματα, προικισμένα μ' εξαιρετικές ιδιότητες. Κι' αυτό συμβαίνει από καταβολής κόσμου. Προκαλεί δε τέτοια ένταση μεταξύ των δύο φύλων ώστε κλονίζει σοβαρά κάθε πραγματικά ευτυχισμένη σχέση ενός άνδρος και μιας γυναίκας.

Όταν το μίσος αυτό ανεβαίνει στην επιφάνεια, η γυναίκα νοιώθει μια αδικαιολόγητη έχθρα για τους άντρες εν γένει, ή για έναν άντρα ειδικά. Και εκδηλώνεται με τέτοια όση από κακίες, υπολογισμένες έτσι ώστε να προκαλέσουν δυσχέρεια και στενοχωρία στο ανδρικό φύλον.

Υπάρχουν πολλοί δευτερευόντες παράγοντες, που συντελούν στη γέννηση και την αύξηση του μίσους των γυναικών προς τους άντρες:

1) Τα μικρά κορίτσια ανατρέφονται έτσι ώστε να βλέπουν τους άντρες με ύποψια και δυσπιστία. Οι γονείς τα ενθαρρύνουν να παίζουν μόνο μεταξύ τους και ν' αποφεύγουν τ' αγόρια. Τελικά λοιπόν, συνηθίζουν να βρίσκονται διαρκώς σε άμυνα απέναντι του ανδρικού φύλου.

2) Τα κορίτσια ωριμάζουν πολύ γρηγορότερα απ' τ' αγόρια, πνευματικά και κοινωνικά. Γι' αυτό το

λόγο, τα συνομήλικά τους αγόρια τους φαίνονται αδέξια, βάνουσα, ωμά, εν συγκρίσει με τα άλλα κορίτσια της ίδιας ηλικίας.

3) Ο τοκετός θεωρείται απ' τη γυναίκα σαν μια οδυνηρή δοκιμασία, την οποία προκαλεί ο άντρας, χωρίς να συμμετέχει σ' αυτήν.

4) Το νοικοκυριό κι' η ανατροφή των παιδιών φαίνονται στις γυναίκες αποκαρδιωτικά και μίζερα, όταν τα συγκρίνουν με το λαμπρό στάδιο που δημιουργήσαν διάφοροι ήθοιοι του κινηματογράφου, γυναίκες γιατροί, συγγραφείς κλπ.

5) Όταν μια γυναίκα ζητήσει να σταδιοδρομήσει, συναντά ένα ανίστο ανταγωνισμό εκ μέρους των ανδρών. Κατορθώνει να εργασθεί μόνα στις δουλειές που δεν αρέσουν στους άντρες, και πληρώνεται συνήθως λιγότερο απ' αυτούς.

Δεν αναζητεί υλική ωφέλεια η γυναίκα. Διψάει για σεβασμό και ισοτιμία, για την αναγνώριση της αληθείας, ότι το φύλον μόνον δεν δημιουργεί υπεροχή ή μειονεκτικότητα. Μα δεν κατορθώνει να το επιτύχει. Όσο περισσότερες υλικές ανέσεις και δικαιώματα της παρέχονται, τόσο μεγαλώνει το έμφυτο μίσος της, ακριβώς γιατί δεν έχει πια βασίμους λόγους να ξεσπάσει, να ξεθυμάσει. Κι' ο άντρας την θεωρεί τότε σαν ένα πλάσμα ακαταλόγιστο, παράλογο και ανυπόφορο.

Έτσι δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος, κι' ο πόλεμος των φύλων συνεχίζεται...

Πολλές γυναίκες δεν παντρεύονται ποτέ, εξ αιτίας της συναισθηματικής αυτής διαμάχης. Άλλες απεναντίας παντρεύονται και χωρίζουν επανειλημμένως. Κι' οι πιο πολλές κάνουν ότι ξέρουν πως θα πειράξει τον άντρα τους: φλερτάζουν με άλλους, παραμελούν το νοικοκυριό τους, κλπ.

Μια τυπική αντίδραση της γυναίκας είναι η επιθυμία να μειώσει τον σύντροφό της, να τον ταπεινώσει μπροστά σε φίλους και γνωστούς, υποδεικνύοντας του διάφορα σφάλματά του, πραγματικά ή φανταστικά. Τον ζηλεύει γιατί είναι άντρας και, μη μπορώντας να αποκτήσει κι' αυτή την υπεροχή που του δίνει η κοινωνία, προσπαθεί ύπουλα να τον κατεβάσει ως το δικό της επίπεδο.

Το ίδιο συναισθηματικό κάνει τη μητέρα να παραχαίρει το γιό της, για να μπορεί έτσι να κυριαρχήσει στη ζωή του—στη ζωή ενός άνδρος. Ποιο είναι όμως το αποτέλεσμα; Με τον τρόπο της αυτό, με την προτίμηση που του δείχνει, επιτρέπει στο αγόρι ένα ασύμμετρο άρσενικής ανωτερότητας. Συγχρόως, οι αδελφές του νοιώθουν τον εαυτό τους αδικημένο και έχθρο έναντι του ανδρικού φύλου.

Έτσι, επαναλαμβάνεται ο φαύλος κύκλος, κι' ο θρύλος της ανδρικής υπεροχής καλλιεργείται απ' την ίδια τη γυναίκα.

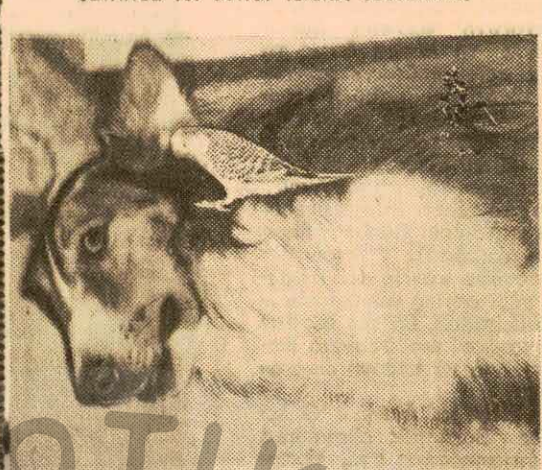
Πως μπορεί ν' απαλλαγεί σιγά σιγά η γυναίκα απ' το έμφυτο μίσος της κατά του αντίθετου φύλου; Ο καλύτερος τρόπος είναι μια επαινεκτική των περασμένων συγκρούσεων της με τους άντρες, στο φώς της σημερινής καταστροφής. Ν' αναπολήσει δηλαδή τις περιστάσεις που άναψαν άλλοτε πιο πολύ το μίσος της, και να προσπαθήσει να τις ξενατήσει με τη φαντασία της, συνδυάζοντάς τις με όσα έφερε σημερα. Θα διαπιστώσει τότε ότι έχουν χάσει πια τη δύναμη να της προκαλούν έχθρα, γιατί έχει τώρα κατοικήσει δίχως πάθος, αντικειμενικά, τις βασικές αιτίες.

Ίσως η προσπάθεια αυτή την δυσκολέψει στην άρχη, αλλά τα αποτελέσματά θα την αποζημιώσουν με το παρόντα.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΟΗΣΙΑ

Στο Ιταλικό κινηματογραφικό στερέωμα ανέτειλε τελευταίως ένα καινούριο αστέρι: η νεαρά Έλεονώρα Ρότσι. Η νέα στάση ήταν νωστή σ' ολόκληρη την Ιταλία ως «θηλυκός άσος του βολάν». Η Έλεονώρα ένει στο ένενογκό της ένα παλαιό αθλο: κατόρθωσε να συγκινήσει και ν' ασοδωνισθεί τον πιο σκληρόκαρδο νότα του Ιταλικού κινηματογράφου, τον Αλφρέτο Νασόσι, που μένει σήμερα τα γυναικεία βέλγηπτα τον άσιναν τελείως ασυγκίνητο.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΦΙΛΙΑ

Ο σκύλος και ο παπανάλος του Βιεννέζου άνορουμου Κάαλ Βάσσελ έχουν γίνει άνωστα φίλοι. Πολλές φορές υαλίστα όταν ύστερα από ένα πλουσιο γεύμα ο σκύλος επιτρέπει για να νανέψει ο σφισσάτος φίλος του τον πληνίστιο και τον απαλλάσσει από τους ενοχλητικούς μυλλους του!

ΒΑΓΟΝΙΑ ΜΕ ΛΑΣΤΙΚΕΝΙΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ

Τα νέα Βαγόνια πολυτελείας των γαλλικών τσάινων, που τρέχουν με τάνυτητα 160 χιλιόμετρα την ώρα, έχουν ειδικούς ελαστικούς τροχούς. Το βάρος των νέων Βαγονιών υποβιβάζεται από τους 40 τόνους των παλαιών στους 15! Τα δε ελαστικά τους ελέγχονται σε κάθε σταθμό και αντικαθίστανται κάθε 100.000 χιλιόμετρα.

Θρύλοι και παραδόσεις

ΟΙ άχτιδες του φεγγαριού φωτίζουν αδύνατα τους θόλους του αρχαίου ναού του Άνγκορ-Βάτ, στην καρδιά της Ζούγκλας. Καθισμένοι δίπλα σε μία κολώνα, ο γερο-βόνζος άρχισε να διηγείται στους ξένους επισκέπτες την ιστορία ενός αγάλματος του ναού:

—Πριν από πολλούς αιώνες βασιλεύε στην άπέραντη και χαμένη πια πόλη του Άνγκορ ο Ραχά-Πανγιάνγκ. Ήταν καλός δικαίος, νέος κι ώριμος. Κατοικούσε σ' ένα παλάτι παραμυθένιο και διάλεγε για γυναίκες του τις ωραιότερες πριγκίπισσες της Άνατολης. Ο λαός του τον αγαπούσε και ζούσε ευτυχισμένος κάτω απ' το σκήπτρο του.

Μά, μία μέρα κάποιος κακός θεός ζήλεψε αυτή την ευτυχία κι' έστειλε στο βασιλιά την τρομερή κι' αγιάτευτη «άσπρη άρρώστεια», τη λέπρα όπως τη λέτε σεις, πούφαγε γρήγορα το άρμονικό του, πρόσωπο και το δυνατό κορμί του. Τώρα προκαλούσε τον τρόμο. Οί γυναίκες κι' οί υπηρέτες του τον απόφευγαν.

Στο τέλος, οί σοφότεροι και πιο γέροι βόνζοι πήραν μιάν απόφαση: Άφοι δεν μπορούσε κανείς να σκώση χέρι φονικό πάνω στον έρωδ βασιλιά, θα τον έθαβαν ζωντανό σ' ένα ύπνοιο παλάτι, για να πεθάνει από ασίτι.

Έτσι κι' έγινε. Ο λεπρός βασιλιάς οδηγήθηκε μ' έπισιμότητα στην τελευταία του κατοικία, ανάμεσα στους θρήνους του λαού του. Σε μία αίθουσα του ύπνοιο παλατιού είχαν στήσει ένα άγαλμα με τη μορφή του, για να διαγωνισθή η άνακνησή του. Τού άφισαν άροκτα τρόφιμα, κι' ύστερα έκλεισαν έρμητικά τη μοναδική είσοδο κι' έφυγαν κλαίγοντας.

Οί βασιλίσσες ξαναγύρισαν στις οικογένειές τους, όπως ώριζε ο νόμος. Η νεώτερη όμως, απ' αυτές, ή Χάρι-Τίνι (Ήλιος του έρωτος) είχε χαθή... Την είχε παντρευτή ο βασιλιάς λίγο πριν άρρωστήσει, την αγαπούσε με πάθος, κι' είχε πονέσει πολύ όταν την άπομάκρυνε άναγκαστικά από κοντά του. Μα κι' εκείνη είχε φανή άπαρηγόρητη.

Ολοι υπέθεσαν τώρα πως θαχε περιπλανηθή στη ζούγκλα, για να ξεάσει τη θλίψη της, και θα την είχαν κατασπαράξει τα θηρία...

Πέρασε καιρός. Σιγά-σιγά, η χτισμένη είσοδος του ύπνοιο σκεπάστηκε από πυκνά φυτά και κισσούς... Κάποια μέρα, ένας ίθαγενής κυνηγός έπεσε ξα-

φνικά σε μία βαθειά τρύπα, κρυμμένη κάτω απ' τους θάμνους. Ευτυχώς, δεν έπαθε τίποτε. Σηκώθηκε κι' είδε μ' έκπληξη του ότι βρισκόταν σ' ένα στενό και σκοτεινό διάδρομο. Προχώρησε, από περιέργεια, κι' έφτασε σε μία μεγάλη σπηλιά, που τη φωτίζει ένα λυχνάρι.

Ο Λεπρός ΒΑΣΙΛΙΑΣ

»Σε μία γωνιά της, έκρινε δυο λευκές μορφές, καθισμένες κατ'αγής, αγκαλιασμένες. Τις πλησίασε, τρέμοντας, νομίζοντας

— Σιωπή! του είπε σιγά ή Βασίλισσα Χάρι-Τίνι. Ο βασιλιάς κοιμάται!...

τιώς έδωπε φαντάσματα απ' το βασίλειο των νεκρών. Ή μια άπ' τις μορφές σηκώθηκε τότε... κι' ο ίθαγενής άναγνώρισε με κατάπληξη τη χαμένη βασίλισσα Χάρι-Τίνι! Ήταν στολισμένη με πολλά και θαυμάσια κοσμήματα. Έδειξε στον κυνηγό την άλλη λευκή μορφή κι' έφερε το δάχτυλο στα χείλη της.

—Σιωπή! του είπε σιγά. Ο βασιλιάς κοιμάται! Οί κακοί άνθρωποι τον είχαν φυλακίσει κάτω απ' τη γη... μ' είχαν χωρίσει για πάντα! Μα εγώ κρύφτηκα, κι' όταν νύχτωσε άρχισα να σκάβω το χώμα για να ξεάβρω τον πολυαγαπημένο μου άντρα. Οί θεοί με προστάτευαν απ' τα θηρία. Τρεφόμενοι με φρούτα, με ρίζες, με σιγά... Καί, μόλις έφτανε ο ήλιος για να φωτίσει την άλλη όψη της γης, ξανάβριζα το σώμα μου, έσασα στο σκοτάδι πληγώνων

τας τα χέρια μου στις πέτρες... Έπειτα από πολλές νύχτες, έφτασα επί τέλους σ' αυτή την αίθουσα, όπου με περίμενε ο αγαπημένος μου. Τον είχαν άποκοιμίσει οί θεοί, για να τον λυτρώσουν απ' την άγωνία της άναμνης και την πληγή της μοναξιάς. Τα γάδια μου και τα φίλιά μου δεν τον ξύπνησαν άκόμη. Μα περιμένω ύπομονητικά, ευτυχισμένη που τον ξαναβρήκα... Κοιμάμαι κάθε νύχτα στην άγκαλιά του, πάνω στην καρδιά του. Την ήμερα σολίζομαι με τα κοσμήματα

άγκ. που είχαν στήσει εκεί μέσα οί βόνζοι. Τό είχε βρή ή γυναίκα του και, με το νου της άδυνατισμένο απ' τα βασάνια και τις στερήσεις, που είχε περάσει, είχε νομίσει πως ήταν ο αγαπημένος της. Ζωντανός, ενώ εκείνος ήταν νεκρός πια κι' ο σκελετός του βρισκόταν σε μία άπόμερη σκοτεινή άκρη. Άπό τότε, ζούσε στην άγκαλιά του κρύου αγάλματος, που της φαίνονταν έμψυχωμένο απ' τη λατρεία της.

Οί θεοί την είχαν λυπηθή και είχαν θαλώσει το μυαλό της, για να μην έχη συνείδηση της πραγματικής αλήθειας της μεγάλης δυστυχίας της. Της είχαν χαρίσει την άνακούφισή της τρέλλας, την αυταπάτη και το όνειρο. Έτσι νόμιζε το άγαλμα για ζωντανό άνθρωπο, για το βασιλιά και κύριό της. Και τού χάριζε τα γάδια της και δέχονταν τα δικά του. Κι' ήταν ευτυχισμένη, άπέραντα ευτυχισμένη ή Χάρι-Τίνι.

Άφοι προσκύνει με σεβασμό το άγαλμα και τη βασίλισσα, ο κυνηγός γλύστρησε έξω κι' έτρεξε να τα διηγηθή όλα στους βόνζους του ναού. Εκείνοι συσκέφθηκαν τότε κι' άποφάσισαν ν' άφίσουν τη Χάρι-Τίνι να ζήσει με την ήρεμη τρέλλα της. Θα της πήγαιναν καθημερινώς λίγο φαγητό, στην είσοδο του διαδρόμου που είχε σκάψει. Κανείς δεν θα την ένοχλούσε.

Γιατί να ταραξουν την ευτυχία του τρυφερού αυτού πλάσματος;

Ναί, ή Χάρι-Τίνι ήταν ή ευτυχέστερη γυναίκα του κόσμου. Ζούσε μέσα σ' ένα κόσμο δικό της...

Και πραγματικά, για πολλά χρόνια οί ίερείς που πήγαιναν τροφή στην τρέλλη βασίλισσα, την άκουγαν να νουνορίζει άκούραστα τον άντρα της με τα τραγούδια της. Ύστερα, μιό μέρα, έσθυσε ή φωνή της. Τα φαγητά έμειναν άπείραγχα. Είχε άποκοιμηθή κι' αυτή για πάντα.

Οί θεοί την λυπήθηκαν και την έστειλαν να συναντήσει τον αγαπημένο της βασιλιά, εκεί που δεν υπάρχει πόνος και λύπη, στους λειμώνες της αιώνας χαράς, της αιώνας άνοιξης, του αιώνιου έρωτα...

Οί βόνζοι έστησαν ένα άγαλμα, στο μέρος όπου είχε σκάψει τη γη ή Χάρι-Τίνι, ποτίζοντάς την με το αίμα της και με τα δάκρυά της... Άργότερα, μιό κατάρρευσις έφερε στο φώς το άγαλμα του λεπρού βασιλιά, και το σκελετό της πιότης Χάρι-Τίνι, με τ' άνείρα δεμένα γύρω του...

M. NTE ΛΟΥΑΝΣ

Μπαλόνια μέσα ΣΤΑ ΕΝΤΕΡΑ

Πώς απορύνονται έπ κίνδυνος έγχειρήσεις

Μ'ΕΝΑ ή δυο λαστιχένια μπαλόνια, σαν αυτά που πού παίζουν τα μικρά παιδιά, οί γιατροί κατορθώνουν σήμερα, σε πολλές περιπτώσεις, να σώσουν τη ζωή ενός άρρώστου, εισάγοντάς τα απ' το στόμα έως τα έντερα του! Θάχετε προσέξει, βέβαια, ότι δεν αντίλαμθανόμεθα καθόλου την ύπαρξη των εντέρων μας, όταν είμεθα υγιείς. Κι' όμως, ο μακρύτατος αυτός σωλήνας, που έχουμε μέσα στην κοιλιά μας, δεν μένει καθόλου σ' ήσυχία. Μάλιστα, αν ο γιατρός μας εξετάσει και διαπιστώσει ότι είναι ακίνητα τα έντερα μας, αν δεν άκούση το παραμικρό γουγουρητό στο έσωτερικό της κοιλιάς μας, θα άνησυχήσει και θα διαγνώσει παράλυσι των εντέρων ή περιτονίτιδα. Γιατί το υγιές έντερο συστέλλεται και διαστέλλεται, μακρύνει και κονταίνει, συσπάται, ταινιεύεται, δίχως να μ' άνοχη καθόλου.

Ο Θεός που φάνηκε γενναίος, κι' έδωσε στον άνθρωπο πολύ περισσότερο έγκέφαλο απ' όσο του χρειάζεται, πολύ μεγαλύτερο σπύκι απ' το άπολύτως άπαραίτητο, διπλά νεφρά, πνεύμονες κλπ., δεν έκαμε έξαιρεσι και στα έντερα. Ο έντερικός σωλήν έχει μήκος 7 μέτρων περίπου. Άν χρειασθώ όσσο, άπορούν οί χειρουργοί ν' αφαιρέσουν τό μισό, ή και περισσότερο άκόμη, χωρίς καμιά δυσάρεστη συνέπεια! Άναφέρεται μάλιστα μιό περίπτωση που άφησαν μόνον ένα κομμάτι εντέρου μήκους 60 πόντων και όμως ο άρρώστος έζησε και άνένησε! Έννοείται, ότι οί έγχειρήσεις αυτές μολονότι είναί ακίνδυνες—γίνονται μόνον έσ' όσον θα κριθούν άπαραίτητες για να σωθή ο άρρώστος.

Μιό άλλη χαρακτηριστική ιδιότης των εντέρων, είναι ή άναίσθησία τους στον πόνο. Μπορεί ο χειρουργός να σφίξει με τα εργαλεία του ένα τμήμα του εντέρου, να το κόψει, να το κόψει, χωρίς να πονέσει καθόλου ο άσθενής. Γιατί ο έντερικός σωλήν δεν έχει αίσθητήριο νεύρο.

Πώς εξηγούνται, λοιπόν, οί τόσο δυνατοί καλικοί, που μ' άς κάνουν πολλές φορές να σπασταράμε; Άπλούστατα, τα έρεθισμένα και φουσκωμένα έντερα, άκουμπουν τότε στα κοιλιακά τοιχώματα και πιέζουν τα νεύρα που υπάρχουν σ' αυτά.

Σήμερα οί γιατροί διαθέτουν καλύτερα φάρμακα από άλλοτε εναντίον αυτών των ίσχυρών πόνων. Η άνθρωπότης έχει άνακουφισθή — κι' αυτό, χάρις σε μιό νέα τεχνική που ένομάζεται «πολλαπλή χυμογραφία».

Ο άσθενής καταπίνει δυο-τρία μπαλόνια, συνδεδεμένα μ' ένα λεπτό έλαστικό σωλήνα. Το άλλο άκρο του σωλήνα αυτού, καταλήγει σε μιό συσκευή, που καταγράφει κάθε κίνησή των εντέρων. Άφοι δηλαδή ο γιατρός φουσκώνει τα μπαλόνια, αί συσπάσεις κι' οί κινήσεις του εντερικού σωλήνα τα πιέζουν και σπρώχνουν έξω τον άέρα απ' το σωλήνα, με πίεσι που μετράται απ' τη συσκευή.

Η είσαγωγή σωλήνων στα έντερα για θεραπευτικούς σκοπούς, άρχισε το 1931. Ο Άμερικανός δόκτωρ Ο. Βανγκεν-στην, την έφήρμοσε τότε σε τρεις περιπτώσεις άποφράξεως των εντέρων. Έδωσε δηλαδή στους άρρώστους να καταπιούν ένα σωλήνα, με τον όποιο άφαίρεσε ύστερα το περιεχόμενο του στομάχου και της άρχης του λεπτού εντέρου.

Για να είσαγωγή όμως βαθύτερα ο σωλήνας, έπρεπε ν' άνη έπάνω του κάτι όγκώδες, που θα το έσπρωχναν προς το

κάτω τα ίδια τα έντερα, με τις περισταλτικές κινήσεις τους. Πράγματι, οί δόκτορες Άμπος και Μύλλερ, έπενεσαν ένα δίδυμο σωλήνα, που ο ένας άγωγός του ήταν προσαρμοσμένος σ' ένα μπαλόνι, για το φούσκωμα του με άέρα μετά την κατάποσι, ο δε άλλος χρησίμευε για την έξαγωγή του περιεχομένου του λεπτού εντέρου. Αυτός ο «σωλήν Μύλλερ-Άμπος» έχει ήδη σώσει τη ζωή άμετρητών άσθενών. Στο Πρεσβυτεριανόν Νοσοκομείον της Ν. Υόρκης π. χ. ή θνησιμότης από περιτονίτιδα, ως έπιπλοκή σκληροκοιτίτιδος, ήταν 20,6% πριν άρχισή να χρησιμοποιείται ο σωλήν Μύλλερ-Άμπος. Έπειτα ελάττωθηκε σε 12%. Έπίσης ή θνησιμότης λόγω άποφράξεως του εντέρου από καρκίνο, περιωρίστηκε από 20,2% σε 5,7% μόνον.

Είνε χαρακτηριστική ή περίπτωση ενός άσθενους, που βασανίζονταν επί 4 ήμέρες από δυνατούς πόνους στην κοιλιά, δίχως να άπορούν οί γιατροί να εξακριβώσουν το λόγο. Οί χειρουργοί διάσταναν να τού κάνουν έγχειρησι, έπειδή ήταν ήλικιωμένος και παχυσάρκος. Χρησιμοποίησαν, λοιπόν, το σωλήνα Μύλλερ-Άμπος. Τον άφησαν επί 6 μέρες μέσα στα έντερα του, άδειάζοντας συνεχώς το περιεχόμενό τους, ενώ συγχρόνως του χορηγούσαν ύγρα ένδοφλεβίως, για να προλάβουν την άφύσάτση του όργανισμού του. Μ' αυτό τον τρόπο, άποκαταστάθηκε ή κανονική λειτουργία των εντέρων, κι' ο άσθενής γύρισε στο σπίτι του θεοραπαμμένος. Γιατί οί πόνοι κι' ή άπόφραξις, όφείλονται σε μιό παροδική φλόγισι των εντέρων, κι' όχι σε καρκίνο. Χάρις στη νέα αυτή τεχνική, ο άρρώστος άπέφυγε μιό επικίνδυνη έγχειρησι.

Άλλη χρησιμοποίησι των μπαλονιών μέσα στα έντερα είνε για την εξακρίβωσι της έπίδρασεως διαφόρων καταπραυντικών φαρμάκων στο έντερο. Σε περιπτώσεις δυνατών πόνων της κοιλιάς, οί γιατροί χορηγούσαν υπερίαντωνα, από χρόνια τώρα. Το φάρμακο, όμως, αυτό, έχει την ιδιότητα, σε κάπως μεγαλύτερη δόσι, να θαμπώνει την όρασι και να στεγνώνει το στόμα. Κάποτε μάλιστα, είνε τόσο έντονα τα συμπτώματα αυτά, ώστε χρειάζεται να διακοπή ή χορήγησις του.

Γι' αυτό, οί γιατροί ζητούσαν συνεχώς να το αντικαταστήσουν με άλλο, έξ ίσου άποτελεσματικό, αλλά χωρίς τις άνεπιθύμητες συνέπειες της υπερίαντωσης.

Πράγματι, είχαν άνακαλύψει, στα τελευταία χρόνια, διάφορα που τα θεωρούσαν κατάλληλα, δεν ήσαν όμως πως να έλέγξουν την άποτελεσματικότητά τους. Η «πολλαπλή χυμογραφία», λοιπόν, τους έδωσε το μέσον. Τα μπαλόνια πληροφόρων τον γιατρό άν το φάρμακο που δοκιμάζει, καταπραύνει ή όχι τις συσπάσεις των εντέρων του άσθενους. Κι' έτσι βρήκαν την ίατρική έπιστήμη ν' άποκτήσει νέα και άποτελεσματικότερα όπλα κατά του ανθρώπινου πόνου που καμιά φορά είνε εύρηστικός γιατι προειδοποιεί έγκαιρώς ότι συμβαίνει κάτι.

Τομή και έσωτερική άποψις του εντέρου σε μεγέθυνσι.

Η λειτουργία του εντέρου μπορεί να διατηρηθή επί ώρες μετά το θάνατο. Ένα κομμάτι εντέρου σπρώχνει με τις συσπάσεις του προς την άλλη άκρη ένα τόπι που θα είσαγάγουμε σ' αυτό.

Στη ζωή μου, ως «κυνήγι» του «εγκληματο», άρχισε ο παλιός επιθεωρητής Ντόναλντ, μόνο μία φορά βρέθηκε εμπρός σ' ένα «τέλειο έγκλημα». Αυτό έγινε στην πε-

τώμα, με δυο σοδαρώτα τραύματα στο στήθος. «Όπως βλέπετε, η εξέγηση μου ήταν πολύ λογική. Έπειτα από δυο μέρες, όμως, ο Μπέννεντ συνήλθε κάπως και πήγα στο νοσοκομείο για να τον εξετάσω. Όσα μου άφηγήθηκε,

κτος, είπε ο Μπέννεντ. 'Αλλά, πρώτο συνέλθε από την κατάπληξη μου, ο Ράνσον άνοιξε ένα συρτάκι του γραφείου του Πάιν, έβγαλε από κει ένα περιτρώφο και μου έριξε δυο σφαίρες που με βρήκαν στο στήθος. Έχασα άμεσα τις αισθήσεις μου και σωριάστηκα στο πάτωμα.

«Είπε περιττώ να προσθέσω συνεχίσει ο Ντόναλντ, πως δεν πίστευα λέει από την αφήγηση του Μπέννεντ. Γι' αυτό δεν του ζήτησα να μου περιγράψει τον Ράνσον. Όπως σας είπα, στο γραφείο του Πάιν είχαν βρεθεί δυο μόνοι ποτηράκια. 'Αν υπήρχε και τρίτο, τί είχε άποψιν; 'Η Κλάουντερ βεβαίως πως δεν έλειπε κανένα ποτηράκι από το μικρό μπαρ που ο κύριος της είχε σε μία γωνία του γραφείου του. Έπρεπε λοιπόν, να υποθέσουμε, ότι ο υποθετικός τρίτος είχε πλύνει το δικό του ποτηράκι και το είχε ξαναβάλει στη θέση του. 'Αλλ' έκτός αυτού, ο δολοφόνος άπρεπε να είχε κάποιο ελάτριο για να κάνει αυτό το διπλό έγκλημα. 'Ο Πάιν, όμως, δεν είχε έγχρους κι' η υποθέσις της κλοπής έπρεπε ν' άποκλεισθή. Από το σπίτι του δικηγόρου δεν έλειπε τίποτε, σύμφωνα με τη βεβαίωση της Κλάουντερ, και το χρηματοκιβώτιό του είχε παραμείνει ανέπαφο.

«'Ο Μπέννεντ πέθανε έπειτα

μψε την περιουσία του, γιατί ο πελάτης μου δεν είχε αφήσει διαθήκη... Για την ακρίβεια, δεν πρόφτασε ν' αφήσει διαθήκη, πρόσθεσε σε λίγο. Του την είχα έτοιμάσει. Δυο μέρες αν ζούσε ακόμη, θα την ύπόγραφε. 'Ο πελάτης μου άφηνε δλη σχεδόν την περιουσία του σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

«Και στο Ντόναλντ δεν άφηνε τίποτε:

«Μόνον 200 λίρες.

«'Ο Ντόναλντ το ήξερε, Νομίζω, ότι το υποπτεύονταν. Γιατί με είχε επισκεπή πολλές φορές και με είχε πιέσει να του φανερώσω τις διαθέσεις του θείου του άπεναντί του... Είχαν φιλονεικήσει πολλές φορές κατά τον τελευταίο καιρό...

«Για ποιά λόγο;

«'Ο Ντόναλντ ήταν σπάταλος κι' είχε χάσει στα χαρτιά μεγάλα ποσά, που, φυσικά, τα πλήρωνε ο θείος του...

«Άποφάσισα τότε να καταφύγω σ' ένα τέχνασμα. Κι' έπειτα από λίγη ώρα, πήρα δυο αστυνομικούς και πήγαμε στην έπαυλη του Πάιν. 'Ο Ντόναλντ μάς άνοιξε ο ίδιος την πόρτα.

«'Ηθα να σας άναγγείλω, του είπα, ότι άνακαλώματε το δολοφόνο του θείου σας.

«'Ο Ντόναλντ χλώμισε.

«'Αλλά, άπάντησε με φωνή που έτρεμε έλαφρά, νομίζω πως ο θείος μου δολοφονήθηκε άπ' τον Μπέννεντ...

«Ένωρείτε τον άνθρωπο που φέρατε εδώ; ρώτησα.

«Δεν έφερα κανένα άνθρωπο εδώ, άπάντησε.

«Τα είχε χάσει και σκέφτηκα πως έπρεπε να έπωφεληθώ από την ταραχή του.

«Το άρνεισθε, κύριε Ράνσον; ρώτησα, ενώ έβγαζε ένα ζευγάρι χειροπέδες.

«Το άποτελεσμα ήταν κεραινοβόλο. 'Ο Ντόναλντ, σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα κι' άρχισε να κλαίει.

«Όμολογήστε το έγκλημά σας, του είπα, πηγαίνοντας κοντά του. Είπε το προτιμώτερο...

«'Ησουν τρελλός, άπάντησε άναμεσα στους λυγμούς του. Είχα μάθει από έναν υπάλληλο του συμβολαιογράφου του θείου μου πως σχεδίαζε να μ' άποκληρώσει και...

«...Καταστρώσατε ένα σατανικό σχέδιο για να τον δολοφονήσετε, χωρίς να σας ύποπτευση κανείς, συμπλήρωσα. Διαλέξατε μία μέρα που άπουσίαζε η ύπηρετρία, πήγατε στο σπίτι του θείου σας τον Μπέννεντ, και τους σκοτώσατε και τους δυο ή καλύτερα, νομίζατε πως τους σκοτώσατε... Γιατί ο Μπέννεντ επέζησε για λίγο και μάς άφηγήθηκε την αλήθεια...

«'Ο Ντόναλντ έκλαιγε πάντα. Και δεν έφερε την παρμηκή αντίσταση. Όταν του πέρασα τις χειροπέδες...

«Αυτή εινε η μοναδική περίπτωση σ' όλη τη σταδιοδρομία μου, κατέληξε ο Ντόναλντ, που βρέθηκε μπροστά σ' ένα τέλειο έγκλημα. 'Αλλ' η αφήγηση που σας έκαμα, δείχνει πως ένα έγκλημα, όσονδήποτε τέλειο κι' αν εινε, δεν σώζει το δολοφόνο από τα χέρια της δικαιοσύνης...

ΟΥΪΛΙΑΜ ΦΟΡΕΜΑΝ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ρίπτωσι του «τρίτου ανθρώπου».

«'Η τραγωδία που πρόκειται να σας άφηγηθώ, ξετυλίχτηκε σε μία έξοχική έπαυλη, κοντά στο Λονδίνο. Σ' αυτήν έμενε ένας παλιός και πλούσιος δικηγόρος, που είχε άποταραχητή πιά από το έπαγγελμα, ο Πάιν μαζί με μία ηλικιωμένη ύπηρετρία, την 'Ελεν Κλάουντερ.

«'Ηταν μία Παρασκευή άπόγευμα. 'Η Κλάουντερ, που είχε έξοδο αυτή την ήμερα, γύρισε κατά τις έπτά στο σπίτι κι' έτοιξε άμεσα στο γραφείο του κυρίου της, για να τον καληστερίσει. 'Αλλά, μόλις άνοιξε την πόρτα, αντίκρισε ένα άνατριχιαστικό θέαμα. 'Ο Πάιν ήταν πεσμένος μπρούνυτα στο πάτωμα, μ' ένα μαχαίρι άνάμεσα στις δυο ώμους. Λίγο πιο πέρα, βρισκόταν ένας άγνωστος, χτυπημένος στο στήθος με δυο σφαίρες περιτρώφου.

«'Η ύπηρετρία πήρε άμεσα της Σκώτλαντ Γκάρντ στο τηλέφωνο κι' έπειτα άπό μερικά λεπτά, βρισκόμουν στον τόπο του έγκληματος, μαζί με τους ανθρώπους του. 'Ο Πάιν ήταν νεκρός. 'Ο άλλος ζούσε ακόμη και διάταξα να τον μεταφέρουν άμεσα σ' ένα νοσοκομείο. Όπως έδειχναν τα χαρτιά που βρέθηκαν στην τσέπη του, ήταν κάποιος 'Άλφρεντ Μπέννεντ, που είχε βυθίσει μερικές ήμερες άπό τη φυλακή του Χέλγκουωρθ, όπου είχε έκτισει μία ποιητή δωδεκαετούς είοκτής για κάποια ληστεία.

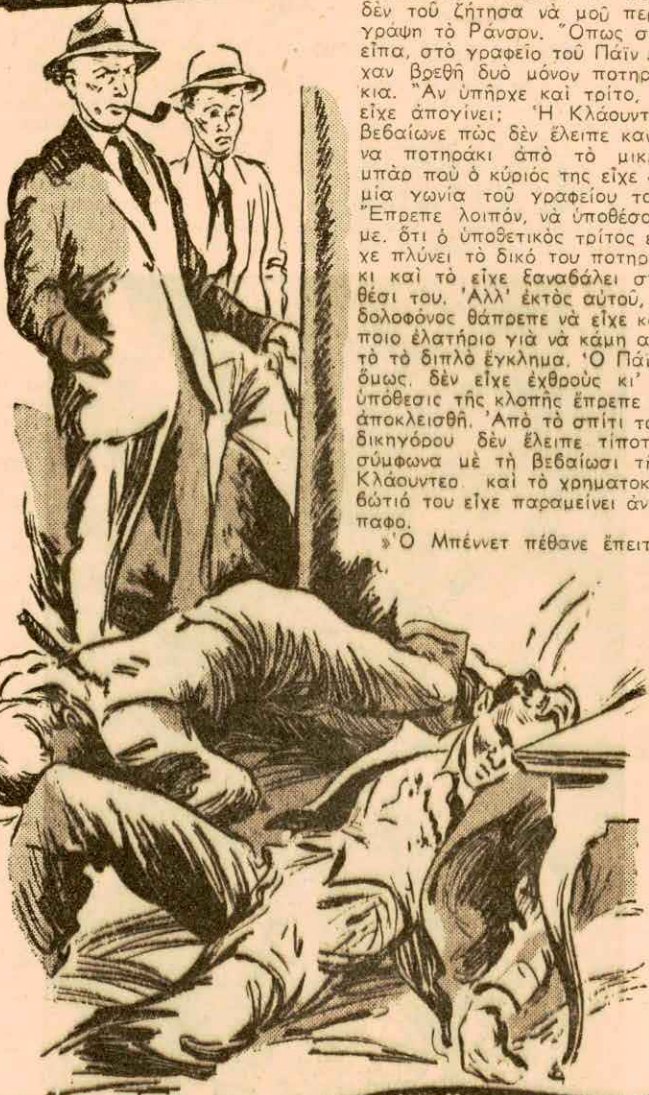
«Κοντά στο πάτωμα του Πάιν, βρισκόταν ένα περιτρώφο, που η Κλάουντερ άναγνώρισε πως άνηκε στον κύριό της. 'Απ' αυτό έλειπαν δυο σφαίρες. 'Ηταν εκείνες, με τις όποιες είχε χτυπηθεί στο στήθος ο Μπέννεντ.

«Στην άκρη του τραπεζιού του γραφείου βρισκόταν ένας δίος κι' ένα μπουκάλι ούισκυ, που μόλις είχε άνοιχτεί και δυο ποτηράκια.

«Βασίζόμενος σ' όλα αυτά τα στοιχεία, νόμισα πως μπορούσα να έξηγήσω αυτή την τραγωδία.

«'Ο Πάιν ήταν πρόεδρος μιάς εταιρείας, που φρόντιζε για την κοινωνική άποκατάστασι των άποφυλακισμένων κακοποιών. Φαινόταν, λοιπόν, ότι ο Μπέννεντ τον είχε επισκεφθή, με το πρόσχημα να ζητήσει την προστασία του, αλλά, στην πραγματικότητα, με την πρόβου να τον σκοτώσει, για να τον ληστεύσει κατόπιν. 'Αλλά μόνον το πρώτο μέρος του σχεδίου του πρόφτασε να εκτελέσει. Γιατί ο Πάιν, μ' όλο που ήταν χτυπημένος, κατάφερε να πάσει το περιστρώφο του και πυροβόλησε δυο φορές εναντίον του κακοποιού. Έπειτα σωριάστηκε νεκρός, ενώ ο Μπέννεντ έπεφτε κι' αυτός στο πά-

Ζανδρωπος

«'Ο Πάιν ήταν νεκρός. 'Ο άλλος όμως ζούσε ακόμη...

άνετρεπαν τελείως τους συλλογισμούς μου.

«Δεν είχε πάει μόνος του στο σπίτι του Πάιν, μου είπε, άφου άλλωστε, ούτε τον ήξερε. Τον ώδηγησε εκεί κάποιος Ράνσον, που τον είχε συναντήσει τυχαία στο δρόμο κι' είχε προσφερθή μόνος του να τον βοηθήσει. 'Ο Πάιν τούς είχε δεχτεί με καλωσύνη κι' είχε φέρει ένα μπουκάλι με ούισκυ και τρία ποτηράκια. 'Ενώ συζητούσαν, λοιπόν, ο Ράνσον που φαινόταν πως είχε κάποιο οικείοτητα με τον οικοδεσπότη, πήγε σε μία στιγμή κοντά του και, βγάζοντας ένα μαχαίρι που είχε κρυμμένο στην έσωτερική τσέπη του σακακιού του, του το έχωσε άνάμεσα στις ώμους πλάτες.

«Είχα μείνει κατάπλη-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

άπό καμιά δεκαριά ήμερες.

«Πέρασαν δυο ήμερες άπό τότε. Στο μεταξύ, στην έπαυλη του Πάιν είχε έγκατασταθή ο άνεσιός του Ντόναλντ, που κληρονόμησε την περιουσία του. Δεν έξω τί μ' έκαμε να θελήσω να μείνω που στηρίζονταν κληρονομικά του δικαιώματα. Έπισκέφθηκα, λοιπόν, το συμβολαιογράφο του δικηγόρου και του ζήτησα να με πληροφορήσει γι' αυτό.

«'Ο Ντόναλντ, μου άπάντησε εινε γυιός της αδελφής του πελάτου μου. 'Ο Πάιν δεν είχε άλλους στενούς συγγενείς. Μεταξύ μας, όμως, δεν συμπάσισε καθόλου τον Ντόναλντ...

«'Αλλά τότε πως τον έκαμε κληρονόμο του; ρώτησα.

«Δεν τον έκαμε ο Πάιν, μου άπάντησε ο συμβολαιογράφος. 'Ο Ντόναλντ κληρονό-

ΠΩΣ αλλάζουν οι καιροί στον κόσμο εδώ κάτω!... 'Αν, στα 924, που ο Βουλγαρος τσάρος Συμεών είχε φτάσει έξω από τα τείχη της Κωνσταντινούπολης, άφηνονταν ρημάδια στο πέρασμά του, έλεγε κανείς στους αλλόφρονες κατοίκους του Βυζαντίου πως, ύστερ από λίγα χρόνια, θα έκαναν επίσημη ύποδοχη σ' ένα γυιό του θανασίμου αυτού έγχρου τους και ότι, επί πλέον, θα του έδιναν γυναίκα μία πριγκηπισσία τους, το λιγώτερο, που θα πάβαινε, θάταν να του κόψουν τη γλώσσα ή τη μύτη, ή και να του βγάλουν τα μάτια.

«Όστόσο, έγινε κι' αυτό. Στις 8 'Οκτωβρίου 937, ο πατριάρχης Σέργιος, συνοδευόμενος άπό τη Μαρία, έγγονη του βασιλέως Ρωμανού Α' του Λεκαπηνού (ήταν κόρη του γυιού του του Χριστοφόρου), άπ' όλους τους συγκλητικούς και πληθ λαού ύποδεχθηκαν κοντά στο ναό της Θεοτόκης της Πηγής το νεαρό τσάρο Πέτρο, γυιό του Συμεών. 'Ο διάδοχος του επιδρωμένος έρχότανε στο Βυζάντιο για να κάνει τους γάμους του με μία 'Ελληνίδα πριγκηπισσα.

Το συνοικέσιο αυτό ήταν ή έπισφράγισις της συνεννοήσεως, που έπήλθε άνάμεσα στην αυτοκρατορία και τη Βουλγαρία. Συνέφερε τότε και στα δυο κράτη να βρίσκονται σε φιλικές σχέσεις μεταξύ των, έπειδή ήσαν ύποχρεωμένα να στρέψουν τις στρατιωτικές τους ενέργειες προς άλλες κατευθύνσεις.

Στον πάνσεπτο, λοιπόν, ναό της Πηγής, — δίπλα στα έρείπια του θερνίου βασιλικού ανακτόρου, που το είχε καψει στα 924 ο Συμεών... — ο πατριάρχης εύλόγησε το ζεύγος. Καί, άφου παρέτεθη «αμπρά και πολυτελής τράπεζα», επέστρεψαν κατόπιν όλοι στην Πόλη.

Την τρίτη μέρα των γάμων, έκανε και ο βασιλέως, «λαμπράν ευαχίαν» για να πανηγυρίσουν το ευχάριστο γεγονός.

Οί Βούλγαροι βρήκαν τότε την ευκαιρία να δείξουν για μία ακόμα φορά πόσον ήσαν δυστροποί και άπειρητικοί. Ζήτησαν να έπνευμνηθώ πρώτα τ' όνομα του Χριστοφόρου, του πεθερού δηλαδή, του τσάρου των, και ύστερα του αυτοκράτορος των Ρωμαίων!

Αξίως παράλογη άπαράδεκτη άπ' το πρωτόκολλο της αλής. Λόγοι όμως, πολιτικής σκοπιμότητας επέβαλλαν να μη ματαιωθεί το συνοικέσιο. Καί ο Ρωμανός ύπεχώρησε στη Βουλγαρική αλαζονεία.

Άφου τελείωσαν όλες οι πανηγύρεις και οι έορτές, η Μαρία άκολούθησε τον άντρα της στη Βουλγαρία, «πλούτον κομίζουμένη παντοδαπόν» και συνοδευόμενη άπό 'Ελληνες λόγιους, αρχιτέκτονες και καλλιτέχνες.

Τί είδους συναισθητότα δοκίμαζε η Βυζαντινή αυτή πριγκηπισσα—που την παντρεύσαν μ' ένα ξένο και, μάλιστα, Βούλγαρο, χωρίς καν να την ρωτήσουν, — ενώ αποχαιρέτους τους δικούς της και το Βυζάντιο;

Όπως μάς πληροφορεί ένας συγχρονος ιστορικός:

«... Η χαρά της ήταν άνάμικτη με θλίψη. Λυπόταν έπειδή έφευγε μακριά άπ' τους πολυαγαπημένους της γονείς και άπ' τη βασιλική κατοικία της. Και χαίρονταν έπειδή είχε γίνει συζυγος βασιλέως και θα την έπνευμνουν σαν ως βασίλισσα των Βουλγάρων».

Φαίνεται, ότι η Μαρία δεν πέρασε άσχημα με τον Πέτρο, στην καινούργια της πατρίδα, όπως θα μπορούσε κανείς να φοβήθη. 'Ο τσάρος ήταν ήρεμος, γλυκομίλητος, με συμπαινετικά χαρακτηριστικά.

Άπ' τον καιρό που ο βασιλέως Μιχαήλ Γ' ο Μέσσης (842—867) βαφτίστηκε Χριστιανό όρθόδοξο τον τσάρο Βορίδα, πατέρα του Συμεών και πάππο του Πέτρου, η Βουλγαρία προσπαθούσε να μιμηθή σε όλα το Βυζάντιο. 'Ο Βόρις, μάλιστα, έστειλε το γυιό του να σπουδάσει στη βασιλίδα των πόλεων, για να μεταδώσει τα φώτα του έλληνικού πολιτισμού και στη δική του πατρίδα.

Στη Νέα Ρώμη, όπου έγινε δεκτός με μεγάλες τιμές, σαν νεοφώτιστος δόμησησκος, ο Συμεών ήλθε σ' έπαση όχι μόνον με την έλληνική παιδεία, αλλά και με τη μυθική βυζαντινή πολυτέλεια. Περισσότερο, όμως, τον συγκίνησαν και τον κατέπληξαν τα όπλα χρυσού, ακαλιμένα σκεύη, τα βαρύτητα, άπό σπάνια μυροδόξα ύλα έπιπλα, τα κεντημένα μεταξωτά ύφασματα, όλες οι έκδηλεις ενός άσυγκρίτου πολιτισμού. Καί, σαν γνησιος Βούλγαρος, που ήταν, πόθηκε να κάνει δικά του τα πλούτη αυτά.

Όταν γύρισε στον τόπο του, φρόντισε να σχηματίσει αλή άπό καλλιεργημένα άτομα. Ένισχυσε τους πιο μορφωμένους άπ' τους υπηκόους του, — άσους μπόρεσε ν' άνακαλύψει, — να κάνουν μεταφράσεις, διασκευές και άνθολογίες έργων της βυζαντινής λογοτεχνίας. Συνέλεγε με πάθος παλιά χειρόγραφα και σταχυόλογε και ο ίδιος περικιτές άπ' τις πιο έμπνευσμένες όμιλίες του 'Ιωάννου του Χρυσόστομου.

Το καλύτερο έργο του, που τον έκανε να περριφανέται, ήταν τ' άνάκτορα, που έχτισε στην πρωτεύουσά του, τη Μεγάλη Πρεσλάβα (την παλιά Μαρκανούπολη), φιλοδοξώντας ν' άποκτήσει κατ'είκοση με το 'Ιερών Παλάτιον. Ένας άσπρονόρηχο συνάκτης (πλανόδιος παλαιοστής) του Βυζαντίου θ' αντίκριζε με μερίδμα συγκταβάσεως στα χείλη το Βουλγαρικό άνάκτορα. Οί υπήκοοι, όμως, του Συμεών, που ζούσαν σε καλές άπό λά-

σπες και ντυνότανε με γιδοτόμαρα, έμεναν έκστατικοί μπροστά στο οικοδόμημα αυτό.

«Υστερ άπ' την έκπολιτιστική αυτή δραστηριότητα, ο Συμεών έκρινε πως έφτασε πιά η ώρα να πραγματοποιήσει έναν παλιό του πόθο: να μεταφέρει την πρωτεύουσά του άπ' την Πρεσλάβα στο Βυζάντιο. Μά, όπως είδαμε και παραπάνω, ο έγωισμός του συνετρίβη μπροστά στα τείχη της Θεοφυλάκτου, στα 924. 'Η άτυχία αυτή τον πλήγωσε βαθεία. Πέθανε ύστερ άπό τρία χρόνια, με τον καύμο ότι δεν μπόρεσε να διασχίσει θριαμβευτής τη Μέση, τη θρυλική λεωφόρο της μεγαλοπόλεως.

Τέτοιες τολημρές φιλοδοξίες δεν βασάνισαν ποτέ τον Πέτρο, το διάδοχό του.

★

«'Η Μαρία άλλαξε όνομα, σύμφωνα με τη συνήθεια του καιρού εκείνου, όταν έφτασε στη Μεγάλη Πρεσλάβα.

Ειρήνη την έβγαλαν στην καινούργια της πατρίδα για να συμβολίσουν στο πρόσωπό της την άποκατάστασι φιλικών σχέσεων μεταξύ Βυζαντίου και Βουλγαρίας. Καί η αλήθεια εινε ότι χάρις στο συνοικέσιο αυτό τα δυο κράτη έζησαν μονιασμένα σαραντά όλόκληρα χρόνια. 'Η θυσία της Βυζαντινής πριγκηπισσας έδωσε καλούς καρπούς.

Πολλά, πάρα πολλά όφειλε η Βουλγαρία στην 'Ελληνίδα αυτήν.

«'Η νεαρή τσαρίνα, με τη βοήθεια των λογίων και καλλιτεχνών, που την άκολούθησαν και με τη συνεργασία των χιλιάδων 'Ελλήνων, που βρήκε εκεί, — αιχμαλώτων άπό παλιές επιδρομές του Κρούμου και του Συμεών, είχαν πιά έγκατασταθή στη Βουλγαρία, — επέτυχε, να βάλει σταθερά θεμέλια πολιτισμού στην άπολιτιστή χώρα.

Την καλλιτεχνική της διάθεσι την άπέδειξε με το ενδιαφέρον της για τη μεταφορά των έργων της βυζαντινής φιλολογίας στη βουλγαρική. Τότε οι Βούλγαροι έπληροφόρησαν για πρώτη φορά την ιστορία της 'Οραίας 'Ελένης, του Τρωικού Πολέμου, του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. Καταλαβαίνετε, βέβαια, ποιά ήταν το πνεύμα της Μαρίας; ήθελε να κάνει γνωστές στους άξέστους υπηκόους της τις μεγάλες, ήρωικές μορφές της ιστορίας των 'Ελλήνων.

Στ' άνάκτορα, λοιπόν, της Πρεσλάβας και στο πλευρό ενός καλόδοξου συζύγου, που την θαύμαζε και την άγαπούσε, πέρασε η Μαρία ια ζωή γονιμή σε δράσι.

Δεν είχε λησμονήσει την πατρίδα της. Συχνά την έπιανε η νοσταλγία του Βυζαντίου. Ζητούσε τότε άπ' το σύζυγό της την άδεια να λείψη λίγο καιρό. Έκείνος δεν της έλεγε ποτέ όχι. Σε μία άπό τις τελευταίες της επισκέψεις στην Πόλη, είχε πάει μαζί της και τα τρία παιδιά της. Γνωρίζουμε τα όνόματά των δυο. Τον ένα τον έλεγαν Βορίδα και τον άλλο Ρωμανό. Σε λίγο θα δούμε τί σκληρή τύχη περίμενε τους δυο αυτούς γυιούς της Μαρίας.

«Ενώ η τσαρίνα φρόντιζε για την πνευματική προκοπή της Βουλγαρίας, ο τσάρος άφνε σιγά-σιγά το κράτος του να διαλύεται. Δεν το έκανε βέβαια εκ προθέσεως. Μά ήταν τόσο μαλακός, τόσο συγκταβατικός, — τόσο άνικανός, για την ακρίβεια, — ώστε έπέτρεψε στους Βουλγάρους να σηκώσουν και πάλι κεφάλι και να σχηματίσουν ανεξάρτητα τμήματα μέσα στα όρια της επικρατείας. 'Η Βουλγαρία είχε χάσει την έθνική της ένότητα. Άπό την στιγμή εκείνη, η ανεξαρτησία της διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο.

Φαίνεται ότι ο Πέτρος και η Μαρία πέθαναν πριν την καταστροφή του έργου του Συμεών.

Τσάρος ήταν ο Βόρις, γυιός του Πέτρου και της 'Ελληνίδας πριγκηπισσας, όταν ένας Ρωμικός αυτοκράτορας, ο Νικηφόρος Φωκάς, άπεφάσισε να ποδοπατήσει το σύμφωνο φιλίας Βυζαντίου και Βουλγαρίας. Οί έσωτερικές άνωμαλίες στη γειτονική χώρα του έδιναν μία μοναδική ευκαιρία να την ύποτάξει εύκολότερα.

Μά δεν πρόλαβε να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του. Το δολοφονικό μαχαίρι του 'Ιωάννου Τσιμισκή, — του έραστου της γυναίκας του, της Θεοφανούς, — έκοψε άποτομή το νήμα της ζωής του (969). Το έργο του όμως, το πραγματοποιήσε ο δολοφόνος του και διάδοχος του στο θρόνο. 'Η Βουλγαρία έγινε και πάλι βυζαντινή έπαρχία, βασιλεύοντας στο Βορίδο, του γυιού της Μαρίας!

«Όταν ο 'Ιωάννης Τσιμισκής εισήλθε θριαμβευτικά στον 'Ιππόδρομο της Κωνσταντινούπολεως, έπαι κεφάλι των αιχμαλώτων, που τον άκολούθησαν πεζή ήταν και ο Βόρις. Μπροστά σε χιλιάδες κόσμο, που αλάλαζε άπο έθνική περηφάνεια, ο γυιός της Μαρίας έβγαλε άπό πάνω του τα έμβλημά της βασίλειος του.

«Υστερα, γονάτισε μπροστά στον αυτοκράτορα των Ρωμαίων και του φίλησε τα πόδια.

Θα μπορούσε άραγε η Μαρία, αν ζούσε, να ύποφέρει τον έξευτελισμό αυτόν του παιδιού της, όσο κι' αν ήταν 'Ελληνίς; Καί δεν θα έσπούσε σε άναθέματα όταν θα μάβαινε ότι στην πατρίδα της έπέβαλαν στον άλλο της τον γυιό, το Ρωμανό, που έπσε κι' αυτός αιχμάλωτος, έναν έξευτελισμό πιο όδυνηρό άπό εκείνον, που δοκίμασε ο Βόρις; τον εύνοχησμό!...

Πώς αλλάζουν οι καιροί, αλήθεια!...

Σύμφωνα με μια παλαιά αγγλική παράδοση η νύφη θα ζήσει ευτυχισμένη ζωή, όταν τη φιλήσει ένας καπνοδογκοαριστής...

Πώς γεννήθηκαν ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Το πορτ-μπαγιό της Εύας και το χτυπήμα του ξύλου

Οι προλήψεις αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ζωής μας. Δεν υπάρχουν ίσως άνθρωποι τελείως απληλυσμένοι απ' αυτές. Και, φυσικά, είναι πολλοί εκείνοι που τις εκμεταλλεύονται για να κερδίσουν χρήματα.

Αυτό έκαναν άλλοτε κι' οι Ιερείς της Μυθολογίας, της θεάς του έρωτος των αρχαίων Βαβυλωνίων. Το «γκν» έθεωρετο τότε ιερό φυτό αυτής της θεάς. Κάποτε, λοιπόν, οι Ιερείς της σκέφθηκαν να το εκμεταλλευθούν, για να διορθώσουν τα άσχημα οικονομικά τους. Έβγαλαν δηλαδή μια διαταγή, που επέβαλλε σε κάθε κοπέλλα, άδισκριτως κοινωνικής τάξεως, να πάει στο ναό και να καθήσει κάτω απ' το το ιερό γκν. Όποιος την εύρισκε του γούστου του, μπορούσε τότε, πληρώνοντας ένα γενναίο φιλοδώρημα στους Ιερείς, ν' αποκτήσει το δικαίωμα να την πάρει μαζί του...

Ευτυχώς, στην εποχή μας, το γκν εξυμνείται μόνο τους νεαρούς, που τραβούν κάτω απ' αυτό την εκλεκτική τους, την ημέρα των Χριστουγέννων, για να την υποχρεώσουν έτσι να τους δώσει, κατά το έθιμο, ένα φιλάκι!

Τι άλλο παρά εκμεταλλεύσεις των προλήψεων — νόμιμη όμως — είναι και το εμπόριο των διαφόρων «πορτ-μπαγιό»; Ας ιδούμε όμως γιατί θεωρούνται ότι φέρνουν τύχη σ' όποιον τα κρατάει πάνω του ή τα έχει στο σπίτι του:

Το πιο συνηθισμένο απ' αυτά, είναι το πέταλο του αλόγου. Η ήμισέ-ληνος, λοιπόν, αποτελούσε μυθικό σύμβολο για πολλούς αρχαίους λαούς. Το αλόγο, εξ άλλου, θεωρείτο πως είχε μαγικές ιδιότητες. Τέλος, σύμφωνα μ' ένα θρύλο, οι μάγισσες δεν μπορούσαν να περάσουν πάνω από «κρυφό σίδερο». Για όλους αυτούς τους λόγους μαζί, ένα πέταλο κρεμασμένο σε μια πόρτα, με το άνοιγμά του προς τα πάνω, θεωρείτο πως έφερνε γούρι στους ενοίκους.

Το ίδιο πίστευαν και για το κόκαλο των πουλερικών, που ονομάζεται κοινώς «γιάντες». Κι' αυτό γιατί οι πετεινοί, που προλέγουν με το κρέξιμό τους το φθινόγιο της ημέρας, και οι κόττες που προειδοποιούν με κακαρίσματα για το αύριο που φθά-

νει, θεωρούντο άλλοτε πως είχαν τη δύναμη να προφητεύουν το μέλλον.

Το τετράφυλλο τριφύλι είναι το αρχαιότερο απ' όλα τα πορτ-μπαγιό. Κατά το θρύλο, η Εύα είχε πάρει μαζί της ένα τέτοιο απ' τον Κήπο της Έδεμ! Οι αρχαίοι Δρυΐδες το θεωρούσαν προικισμένο με μαγικές δυνάμεις, που επέτρεπαν στον κατόχό του να βλέπει φαντάσματα, αόρατα στους άλλους ανθρώπους.

Και το περίφημο «λαγοπόδαρο»: Ο λαγός και το κουνέλι θεωρούντο άλλοτε ζωα γουρλιδικά, για τη μεγάλη τους γονιμότητα. Έτσι επικράτησε η συνήθεια μεταξύ των προληπτικών να κρατούν έπάνω τους ένα ποδαρί τέτοιου ζώου. Ένας έξυπνος Αμερικανός, ασχολήθηκε με το εμπόριο των «λαγοπόδαρων» και, μέσα σε λίγα χρόνια, έφτασε να πουλάει 20.000 απ' αυτά κάθε εβδομάδα!

Για να έχει ωστόσο εγγυημένη αποτελεσματικότητα ένα τέτοιο ποδαρί, πρέπει, κατά τους ειδικούς, να είναι «το άριστερο πισινό πόδι ενός ζώου, που σκοτώθηκε με άσπρη σφαίρα μέσα σ' ένα νεκροταφείο, τα μεσάνυχτα, με το φως της σελήνης, από έναν άνθρωπο αλλοίθωρο και στραβοκάνη, καβαλλικευμένο σε άσπρο αλόγο». Φυσικά, είναι δυσκολώτατο να βρεθεί τέτοιο «λαγοπόδαρο»... όσο δύσκολο είναι νάχει κανείς διαρκώς καλοτυχία!

Ας έρθουμε όμως τώρα και στις προλήψεις που αφορούν τη γρουσουζιά. Οι μαύρες γάτες θεωρείται πως φέρνουν κακοτυχία. Τελευταίως μάλιστα, κάποιος αυτοκινητιστής του Σικάγου, προσπαθώντας ν' αποφύγει μια μαύρη γάτα που του έκοβε το δρόμο, έριξε τ' αυτοκίνητό του πάνω σ' ένα τοίχο κι' έσπασε το πόδι του. Έτσι, η γάτα τούφερε πραγματικά γρουσουζιά!

Η πρόληψη αυτή για τις γάτες, δημιουργήθηκε, γιατί τις θεωρούσαν άλλοτε συντροφιστές των μαγισσών. Πίστευαν επίσης, ότι μια μάγισσα μπορεί όποτεδήποτε να πάρει τη μορφή μαύρης γάτας.

Είναι πιθανώτερον, ότι αποφεύγετε να περάσετε κάτω από μια στήλη σκάλα. Ταυλάχιστον μία έρευνα που έγινε μεταξύ των φοιτητών του Πανεπιστημίου του Τέξας, απέδειξε ότι τα 75 % απ' αυτούς, όταν συναντούσαν στο δρόμο τους μια σκάλα, προτιμούσαν να κάνουν ένα μεγάλο κύκλο, παρά να περάσουν από κάτω της. Κανείς ωστόσο απ' τους φοιτητές δεν ήξερε την προέλευση της προλήψεως: Η σκάλα κι' ο τοίχος σχηματίζουν ένα τρίγωνο, που θεωρείται απ' τους άποκρυφιστές σύμβολο της ζωής και δεν επιτρέπεται να «σπάσει».

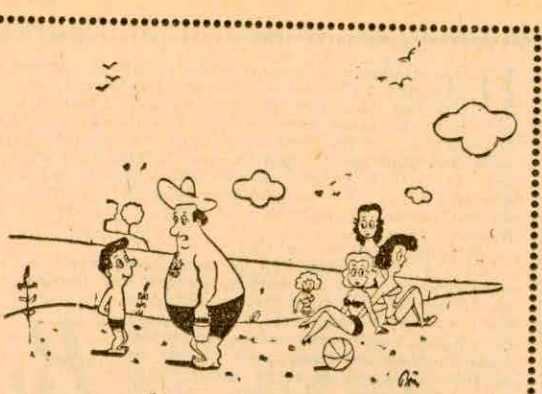
Μια άλλη εξήγηση, πιο πεζή, ανάγει ως την εποχή που οι στρατιώτες χρησιμοποιούσαν κινητές σκάλες για να σκαρφάζουν στα τείχη των πολιορκουμένων πόλεων. Όταν οι υπερασπιστές τους έβγαιναν ζεματιστοί νερό, το δέχονταν ιδίως εκείνοι που περίμεναν από κάτω τη σειρά τους για ν' ανέβουν! Κι' έτσι μάθαιναν... ότι είναι γρουσουζιά το να βρεθούν κάτω από μια σκάλα!

Το «χτύπημα του ξύλου», ως εξορκισμός της κακοτυχίας, έχει αρχαιότητα προέλευσι. Οι πρωτόγονοι λαοί πίστευαν, ότι κρυβόνταν μέσα στα δέντρα τα κακά πνεύματα. Όταν, λοιπόν, ήθελαν τη βοήθειά τους, χτυπούσαν τον κορμό, για να τα εδραιώσουν να βγουν έξω!

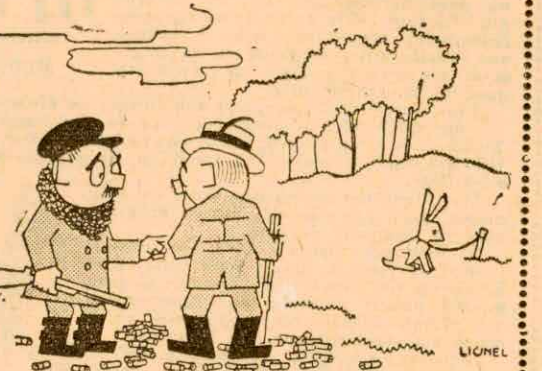
Πολλές και περιέργες είναι επίσης οι προλήψεις που αφορούν το γάμο. Τον Ιούνιο π. χ. γίνονταν οι περισσότεροι γάμοι. Η συνήθεια αυτή προήλθε απ' τους αρχαίους Ρωμαίους, που είχαν αφιερώσει αυτό το μήνα στη θεά του γάμου. Ο Μάιος, εξ άλλου, ήταν τότε ο μήνας της θεάς της αγνότητας. Γι' αυτό, εξακολουθούσαν ακόμη να μη γίνονται πολλοί γάμοι αυτό το μήνα — κι' όχι για τη γνωστή σύμπτωση των... γαϊδουριών ερώτων!

Ο νυφικός πέπλος χρησίμευε άσχετα ως... καμουφλάζ, για να κρύβει «λαδη τη νύφη απ' τα κακά πνεύματα που μπορούσαν να τη βλάψουν.

Το πέταγμα του ρυζιού επικράτησε ως συμβολισμός της γονιμότητας του ανθρώπου. Την ίδια σημασία είχε κι' η συνήθεια των αρχαίων Ρωμαίων να... σπάζουν ένα ζηρό γλυκίσμα πάνω στο κεφάλι της νύφης!

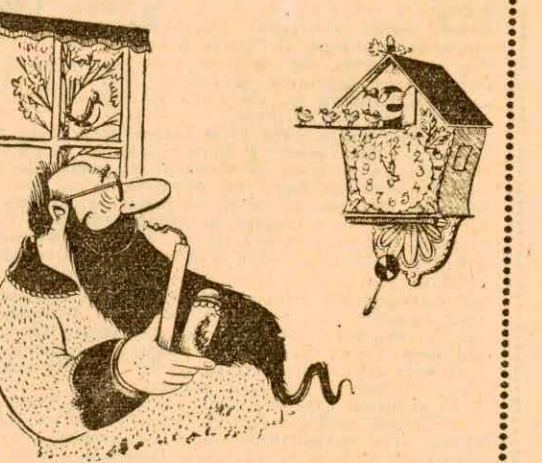
—Μη με λές μπαμπά. Σήμερα μπορείς να με λές Κλέαρχο!

—Έτοιμος ο λαγός σας, κύριε βαρώνε!

—Μάλιστα, κάλεσα την αστυνομία, αλλά στο μεταξύ τα κατάφερα μόνη μου!...

—Περίεργο! Γέννησε ο κοῦκος!...

Τὰ θεραπευτικὰ λουτρά ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ

Πώς πρέπει να τὰ περα- σκευάζετε

Έκτος από τὰ λουτρά της καθαριότητας, που καλόν είναι να γίνονται κάθε μέρα, υπάρχουν και αυτά που μπορεί, σε ώριμες περιπτώσεις, να σας συστήσει ο γιατρός για το μωρό σας:

Τὸ ψυχρὸ λουτρὸ

Σε μερικές περιπτώσεις, που το μωρό σας έχει πυρετό, είναι δυνατόν να σας συστήσει ο γιατρός σας να το κάμει ένα λουτρό χλιαρὸ ἢ ψυχρὸ. Θὰ σας δώση, βέβαια, τὴν απαραίτητες οδηγίες. Ἀλλὰ τὴν συγκαταστήσατε καλὰ στὸ μυαλό σας:

Προσέξτε, λοιπόν! Ὁ γιατρός σας σὰς συνέστησε πιθανόν νὰ τὸ κάμειτε ἑνα λουτρό στὸς 30ο. Στὴν περίπτωσιν αὐτή, δὲν πρέπει νὰ βάλετε ἀμέσως τὸ μικρὸ σας μέσα σὲ νερό θερμοκρασίας 30ο. Γιὰ τὴν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκληθῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πνευμονικές συμφορήσεις ἢ ἑνας σοβαρὸς κλονισμὸς τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Θὰ βάλετε, τὴν μπανιέρα μέσα σ' ἑνα δωμάτιο με καλὴ θερμοκρασία (10ο περίπου) καὶ θὰ ρίξετε μέσα σ' αὐτὴ νερό, ποὺ ἡ θερμοκρασία του νὰ εἶνε κατώτερη κατὰ 2ο ἀπὸ ἐκείνην τοῦ μωροῦ. (Ἀν π. χ. τὸ μωρὸ ἔχει θερμοκρασία 39ο5, θὰ κανονίσετε τὸ νερὸ στὸς 37ο5, κτλ.).

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ νερὸ θὰ βυθίσετε τὸ μωρὸ, ἀφοῦ προηγουμένως βάλειτε ἑνα μαντήλι, βρεγμένο μέσα σὲ κρύο, νερό, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ. Ἐπειτα θ' ἀρχίσετε νὰ προσθέτετε κρύο νερὸ μέσα στὸ μπάνιο ὥς πὺ νὰ τὸ φέρετε στὴν θερμοκρασία ποὺ σὰς διάταξε ὁ γιατρός.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς τοῦ μωροῦ μέσα στὸ μπάνιο, πρέπει ν' ἀναλώνετε συχνὰ τὸ βρεγμένο μαντήλι.

Εἶναι καλὸ, ἐξ ἄλλου, νὰ δώσετε στὸ παιδάκι σας μιὰ ἡδύ κουταλιὰ ἀπὸ ἑνα θερμὸ ποτὸ (π. χ. γάλα, χαυμύλη, ζαχαρωμένο νερὸ κτλ.).

Τὸ λουτρὸ πρέπει νὰ διαρκέσῃ 15—20 λεπτά, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς περιόδου ψύξεως τοῦ νεροῦ. Ἀν τὸ μικρὸ χάσῃ τὸ χρώμα του ἢ καταλήθῃ ἀπὸ ρίγος, βγάλτε το ἀμέσως ἀπὸ τὸ νερὸ. Θὰ τὸ σκουπίσετε κατὸπιν καλὰ καὶ θὰ τὸ τυλίξετε μέσα σ' ἑνα μᾶλλινο σκέπασμα, ποὺ θὰ τὸ ἔχετε ζεστάνει προηγουμένως. Μπορεῖτε νὰ τοῦ δώσετε ἐπίσης μιὰ ἡδύ κουταλιὰ ἀπὸ ἑνα θερμὸ ποτὸ.

Ἐπειτα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, θὰ τοῦ βγάλειτε τὴν κουβέρτα, θὰ τοῦ κάμειτε μερικές ἐντριβές σ' ὅλο του τὸ σῶμα καὶ θὰ τοῦ ξαναφορέσετε τὰ ρουχάκια του, ποὺ θὰ ἔχετε ζεστάνει προηγουμένως.

Τὸ θερμὸ λουτρὸ

Καὶ τὸ θερμὸ λουτρὸ ἐπίσης χρειάζεται μιὰ μικρὴ προπαρασκευή, ποὺ θὰ εἶναι ἀντίθετη, ὅμως, ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Θὰ κανονίσετε τὸ νερὸ στὴν θερμοκρασία τοῦ μικροῦ καὶ κατὸπιν θὰ προσθέσετε τὸ ἀνάλογο ζεστὸ νερὸ γιὰ νὰ

φθάσετε σὲ κείνην ποὺ σὰς ὑπέδειξε ὁ γιατρός.

Τὸ ζεστὸ νερὸ θὰ τὸ ρίχνετε στὴν ἀκρὴ τοῦ μπάνιου κι' ὀχι κοντὰ στὸ μωρὸ, γιὰ νὰ μὴ τὸ κάμειτε.

Μόλις τελειώσῃ τὸ λουτρὸ, θὰ τυλίξετε τὸ μωρὸ μέσα σὲ μιὰ ζεστὴ μᾶλλινη κουβέρτα, γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃ. Θὰ τοῦ δώσετε ἐπίσης μερικές κουταλιὰς ἀπὸ ἑνα θερμὸ ποτὸ (ποτὲ κρύο). Μετὰ παρέλευσιν 20 λεπτῶν θὰ τοῦ κάμειτε μιὰ ἐντριβὴ μὲ οἰνόπνευμα καὶ θὰ τοῦ φορέσετε τὰ ρουχάκια τοῦ.

Τὸ λουτρὸ μὲ σιναπούχο νερὸ

Θὰ πάρετε 200 γραμμάρια σκόνης μουστάρδας καὶ θὰ τὴν βάλειτε μέσα σ' ἑνα πανί, ποὺ θὰ τὸ δέσετε στὸ ἐπάνω μέρος μ' ἑνα σπάγγο. Αὐτὸ τὸ σάκκουλακι θὰ τὸ βυθίσετε μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ κρύο νερὸ.

Θὰ τὸ ἀφήσετε ἐκεῖ ἐπὶ μερικὰ λεπτά καὶ κατὸπιν θὰ τὸ στίψετε. Αὐτὸ τὸ νερὸ θὰ τὸ ρίξετε κατὸπιν μέσα σὲ μιὰ μπανιέρα μὲ χλιαρὸ νερὸ. (Ἡ θερμοκρασία του δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾷ τοὺς 37 βαθμούς).

Ἀναγκαίως προφυλάξτε: Ἄν τὸ μικρὸ ἔχῃ γρατσουνίσματα, θὰ τὰ ἀλείψετε μὲ βαζελίνη προτοῦ τὸ βυθίσετε μέσα στὸ νερὸ, γιὰ τὴν μουστάρδα μπορεῖ νὰ τὰ ἐρεθίσῃ.

Θὰ δέσετε, ἐξ ἄλλου, γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ μιὰ πετσέτα, μετὰ τὴν ὁποία θὰ σκετάσετε τὸ πρόσωπό τοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ λουτροῦ, γιὰ νὰ προφυλάξετε τὰ μάτια τοῦ καὶ τοὺς βλεννογόνους τῆς μύτης καὶ τοῦ στόματος.

Θὰ παρατείνετε τὸ λουτρὸ μέχρις ὅτου κοκκινίσῃ τὸ δερμα τοῦ μωροῦ.

Θὰ τὸ βγάλειτε κατὸπιν καὶ θὰ τὸ ραντίσετε μὲ χλιαρὸ νερὸ ἢ θὰ περάσετε τὸ σῶμα τοῦ μ' ἑνα σφουγγάρι βουτηγμένο μέσα σὲ χλιαρὸ νερὸ. Ὑστερὰ θὰ τοῦ βάλετε ἀφθονο τάλκ καὶ θὰ τὸ τυλίξετε μέσα σὲ μιὰ μᾶλλινη κουβέρτα.

Τὸ ἀλατούχο λουτρὸ

Τὰ ἀλατούχα λουτρά τὸνώνουν τὸν ὀργανισμό. Ἐνδείκνυνται στὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι δυσκίνητα καὶ καθρὰ. Ἐπίσης τὰ λυμφατικά καὶ τὰ ραχίτικα. Γιὰ νὰ ἐτοιμάσετε ἑνα ἀλατούχο λουτρὸ θὰ ρίξετε μιὰ φουχτα μαγειρικὸ ἀλάτι μέσα στὸ νερὸ.

Δὲν πρέπει νὰ ξεπλύνετε κατὸπιν τὸ παιδάκι μὲ καθαρὸ νερὸ, γιὰ τὴν ἐστὶ μειώνεται ἡ ἀξία τοῦ λουτροῦ. Θὰ τὸ σκουπίσετε μὲ μιὰ στεγνὴ πετσέτα. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοῦ κάμειτε ἐντριβὴ οὔτε ἐπὶ οὔτε μὲ οἰνόπνευμα.

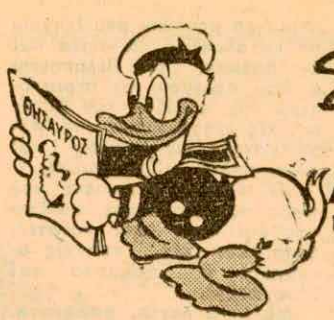
Τὰ ἀλατούχα λουτρά ἀπαγορεύονται στὰ παιδιὰ, ποὺ παρουσιάζουν ὁποιοδήποτε ἐρεθισμό τοῦ δέρματος.

Τὰ ἀμυλούχα λουτρά

Θὰ διαλύσετε πρώτاً μιὰ φουχτα λεπτὸ ἀλεύρι μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ κρύο νερὸ, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίσετε ἑνα ὁμογενὲς γαλάκτωμα. Θὰ ρίξετε κατὸπιν αὐτὸ τὸ γαλάκτωμα μέσα στὸ συνηθισμένο λουτρὸ τοῦ μωροῦ.

Θὰ πρέπει νὰ ἀνακινήτε συχνὰ τὸ νερὸ τῆς μπανιέρας γιὰ νὰ μὴν κατακαθίσῃ τὸ γαλάκτωμα στὸν πυθμένα.

Τὰ ἀμυλούχα λουτρά ἐνδείκνυνται σὲ περιπτώσεις δερματοπαθειῶν, ποὺ προκαλοῦν ἐντονη φαγούρα.

Ἡ μορφωμένη Ἀριστέα

Θεὸς σχωρέσκανε τὸ θεῖο μου τὸ Χαρίλαο, ἀλλὰ μ' ἔκαψε ποὺ νὰ μὴ λυώσῃ ὁ ἀνάθεματισμένος.

Τοῦ εἶχα ἀνέκαθεν ἀπερίοριστη ἐκτίμησιν κι' ὅτι μοῦ ἔλεγε, τὸ θεωροῦσα πάνσοφο ἀξίωμα καὶ τὸ ἔδεναι κόμπο.

Νὰ προσέξῃς νὰ μὴ μάθῃς ποτὲ τὸ κᾶπνισμα, μοῦ ἔτονιζε στὴν παραμικρὴ εὐκαιρία. Ὁ καπνὸς καταστρέφει τοὺς πνεύμονας καὶ τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ διαστρεβλώνει σιγά-σιγά τὸν χαρακτὴρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀφοῦ μοῦ τόλεγε ὁ θεὸς Χαρίλαος, δὲν χρειαζόταν δεύτερη κουβέντα. Ἐμίσησα τὸ τσιγάρο καὶ περιφρονῶσα τοὺς καπνιστάς.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θεοῦ Χαρίλαου ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ με διαβεβαιώνῃ πὺς «τὸ κύριον γνῶρισμα τοῦ ἀνδρός, εἶνε ὁ σοβαρὸς μύσταξ», ἄφησα μιὰ μουστάκα ποὺ νὰ τὴ βλέπῃ καὶ νὰ ζηλεύῃ... Κινέζος μάγκας.

Ἀλλὰ μήπως στὸ θεῖο Χαρίλαο δὲν ὀφείλονται κι' ἑνα σωρὸ ἄλλα μικροκουσούρια μοῦ; Κᾶνω μπάνιο κάθε Κυριακῇ, γιὰ τὴν ἐστὶ μοῦ συνέστις ὁ μακαρίτης. Τὸ πρῶτο ρουφᾶς σὺν ἵπποπόταμος δύο τσανάκες φασκόμηλο, γιὰ τὸ θεὸς μοῦ κατέφερε μὲ τὸ λέγε-λεγε, νὰ με πείσῃ, ὅτι «τὸ ἀφῆψιμα τοῦτο εἶνε πολλὰ πλὺς ἀφελιμον». Ἐπιπροσβέτως, κᾶνω χωρίστρα ἀκριβῶς στὴ μέση — οὔτε τριχὰ δεξιῶτερη ἢ ἀριστερώτερη — φορῶ χειμῶνα, καλοκαίρι μιὰ μᾶλλινη χοντραφανελλάρα, ποὺ

Καὶ τὴ βρήκα, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνα!

Ἦταν ἡ Ἀριστέα. Εἶχε τὴν καμψὴ καὶ ἀψογὴ γραμμὴ ἑνὸς εὐσυνειδήτου δουλεμένου κιοπιού. Καὶ ἡ φάτσα τῆς

Συνθύν Ἱστοριογλά

μόνο μιὰ ματιὰ νὰ τῆς ρίξῃ, θὰ βγάλῃς τὴν ἱλαρὰ, βαρὺ ψεύτικο τσετσάκι στὰ σακκάκια μου, πράγμα ποὺ ἀπλοποιεῖ τὸ «γύρισμά» τους, εἰμαι θιασώτης τοῦ μελοδράματος καὶ ἀποφενώγω τὴς κακῆς συναναστροφῆς.

Κι' ὅλ' αὐτὰ, γιὰ τὴν ἐστὶ τοῦ γουστάρειζε τοῦ θεοῦ μου τοῦ Χαρίλαου, ποὺ πρὶν τὰ κορδῶση, μ' ἔκλεψε ἐπειγόντως «παρὰ τὴν κλίνην τοῦ πόνου» καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐνθλικιώσης πλέον καὶ ἐντὸς ὀλίγου, θὰ πρέπει νὰ νυμφευθῇς. Πρόσεξε ὅμως, διότι ὁ γάμος δὲν εἶνε ἀπλοὺν ζήτημα. Σοῦ συνιστῶ ἡ, μάλιστα, σὲ διατάσσω, ἡ γυνὴ τὴν ὁποία θὰ καταστήσῃς σύντροφον τοῦ βίου σου, νὰ εἶνε ἀπαραίτητος μορφωμένη. Διότι ὀφείλεις νὰ γνωρίζῃς ὅτι μόνον αἱ μορφωμέναι γυναῖκες...

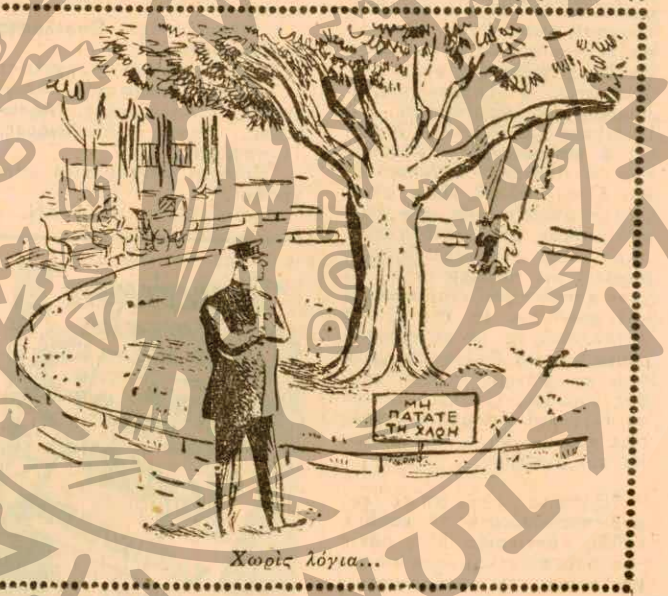
Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν τοῦ, γιὰ τὴν τῖναξε, κοινῶς φόβησε. Ἀλλὰ τὴ ζημιὰ μοῦ τὴν εἶχε κάνει πιά. Μοῦ κόλλησε, δηλαδή, τοῦ βλάκα, νὰ πάρω, σῶναι καὶ καλὰ, μορφωμένη γυναῖκα.

★

Ἐπειδὴ ἡμῶνα ἀρκετὰ εὐκατάστατος καὶ περισσώτερο νάστιμος, σωρὸς ἐρχόντουσαν τὰ προξενία. Κοπέλλες νέες, ὁμορφες, τσαχπίνες, σοδαρές, ξανθές, μελαχροινές, ἀδύνατες, στρουμπουλῶνες, μὲ προῖκα, ἀδέκαρες, συνωστίζοντουσαν μπροστά μοῦ, περιμένοντας πὺς καὶ τί νὰ διαλέξω. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔφαχα γιὰ τὴν γυναῖκα μετὰ τὴν ἀνωτέρα μόρφωσιν.

Καὶ τὴ βρήκα, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνα!

Ἦταν ἡ Ἀριστέα. Εἶχε τὴν καμψὴ καὶ ἀψογὴ γραμμὴ ἑνὸς εὐσυνειδήτου δουλεμένου κιοπιού. Καὶ ἡ φάτσα τῆς

Χωρὶς λόγια...

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΙΟΛΟΣ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΛΑΙΔΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

μου θυμίσε τις κακές μάγισ-
σες των παραμυθιών. 'Αλλά,
όταν πληροφορήθηκα τα κύρια
προσόντα της — απόφοιτος
Οικοκυρικής Σχολής, τρίτο-
της της Φιλολογίας, κάτοχος
της Γαλλικής και 'Αγγλικής,
παρα λίγο τελειόφοιτος του
πιάνου και με άρχες στενοδα-
κτυλογραφίας — δεν εδίστα-
σα ούτε στιγμή. Την κουκου-
λώθηκα στο άψε-σβύσε.

Την ώρα μάλιστα που πή-
γαινα γαμπρός στην εκκλη-
σία, μου μούρλιασε κατασυγκι-
νημένος:

— Θέει Χαρίλαε, έγινε το
θέλημά σου!

*

Και άρχισε ο μὴν του μέ-
λιτος. Πρώτα-πρώτα πήγαμε
ένα ταξιδάκι στα έρειπια της
Κνωσού, όπου η 'Αριστέα
μου πιπίλιζε το μυαλό, άρα-
διάζοντάς μου όσα ήξερε σχε-
τικά μ' εκείνα τα προϊστορικά
έρειπια. 'Επειτα με κούβωλε-
σε στους Δελφούς, και με υ-
ποχρέωσε να γονατίσω όταν
άντικρυσα την Κασταλία Πη-
γή, χωρίς φυσικά να παραλεί-
ψη να μου εξηγήσει, με μίαν
ακατάσχετη λογοδιάρροια, τα
μυστικά ντεριέ-σά-που είχε η
προκόπη η Πυθία με τους
διαφορούς άρχαίους αετονύχ-
δες. 'Υστερα με άμπαλάρισε
για τη Δήλο, όπου έθαύμασα
κάτι μάρμαρο, κόντεψα να πά-
θω ήλιαση και κοράκιασα για
νερό.

Ευτυχώς, όμως σκαρφίστη-
κα να προφασιστώ οικονομική
δυσπραγία, κι' έτσι, αντί να
συνεχίσω την γυροβολία
μας, όπως σχεδίαζε στις Μυ-
κήνες, επιστρέψαμε άρον-άρον
στο σπίτι-μάς, που όχι να
τό παινευτώ, αλλά τό είχα έ-
πιπλώσει με λεπτό και μο-
ντέρνο γούστο.

Της 'Αριστέας όμως δεν
της άρεσαν τα μοντέρνα.
— Αυτά τα στίπια, μου δή-
λωσε όρθα-κοφτά, δεν είναι κα-
τάλληλα για μορφωμένους άν-
θρώπους.

Κι' από την άλλη μέρα κιό-
λας, άρχισε την ανακαίνισι.

'Αντικατέστησε τις έγγλέζι-
κες πολυθρόνες με κάτι άγαρ-
μπα και άβουλα στασιδία. Στη
θέσι του διπλού κρεβατιού έ-
βαλε ένα πράμα σαν νεκρο-
σκόνη. Κι' αν πήγαινε από δια-
κόσμηση, χαρά Θεού. 'Όλο τό
σπίτι γέμισε άσφυκτικά από
απίθανες γύφινες κεφάλες.

'Ο Σωκράτης, ο 'Ιπποκράτης, ο
Κικέρων, ο Φερνάνδους, ο
Πυθαγόρας, ο Περικλής, η Λα-
ίς, ο Μπετόβεν, η Κλεοπά-
τρα, ο Λυσίας, ο Μπερλιόζ
και άλλοι πολλοί, είχαν στρι-
μωτή άπελπιστικά στο χώλ,
στο σαλόνι, στην κρεβατοκά-
μαρα και στην τραπεζαρία.

Μερικοί πιδ παρακατιανόι, εί-
χανε τοποθετηθή στην κουζίνα
και φυλάγανε τα πιάτα, τις
κατσαρόλες και τα μαχαίροπη-
ρουνά. Κάποιο βράδυ μάλιστα,
που με ζύπνησε ένας υπόκο-
φος θορύβος, ζύπνησα, άναψα
τό φός και διεπίστωσα πως
είχε κουτουληθή ο Κοπέρνικος
με τον Λούθηρο.

*

'Εμπαίνα στο σπίτι και
μου πλακωνότανε ή καρδιά,
καθώς άντικρυζά όλες αυτές
τις στρυφνές και καχύποπτες
μουσούρες. Μ' άποζημίωνε ό-
μως και με ψυχαγωγούσε ή

ΑΡΙΣΤΕΑ ΜΟΥ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΞΗΓΟΥ-
ΣΕ ΚΑΤΑΛΕΠΤΩΣ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ
ΤΙΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝ-
ΝΕΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΑ-
ΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΔΟΥ ΤΩΝ ΜΥΡΙΑ-
ΩΝ, ΤΙΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ 'ΑΡ-
ΧΟΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΚΙ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ.

Κι' ύστερα σπηνότανε στο
πιάνο και ξεχνιότανε, παίζον-
τας επί ώρες κάτι συνάτες,
τόσο λυπητερές, που τις ά-
κούγαμε τ' αγάλματα και
βουρκώνανε.

Με λίγα λόγια, μπάφιασα.
Και, την περασμένη Κυριακή,
μόλις ζύπνησα από τον άπο-
γευματινό μου ύπνο και κατά-
λαβα πως ή 'Αριστέα είχε
σκοπό να μου γανώση τό κε-
φάλι με τις εξαιρετικά ένδια-
φέρουσες λεπτομέρειες της
τραγωδίας των Λαδοκιδιών,
κάτι φούντωσε μέσα κι' έξερ-
ράγην όπως ή Αίτινα — καλή
της ώρα!

— Βρέ, ά παράτα με και
με γέμισες τρίχες, της φώ-
ναξα.

Στην άρχή, έμεινε άναυδη
από την άνηκουστη προσβολή.
Συνήλθε όμως άμέσως και μου
πέταξε κατακέφαλα τον Βιργί-
λιο. Χωρίς να χασομερήσω,
της έσβούριξα τον Πλάτωνα.
Και σε λίγα λεπτά, οι σφές
αυτές κεφάλες, έγιναν έτσι,
που μόνο με κουταλάκι του
γλυκού θα μπορούσες να τις
μαζέψης.

Στό τέλος, άρπαξα μιά άρ-
χαία κανάτα. Τη ζύγισα καλά
και τη σφενδόνισα στο κεφάλι
της 'Αριστέας. 'Η 'Αριστέα
λιποθύμησε. Σε λίγο συνήλθε,
είδε τα έρειπια και είπτε:

— Καταστροφή!
Και ξαναλιποθύμησε.

Αυτή ή συντριβή των άρ-
χαιοτήτων, συνέτριψε ψυχικά
και την ίδια. 'Η 'Αριστέα υ-
πέστη νευρικές κρίσεις, έμε-
λαγχόλησε και, σε δύο μήνες,
μου άφησε χρόνους. 'Ηταν ή
πιδ ευτυχισμένη μέρα της ζω-
ής μου. Της έκανα μιά κηδεία
πρώτης τάξεως. Προσήλθε ο
λόκληρη ή 'Αρχαιολογική 'Ε-
ταιρεία, γιατί τα προσκλητή-
ρια τα είχα συντάξει ως έ-
ξης:

Την πεφιλημένην
ΑΡΙΣΤΕΑΝ ΤΥΦΛΟΣΟΥΡΤΗ
θανούσαν χθές, κηδεύομεν σή-
μερον.

'Ο σύζυγος: Βασιλάκης
Τυφλοσούρτης.

Οι τεθλιμένοι συγγενείς:
Σόλων, ο Σωκράτης, 'Αλκι-
βιάδης, 'Αρταξέρξης, 'Αρτά-
δαζος, Μέγας 'Αλέξανδρος,
Τισσαφέρνης.

'Επονται πεντακόσια ύπο-
γραφαί.

Γ. ΓΙΑΝ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

'Ε.μ.μ. Νίκη Φοράκη. 'Αγλαδίες: 'Εκτός από σταυ-
ρολέα δεν δημοσιεύουμε καμιά
άλλη συνομιλία. Άναγνωστάρι-
οι, ποίημάτα, ούτε διηγήματα, ούτε μυθιστοήματα. Πού τόσο
εύκολα γράφετε. Μεταφέρετε εδώ ένα απόσπασμα από το ποίημα
'Ενα βλέμμα στην 'Ανοϊξιάτικη φύση' που μας στέλνετε ως
δείγμα των ικανοτήτων σας:

'Ηθελα δάλλω μιά συνούλα
στην γλαστή σου άγκαλιά
να δώ την ποιινή δροσούλα
στά πόσινά σου τα μαλλιά.

να 'οθώ σιμά σου να λιαστή.
τά κάλλη σου να άπολαύω.
στά νόνατά σου να σταθώ.
ποιήματα για σε να γράψω.

Πάσινα μαλλιά δεν υπάρχουν νομίζουμε. Μόνον ο Μπωντελαίο
έδωσε έτσι τα δικά του από ιδιοτροπία ποιητική. 'Εέ άλλο
πως θα σταθώ στα νόνατά της για να γράψω ποίηματα; Εί-
σαυτε ακορόατες; Λέτε ακόμα πως θα πάτε κοντά της για να
λιαστήτε; Μ' αυτή τη ζέση; Θα πάτε ήλαιο!... Σας συμ-
βουλεύουμε, λοιπόν, να κατεβείτε άμέσως από τα νόνατά της και
να κάνετε, ένα ντούς. Είναι ίσως αντιποιητικό, αλλά στην προί-
πτώσει σας επιβάλλεται. Τά κ η ν τ σ ά κ ω ν α ν. 'Ενταύθα:

Τό σταυρολέο σας περιέχει πολλά τετραγώνια και θα
έπρεπε να ένη τουλάχιστον συμπληρωθή με λέξεις επίτιμης. 'Ε-
σείς όμως άκούετε με μιά αιτιατική: ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑΝ και συνε-
γίζετε την συμπλήρωσι με άκορετες γενικές και πολλές λέξεις
από τις πιο συνηθισμένες. 'Α δ α μ α ν τ ι ο ν. Κ α ρ α μ α ν
η ν. 'Αμαρυσιον: Βοήκατε τον σωστό άσθμο των γιλιόμε-
τρων, που διέτρεξε ή λιμουζίνα. Κ ώ σ τ α ν Γ ρ α δ ά ν η ν
(823). Β.Σ.Τ. 902. 'Ιωάννην Τσάλιν (818) Κ. Ε. Ν. Μ. και Γε-
ώργιον Παυλάτον. Σ.Τ.Γ. 920Α: Πλησιάζετε άπλως τον σωστό
άσθμο των γιλιόμετρων. 'Ι ω ά ν ν α 'Α γ ο ι μ ά σ τ η και

'Αδωνούλα Κούκη. Ρεθυμνον-Κοήτης. Γεώργιον 'Εμμανουήλ
δην. Χαραλαμπον Χατζίσκον. Θεολήκην. Γεώργιον Μπαράκην.
Πάταρ. Αναστάσιον Σταϊκούπουλον. Κωνήνον Ρασσιάν. Πάταρ.
'Αγγελική Ταυδάκον. 'Ενταύθα. Χαραλαμπον Μουρατίδην. Σέο-
ρας. Ε. Κατσαμπακην. Β. Ναυσταθών. 'Αθων. Χριστοφορίδην.

Θεολήκην. Βενιζέλον Βαδούρη. 'Ενταύθα. Νικ. Παπανοιστοδούλου.
Κρησιονού. Λοκαίδος. Νικ. 'Ηλιόπουλον. Γεώργιον Πουρινάον.
'Ενταύθα. Άννα Χαριτοπούλου. 'Εκάλη. Αναστάσιον Κολλιαδά-
ην. 'Ενταύθα. Νικόλαον Κολλάρον. Νικόλ. Βασιλείου. Καρίτισα-
σιν. 'Αλεκ. Μενούν. 'Ενταύθα. Κωνήντιον Κωστήν. 'Ενταύ-
θα. Βασιλείον Βασιλείου. Νικόλ. Γιαννακην. 'Ενταύθα. Δημ. Χα-
τζηπαναγιώτην. 'Αγ. Νικόλαον-Κοήτης. Απόστολον Βαζούκην.

Βόλον. Θεόδωριον Πελέκη. 'Ενταύθα. 'Ιωάννην Σιώμον. Β.Σ.Τ.
902. Αναστάσιον Τζαβάσαν. 'Ενταύθα. Ι. Παπαδόπουλον. Π. Φά-
λησον. Χρήστον 'Ιωάννην. Χαλκίδα. 'Ιωάννην Λετάρην. Πάταρ.
Χριστίνα Τσαβαλία. Σιδιρόκαστρον. Αναστάσιον Σταυρούλην.
Δ. Γεωργιάκην. Λουτράκι. 'Ηλιον Φανακούπουλον. Καβάλαν. Μιν.
Βαλάνδον. Σταύρον Δημόπουλον. 'Ενταύθα. 'Ιωάννην Χαυδούπουλον.

'Υψωια. Κωνήντιον Κουτσούτην. Β.Σ.Τ. 902. Θεόδωρον Βα-
σιλόπουλον. Μυτιλήνην. 'Ιωάννην Ουσταμαναλάκην. 'Ησάκλειον-
Κοήτης. Κίμων Τσακίον. Ροδόπουλιν-Μακεδονίας. Κωνήντι-
ον Μπαράδην. Άλυσον. Νικόλ. Μόρον. Καίσαριανην. Κωνήντιον
Παναγούπουλον. 'Ενταύθα. Θ. Παροσίδη. Ν. Νικολαράκην. Πει-
ραιά. Γεώργιον Λυμεποπούλου. Κ.Ε.Τ. Μασράλην Μεσίτην. Κά-
τω-Πεταλώνα. 'Ιωάννην Γέκκον. Πάταρ. 'Αναστ. Θεοφιλόπου-
λον. Μικρόν 18 έτών. Ρεθυμνον. 'Αλέξανδρον 'Αιδάλην. 'Ενταύ-
θα. Γονήσον Κουτσουβέλην. 'Ιδαν. Δημήτριον Δημητριάδην. Κα-
βάλαν. Κωνήντιον Λύκον. Κ.Ε.Ν. Κορίνθον. 'Ιωάννην Παπουτά-
κην. 'Ενταύθα. Κωνήντιον Βρονίδη. Γάπασον Σωήνον. 'Αγνσί-
λαον Τσάφον. Δημήτριον Γωφών. Πάταρ. 'Ιωάν. Κωστόπουλον.
Μαρίην Χαραλαμποπούλου. Τάκην Κολέτην. Πειραιά: Μας έ-
στειλατε τη σωστή λύσι του νέου προβλήματος «Τα τοσπουλά-
δεσ». 'Η δημοσίευσί των όνομάτων θα συνεγιστή, δεδομένου ό-
τι τα γούμαμα έξακολουθούν να καταθάνουν κατά έκατοντάδες.

Γ. Κ ε σ α λ λ η ν ι ο ν. Προέδρα: Τό «Μισορούι» δεν είναι ούτε
αεροπλανοφόρο ούτε καταδρομικό, αλλά τό μεγαλύτερο θω-
ρηκτό των Η. Π. Α. Ζ ε σ — Μ δ ο Μ. Π. 84. 'Ενταύθα: 'Α-
τεννο τό ποίημά σας. Οι λέξεις οι φράσεις οι στίχοι διαδέχον-
ται οι μὲν τους δε, χωρίς καμιά συνωνή και χωρίς κανένα συ-
νολικό νόημα. Ι. Παπαδόπουλον. Π. Φάλησον: 'Η 'Υδον
υπὲ Κάλου γεννήθηκε στο Βανκούβερ της Βοετ. Κολοβίας την 1η
Σεπτεμβρίου 1922. 'Η Τζην Τιονέτ στο Μπαρλίκιν της Ν. 'Υόρ-
κς στις 20 Νοεμβρίου 1920 και ο Τάυρον Πάουερ στο Τσιντσι-
νάντι των Η. Π. Α. στις 5 Μαΐου 1913. Σας εύναιστούμε για
τις εύγες σας και σας τις άναπαύομε. Τ ζ έ ν ν υ Κ ο ι σ τ.
Θεολήκην: Σας εύναιστούμε για τα κολακευτικά σας λόγια.
Ποδ όλίγων ήμερών ο Τζιμς Μακούλης βοισκόταν στην Κοήτη.
Μόλις πληροφορηθήμε μιά σταθερή του διαμονή θα σας δώσωμε
τη διεύθυνσι του από της στήλης αυτής. Μπορείτε όμως να στεί-
λετε τό γούμαμα σας στο «Σωματείο 'Ελλήνων 'Ηθοποιών». Σα-
τωδριάνδου 52Α. 'Αθήναι. 'Ε λ π α Μ α ν ε ζ α ο ι δ ο υ.
Θεολήκην: Λυπούμεθα, που δεν μπορούμε να σας εύναιστήσωμε,
αλλά δεν δημοσιεύουμε τέτοιου είδους φωτογραφίες. 'Η μικρούλα
πάντως είναι τοισγαριτωμένη. 'Α ο ι σ τ ο υ μ ε ν η ν Π α π α -
δ α σ ι δ ο υ: 'Ατεννο τό ποίημά σας. Μεταφέρετε εδώ τό τε-
λευταίο του τεταστικό που είναι τό καλύτερο άπ' όλα:

'Ελα πάλι μικρούλα μου πίσω
ν' άναστήσουμε οι διό τά παιδιά.
'Ελα μικρό μου γιατί θέ να σβύσω
σαν λιννάσι που τό δροεή ή βορεία.

'Υψιστε!... 'Εκάνετε και τό Βοορά ήθελό. τοι φορέσατε φου-
στάνια!... Λέμε. Βεβαία. ή νοτιά. ά να δνι και ή βοοεία!... Βοοράς
είν' αυτός, άσπενικώτατος! 'Ι ω ά ν ν η ν Γ ρ α δ ά ν η ν. Κ.
Ε. Ν. Μ.: Σας εύναιστούμε για τα παιγνίδια, που μας στέλνετε.
Τα καλύτερα θα δημοσιευθούν. Ε. Τ σ ε μ ε τ ζ η ν. Μυτιλήνη:
'Ελάδαμε τό γούμαμα σας όνι όμως και τό εναυτικό κυκλόλεο,
που λέτε πως μας στείλατε με άλλη άποστολή. 'Α θ α ν ά σ ι ο ν
'Α ν δ ρ ε ο π ο υ λ ο ν και Χ ρ ή σ τ ο ν Κ ρ ο υ σ ο υ -
γ ε σ α ν. Σ.Τ.Γ. 912: Μας γράφετε ότι τα άλωνα ζούν τό πολύ
35 γούνια και ποτέ δεν θάνουν τά 60, όπως γούναμε σε προ-
ηγούμενο γένος μας. 'Ισως να έχετε δίκιο όσον άφορά την 'Ελ-
λάδα. Τό δημοσιεύειν άσθρο ένόσση πάντως από είδικόν επιστή-
μονα, που είναι ίσως ύπ' όβιν του και άλλες νάρες.

Ο Πάσιωρ πού δικάσθηκε δύο φορές

Η ΤΑΝ έπικίνδυνο τό «παιγνίδι» του 'Αμερικανού
πάστορος Τζώρτζ Χετινός. Διακινδύνευε — τίποτε
περισσότερο, τίποτε λιγώτερο — την ίδια τη ζωή του!
Μά ήταν βέβαιος ότι είχε όλα τα «ατούς» δικά του κι'
ότι τό δικαστήριο θα τον άθωνε...

Είναι ή αλήθεια ότι την ίδια πεποίθησι εί-
χε και στην πρώτη δίκη του, όταν κατηγο-
ρήθηκε για τό φόνο της νεαρής συζύγου του.
'Εκρινε τότε ότι δεν υπήρχε κανένα θετικό
στοιχείο εναντίον του. Της ίδιας γνώμης ή-
ταν κι' ο συνήγορός του, και γι' αυτό άμέ-
λησε να καλέσει έστω κι' ένα μάρτυρα της
υπερασπίσεως. Κι' όμως οι ένορκοι του κα-
κουργοδικείου του Ρότσεστερ είχαν κηρύξει
τόν πάστορα ένοχο «φόνου δευτέρου βαθ-
μού», και τό δικαστήριο τον είχε καταδικά-
σει σε 50 έτών εϊρκτή.

Τό πτώμα της Τζίν Χετινός είχε βρεθή
μέσα στον ποταμό Τζένηση, λίγα χιλιόμε-
τρα μακριά άπ' το Ρότσεστερ, στις 22 'Α-
πριλίου 1949. 'Η νέα γυναίκα — 24 έτών
μόλις — είχε δύο σφαίρες σφηνωμένες στο
κορμί της. Δεν υπήρχε άπάνω της κανένα
στοιχείο ταυτότητας. Μιά γειτόνισσά της, ό-
μως, την είχε άναγνωρίσει, στη φωτογραφία
της, που δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες. Κι'

Κι' αυτοί κατέθεσαν ό-
τι ο Χετινός είχε ένα
ρεβόλβερ σαν εκείνο με
τό οποίο έγινε τό έγκλημα, κι' ότι μιά
θήκη περιστροφού, που είχε βρεθή
στην όχθη του ποταμού, ήταν όμοια
με τη δική του.

'Ηταν ένα στοιχείο συντριπτικό για
τόν κατηγορούμενο. Παρ' όλον ότι λοι-
πόν ο συνήγορός του τόνισε και πάλι
την έλλειψη έλατηρίων για τό έγκλη-
μα, οι ένορκοι — 10 άντρες και 10
γυναίκες — τον έκήρυξαν ένοχο και
πάλι... για «φόνο «πρώτου βαθμού»,
αυτή τη φορά! Κι' έτσι, ο Χετινός καταδικάστηκε
εις θάνατον.

Σ' όλο τό διάστημα της δίκης, έδειξε μίαν εϋ-
γενική άδιαφορία. Κύτταζε τό ταβάνι της αίθουσας,
ακόμη κι' όταν ο πρόεδρος άπήγγελλε την άπόφασι.

Ευχάριστησε ύστερα τό συνήγορό του για τις
προσπάθειες που κατέβαλε για να τον σώση, και γαι-
ρέθηκε με μιά φιλοφρονητική χειρονομία τό άκροατήριο.

'Όταν, ωστόσο, βρέθηκε μέσα στο κελλί των φυλα-
κών, άφισε να έκδηλωθή ή ταραχή του. Δεν θέλησε να
φή τίποτε. 'Ός τό βράδυ, όμως, είχε ξαναδρή την ή-
ρεμία του και την αυτοπεποίθησι του. Δείπνησε, προ-
σευχήθηκε, άστειεύθηκε με τους δεσμοφύλακες και σύ-
στησε στο συνήγορό του «να μή χαλάη την καρδιά του
για την άποτυχία του».

'Ηταν ειλικρινής ή στάσις-του αυτή; 'Η έξακολου-
θούσε να παίζη τό ρόλο του?

Κανένας δεν τό έμαθε ποτέ.

Και τις άλλες ήμέρες ο μελλοθάνατος πάστορ ή-
ταν άτάραχος και όμιλητικός. Φλυαρούσε με τους δεσ-
μοφύλακες σαν να μην φτεροκοπούσε πάνω από τό
κεφάλι του ο θάνατος. 'Ετρωγε μ' έξαιρετική όρεξι και
δεν δίστασε να δηλώση στους δημοσιογράφους ότι...
κοιμόταν ήσυχα και ειρηνικά.

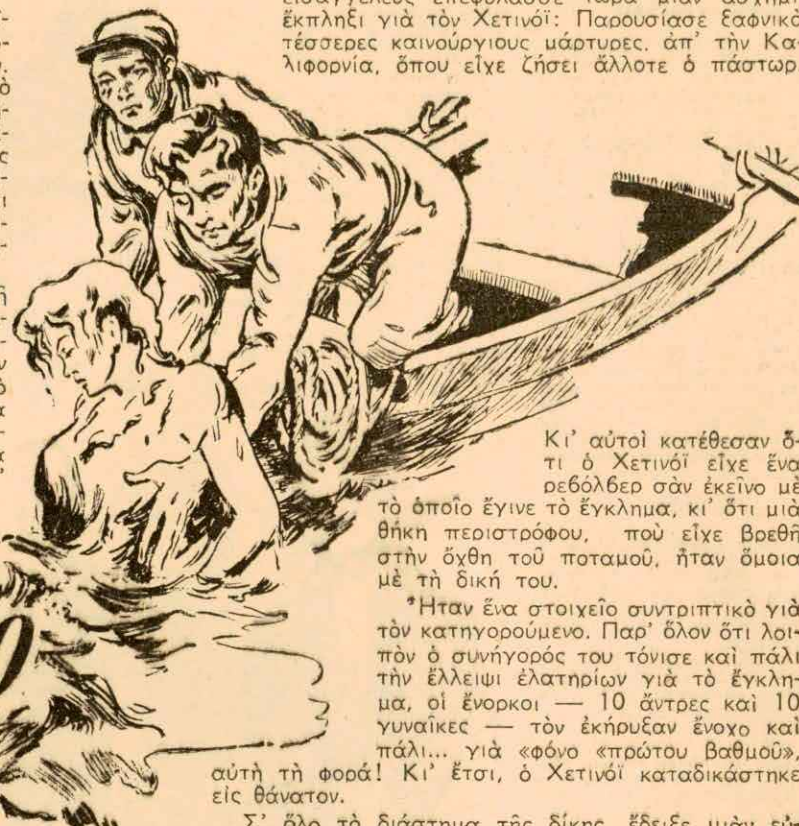
Λίγες μέρες αργότερα, κάθισε στην ηλεκτρική πολυ-
θρόνα, χωρίς να γάση την ψυχραιμία του και τό ναμό-
γελό του, ως την τελευταία στιγμή.

Σιλήτησε με τον εισαγγελέα, που παρίστατο στις
τελευταίες του στιγμές, άστειεύθηκε με τον διμιο και
όλωσε σε όλους τους παρόντες ότι ήταν εύχαριστή-
μένος που άφηνε αυτό τον ύστατο κόσμο, γιατί έτσι
θα συναντούσε γρήγορα την πολυαναπημένη σύζυγό
του στους ουρανούς!...

Αυτά υπήρξαν τά τελευταία λόγια του σύζυγοκτό-
νου πάστορος.

Τό ηλεκτρικό ρεύμα έκοψε για πάντα την έπιπό-
λαια φλυαρία του.

Είχε παίξει με τό θάνατο κι' είχε χάσει! Θεωρούσε
δίκαιο, να πληρώση.
Και πληρώσε, είναι ή αλήθεια, πολύ ακριβά, όπως
του άείζε, άλλωστε.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Τό πτώμα της Τζίν
Χετινός βρέθηκε μέσα
στον ποταμό Τζένηση.

Ἡ μόδα

Λερίκὸ ἀκόμη προγνώστικόν

Τὰ κορσὰ ἔεινε ἐφαρμο-
τὰ στὸ στήθος καὶ πίσω ἐλα-
ρῶς μπουφάν. μὲ ἓνα ἀμπιε-

ΣΤὴν ἐξοχὴν

Υφάσματα·χρώματα

Βελούο άγγλαί.
Για άπογευματινά
φορέματα: έρσεύ, λαϊνάς.
Βελούο unis, βελούο με χουάες

Τα γιγάρ κλασσικά φαντα-
στικά, υπήλ- κανόν πρόσινο της
ἐλπίς κίτινο βιολεῖ ἐμπειρία ἐ-
κάν. Καί για τὸ βράδιον ὅλα τὰ
ἀπαλὰ νόμουα, αὐτὸ μὲ ὅσπορα

Καλή άνοπνοή

Τα μαλλιά σας

Μοντέρνα επίπλωσις

αφαιρέσει ένα μπαρό, ένα ραδιοφω-
νάκι και ένα ντιβάνι, που
χρησιμεύει για ύπνο τα βράδια.
Όταν όλα τα έντοινισμένα βοη-
τικά έπιπλα εξαφανισθούν, τὸ
μάτιο μένει ἕνα σαλονάκι κου-
βερτὸ καὶ μωδέρο.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Γόησις σπαν τ' οὐ Αἰ-
γίου: Τὸ λιόκαυμα δὲν φεύ-
γει· ὅλα θά ἀσπορίσετε σιγά-
-τά· ὅταν σταματήσετε τὸ ἡλιό-
-τοπος Ὅσα γιὰ τὴν παλιὰ
μορφίδα συμβουλευθῆτε τὸ νι-
κό σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

— Μάλιστα ἀγκυροβολήσῃ τὸ πλοίο, εἶπε ἡ Ζανίνα, νὰ στείλῃς ἀμέσως, Πιερ, νὰ πάρῃς τὸ φάρμακόν τοῦ καπετάνιου.

A woman with long, flowing blonde hair, wearing a vibrant red dress and a gold bracelet, is seated on a grey rock. She is looking down at an open book resting on her lap. The background features a green bush and a blue sky with a few birds.

Τὰ νόνατά της λύνισαν καὶ ποὶν προλάβει νὰ μι-
λήσῃ σωσιάζηκε ἀναίσθητη...

— Καί τώρα, τί θά κάνουμε, Πιέρ; Δέν μπορεί νά γίνη μετὰ
ἐξαιρέσι γιά μας; Εἶσαι, ἐπὶ τέλους ὁ διοικητής τοῦ νησιοῦ...
Εἰδοποίησε τὸν καπετάνιο νὰ μᾶς στείλῃ τὸ δέμα.

αυτό περσανε ένας ναυτης απο κιτρινο πυρετο. Πρεπει, λοιπον, ολοι οι επιβατες και το πληρωμα, να απομονωθουν. Διαφορετικά, υπάρχει κινδυνος να μεταδοθη κι' εδω αυτη η φοδερη αρρωσθεια. Σκέψου την ευθυνη μου.

— Κυρία! είπε με χαρά. Σας έφερα κάτι, που είμαι σίγουρη πως θα σας άρέσει. Μά κοστίζει, άκριβά.

— Για νά τὸ δῶ!

Ἡ Πάολα ξετύλιξε τὸ δέμα. Ἡ Ζανίνα ἔδγαλε μιὰ κραυγὴ θανάσιμῃ:

— Ή! "Ένα φόρεμα μπαγιαντέρας!...
Καί, βλέποντας τόν άντρα της πού έμπαινε εκείνη τή στιγμή μέσα τού φάναξ με ταινιέλες καρέ...

— Πιέρ! Ἔλα νά σέ φιλήσω! Κύτταξε τί μοῦ ἔφερε ἡ Πάολα!
Ὁ Πιέρ βρῆκε κι' αὐτὸς τὸ θόρεμα περίφημο

Τό φέρεμα
τῆς
ΜΠΑΤΙΑΝΤΕΡΑΣ

μίληση, σωριάστηκε κάτω ανίσθητη.
 'Ο ναύαρχος δὲν ἔχασε τὴν ψυχραι-
 μία του. Τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά
 του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ βίλλα, φωνά-
 ζοντας:

— Εἰδοποιήστε τὸ γιὰτρό.
Ἡ εἰδησις μεταδόθηκε ἀστραπιαῖα. Οἱ
ὀρχήστρες σταμάτησαν. Ὅλα βυθίστηκαν
μέ μιᾷς σὲ ἀγωνιώδη, καταθλιπτικὴ σιγῇ.

★
'Αλλοίμονο! Ἡ Ζανίνα δὲν εἶχε πάθει
ἀπλὴ ἀδιαθεσία. Ἐπρόκειτο γιὰ κάτι

«Δὲν εἶπε ὅμως τίποτα, γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσει πανικό. Ὁ μόνος ποὺ τόλμησε ἦταν ὁ ναυαρχος, ποὺ ἔδωσε στους καλεσμένους νὰ καταλάβουν, ὅτι ἡ ἀδιαισσία της Ζανίνας ἐπέβαλλε νὰ διακοπῇ ἡ ἐορτή.

— Ὅταν ἐφυγε ὁ κόσμος κι' ὁ Πιερ ἔμαθε τὴν τρομερὴ εἰδησί, ἔπεσε σὲ μεγάλη ἀπελπισία. Λάτρευε τὴ γυναῖκα του.
— Εἰσθε βέλαιος, γιатρῆ; ρώτησε, μὴ θέλοντας ἀκόμα νὰ τὸ

Ο γιατρός κουνήσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Στὸ μεταξύ ἡ Ζανίνα εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ παραλήρημα. Γύρευε διαρ-

— Μά πώς τή βρήκε αυτό τὸ κακό; ρωτοῦσε ὁ Πιέρ τὸ γιατρό.
Εἶχαμε ἄλλα κρούσματα στὸ νησί;

— "Οχι! απάντησε ο γιατρός. Κι' αυτό ακριβώς με κάνει να μην ξέρω τί να υποθέσω. Το «Άλμπατρος» είναι καραντίνα. Κανένας απ' το νησί δεν ήρθε σ' έπαφη με το πλήρωμα και τους έπι-

Ναι, αλλά την προηγούμενη νύχτα, τρεις κακοποιοί τῆς νη-
σιού, είχαν παραβιάσει τὴν καραντίνα κι' είχαν ἀνεβῆ κρυφὰ στὸ

« Ἀλμπατρός ». Μπήκαν στην καμπίνα του πλοίαρχου, έσπασαν το χρηματοκιβώτιο, πήραν όσα χρήματα βρήκαν και ξαναφύγαν άνενοχλητοί. Έκτός όμως από τα χρήματα, έκλεψαν και

Αυτά όλα τὰ πληροφορήθηκε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Πιερ ἀ-

Μόλις διαβάσε αυτή την αναφορά, ο Πιέρ καταθρονιδήθηκε. Μιά

— Πρέπει ν' αναγκάσετε τὸ γέρο Λίνκολν ὅπωςδὴποτε νὰ μι-

Δεν είχε πέσει καθόλου έξω ο Πιέρ. Τα γεγονότα είχαν συμβῆ ὡς ἀκριβῶς τὰ φαντάστηκε. Οἱ τρεῖς λωποδύτες τοῦ καρα-

Κι' ο γέρος τὸ πούλησε στὴν Πάολα γιὰ τὴν κυρία Διοικήτου.

Φτωχή Ζανίνα!... Ήταν μοιραίο να σε χτυπήση ο θάνατος πάνω στην τρέλλα του χορού, την ώρα, που φάνταζες σ'α νεράιδα μέσα στο ιερό φόρεμα της μπαγιαντέρας!...

...αλλά φοιχτή αγωνία, ξεψυχήσε στην αγκαλιά του λα-
τρευτού σου Πιέρ, που σ' έβρεχε με τὰ δάκρυά του...
ΖΑΚ ΛΟΜΠΑΡ

ЗАК ЛОМΠΑР

Η ΓΗ, ΑΥΤΟΣ ο μεγάλος άγνωστος

Ένας βομβαρδισμός που άπευχε

Προκειμένου ν' αρχίσουν οι μεγάλες αεροναυτικές επιχειρήσεις στην Ιταλία, το Σεπτέμβριο του 1943, ξεκίνησαν κάμποσα αμερικανικά αεροπλάνα, για να βομβαρδίσουν διάφορες Ιταλικές πόλεις. Ήσαν εφοδιασμένα με ραντάρ και μ' άλλα τελευταία μηχανήματα, καθώς και με τους λεπτομερέστερους χάρτες του κόσμου. Το σημείο προανατολισμού των θα ήταν η Κορσική.

Όλα έδειχναν πως ήταν αδύνατον να μη πετύχουν τους στόχους των. Κι όμως, μολοντί οι πιλότοι έβρισαν τις βόμβες τους εκεί που τους υποδείκνυαν οι χάρτες, αστόχησαν κατά αρκετά χιλιόμετρα! Μία έπισταμένη έρευνα των ειδικών, απέδειξε τότε, ότι η Κορσική σημειωνόταν σ' όλους τους χάρτες σε λανθασμένη θέση! Το λάθος αυτό διορθώθηκε, τα αεροπλάνα ξαναπέταξαν για καινούργιο βομβαρδισμό, κι αυτή τη φορά πέτυχαν «κέναν»!

Η περίπτωση αυτή δείχνει πόσο άτελως έχουν μελετήσει τον πλανήτη μας οι χαρτογράφοι. Άλλατε, περισσότερο από τα 95 % της επιφάνειας της γης, δεν έχουν χαρτογραφηθεί λεπτομερώς. Στη θάλασσα, το καλύτερο είναι ακόμη μεγαλύτερο. Η καλύτερη χαρτογραφημένη χώρα του κόσμου, είναι οι Ήνωμ. Πολιτείες. Κι όμως το μισό έδαφός της δεν έχει ακόμη τυπωθεί στους χάρτες μ' όλες του τις λεπτομέρειες. Σκεφθήτε τώρα τί γίνεται με τις απέραντες και άγνωστες εκτάσεις της Ασίας, της Αφρικής, του Άνταρκτικού, της Αυστραλίας!...

Μήπως όμως και οι διάφοροι επιστήμονες — γεωλόγοι, φυσικοί, χημικοί, μετεωρολόγοι, κλπ. — έχουν κατορθώσει να διαφωτίσουν όλα τα μυστήρια που κρύβει ο πλανήτης μας; Ετοιμάζονται να εξερευνήσουν με ροκέτες άλλους μακρινούς κόσμους κι άγνωστον ακόμη το δικό μας. «Ε-

χουν διασπάσει το άτομον, έχουν φτάσει με τα τηλεσκόπια στα βάθη του Απειρου, έχουν μελετήσει τους άλλους τεσσάρους ιούς Δέν μπορούν όμως ακόμη ν' απαντήσουν σε μερικές ερωτήσεις, σχετικές με τη σφαίρα πάνω στην οποία ζούμε!

Γιατί π. χ. αλλάζει το κλίμα της Γης; Πράγματι, έχει διαπιστωθεί, ότι λιγοστεύουν σιγά-σιγά οι παγετώνες της Αλάσκας κι ότι οι θερμοκρασίες των νερών του Αρκτικού έχουν αυξηθεί κατά 6 βαθμούς περίπου στην τελευταία 50ετία. Προ 30 ετών, τα πλοία μπορούσαν να μπουκν στο Βόρειο λιμένα της Σπιτσεργκης μόνο στους 3 μήνες του έτους, ενώ τώρα το λιμάνι αυτό είναι απελευθεμένο από πάγους τους 9 μήνες.

Αν συνεχισθεί αυτή η μεταβολή, οι επιστήμονες προβλέπουν, ότι θα βλαστήσουν χουρμαδιές στη Ν. Υόρκη και μπανανιές στην Αγγλία! Υστερα θα επακολουθήσει πιθανότατα μία καινούργια περίοδος των πάγων, για ολόκληρη τη Γη.

Άλλο μυστήριο της Γης, είναι ο μαγνητισμός της. Γιατί η βελόνη των πυξίδων δείχνει πάντα προς το Βορρά, και το νότο; Τού κακού οι επιστήμονες αναζητούν πάντα μίαν απάντησι σ' αυτό το ερώτημα.

Προ 4 ετών, έδωσε μία εξήγησι ο «Αγγλος φυσικός Π. Μπλάκερ» ότι η περιστροφή της Γης — καθώς και ο ποιοδηχάτε μεγάλου σώματος — παράγει ηλεκτρομαγνητισμό, ο οποίος επηρεάζει την πυξίδα. Μάλιστα ο Μπλάκερ βρήκε και ένα μαθηματικό τύπο, που δίνει τη μαγνητική, αναλογως του όγκου και της ταχύτητας περιστροφής του σώματος.

Η θεωρία του φάνηκε, ότι επιβεβαιώθηκε από μία ανακάλυψι του Αμερικανού αστρονόμου Όρας Μπάρνικ: ότι ένα άρισμένο άστρο έχει μαγνητικό πεδίου, που η ένταξίς του συμφωνεί ακριβώς με τον τύπο Μπλάκερ.

Έπειτα από λίγους μήνες όμως, εξακριβώθηκε κάτι έντελως απροσδόκητο: «Ότι ο «Ηλιός μας έχει χάσει το μαγνητικό πεδίο, και έτσι συνεχίζει πάντα την περιστροφή του! Υστερα ο Μπάρνικος ανέκαλψε, ότι διάφορα άστρα έχουν μαγνητικά πεδία κυμαινόμενα, που άλλοτε δυναμώνουν κι άλλοτε εξασθενίζουν τελείως!

Κι έτσι, το αίνιγμα του γήινου μαγνητισμού μένει ακόμη άλυτο.

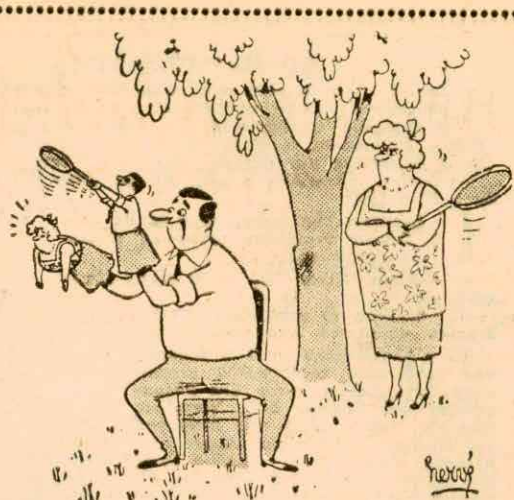
Μήπως όμως δεν αποτελεί μυστήριο ανεξερενητο κι η συσταξίς του εσωτερικού της Γης; Οι επιστήμονες ξέρουν μόνο, ότι ο σπινός φαιώς της έχει πάχος περίπου 35 χιλιομέτρων. Από κάτω, παραδίδονται ότι υπάρχουν διασχυρικά στρώματα ύλης με υψηλότερη θερμοκρασία, και στο κέντρον τους ένας πυρήν, ίσως από λυμένο σίδηρο. Η πίεσις στον πυρήνα αυτόν πρέπει νάνε αφάνταστα μεγάλη: σε βάθος 500 χιλιομέτρων, 300 τόννοι σε κάθε τετραγωνικό πόντο, και στο κέντρο της Γης, 5.600 τόννοι!

Όλ' αυτά όμως, δεν είναι παρά απλές υποθέσεις και συμπεράσματα θεωρητικών υπολογισμών...

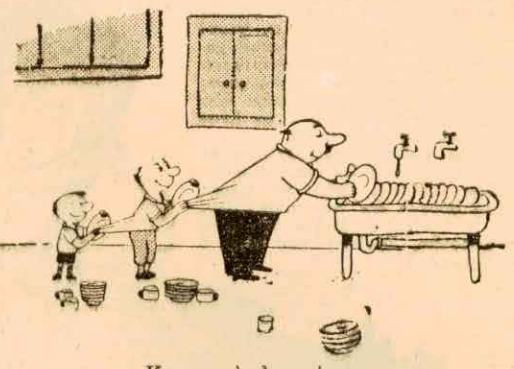
Δέν ξέρουν επίσης οι επιστήμονες την προέλευσι της τεραστίας ποσότητας ενέργειας που περικλείει η Γη. Έχουν αρχίσει να εκμεταλλεύονται ένα ελάχιστο μέρος της — π. χ. στην Ιταλία παράγουν ηλεκτρισμό απ' τη θερμότητα μιας στήλης ατμών ήφαιστειογενούς. Αυτό όμως είναι έντελως ασημαντό. Αρκεί να πούμε, ότι, κατά τους υπολογισμούς ενός διακεκριμένου Αμερικανού επιστήμονος, στους σεισμούς του περασμένου έτους μόνο, έλευθερώθηκε ενέργεια ίσοδυναμη με 4.000.000 ατομικές βόμβες!

Ακόμη και το σχήμα της Γης δεν είναι γνωστό με βεβαιότητα. Τη φανταζόμεθα συνήθως σφαιρική, πολλοί όμως επιστήμονες αμφισβόλλουν γι αυτό. Τώρα προσπαθεί να το εξακριβώσει μία όμας γεωλόγων του Πανεπιστημίου του Ουίσκονσιν, μετρώντας την έντασι της βαρύτητας σε διάφορα σημεία της με μία νέα ανασκευή θαυμαστής ευαισθησίας και ακριβείας.

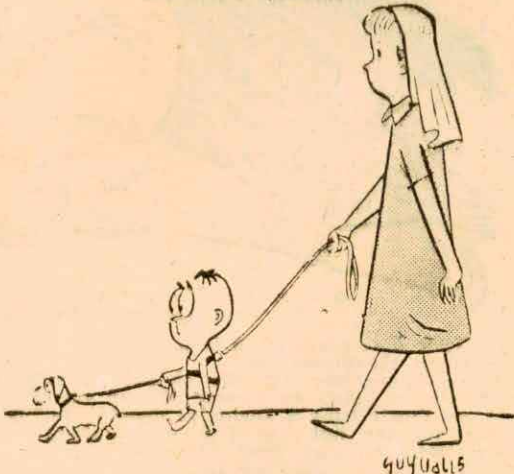
Και μήπως τελειώνουν ως εδώ τα μυστήρια της Γης; Κάθε άλλο... Απ' τα λίγα όμως που αναφέραμε, πιεθαί κανένας ότι θα έχουν δουλέψει με το παραπάνω οι επιστήμονες που ζητούν να τα διαφωτίσουν!

Κουκλοθέατρο και πραγματικότητα.
«France - Dimanche»

Κατανόη έργασίας...

Χωρίς λόγια

ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΣΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ

Έκ είν η: Είπε δυνατόν, γιατρέ μου, να του κοιτήνης λίγο τη νύτη; Όταν με φιλά, μου κάνει μαύρες βούλες στο πρόσωπο!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΓΚΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κάρολος Πεσκάρα νιός του διευθυντού ενός μεγάλου εκδοτικού τράστ βοήσεται δολοφονημένος μέσα σ' ένα ταξί έξω από το σταθμό του Βορρά όπου πηγαίνει να συναντήσει τον πατέρα του, για να φύγουν μαζί για το Ντουάι. Ο Στανίσλαος - Οκτάβιος Σεμινάσιος ή «S.O.S.» όπως τον αποκαλούν οι φίλοι του, νιός του άνωκαίτου Σεμινάσιου, μαθαίνει από μία έπιστολή, που ο δολοφονηθείς είχε αφήσει στο σπίτι του ποιοτού ξεκινησι για το σταθμό τα έξης: «Ο Κάρολος Πεσκάρα κατά τη διάσκεψιν ενός ταξιδίου του στο Ντουάι, όπου είχε υπονοήσει για λογαριασμό του τράστ το συμβόλαιο της αγοράς μιας νέας έμφυεσιδος, εκλήθη υπό υποστήριξη συνθήκες στο προσκέφαλο μιας έτοιμοθανάτου που βοίσκούταν στην κλινική του νιατρού Μπετόζ με το όνομα Γενεδιέβη Πεσκάρα και που του έμοιαζε καταπληκτικά. Δέν την ποσώτασε όμως ζωντανή. Ο θάνατός της είχε επέλθει από σπασμωξία. Ο Κάρολος ξαναγύρισε τότε στο Παρίσι, όπου ανέφερε τα αφοσώνοντα τη Γενεδιέβη στον πατέρα του. Ο τελευταίος ταραξάντος κι έλπε στο νιο του πως έπρεπε να φύγουν αμέσως για το Ντουάι... Μισή ώρα αργότερα, ο Κάρολος Πεσκάρα βρέθηκε νεκρός μέσα στο ταξί. Η υπόθεσις της δολοφονίας του ανετέθη στον άνωκαίτου Σεμινάσιος, που διάταξε αμέσως τη σύλληψι του πατρός Πεσκάρα ως ενόχου. Σε μία δραματική συνουσία με τον S.O.S., ο πατέρας του τον πληροφορεί ότι στην πότα του ταξί, στο έσωτεροικό του οποίου βρέθηκε το πτώμα του Καρόλου Πεσκάρα, ανακαλύθηκαν τα δακτυλικά αποτυπώματα του πατρός του, καθώς επίσης και πάνω στο περίσσοφο με το οποίο έγινε το έγκλημα. Ένα δεύτερο έγκλημα επακολουθεί σ' ένα. Ένας υψιστήριδης άγνωστος δολοφονεί τον Ιάκωβο Ντελμόν, που ήταν το δεξί γένο του Τεσσά Πεσκάρα. Ο S.O.S. μαθαίνει από τον Κλός, τον παλπό υποπρέτη των Πεσκάρα, ότι ο διευθυντής της «Κλαστέ» υποπρετούσε κατά τον πόλεμο του 1914-18 ως λογανός κι ότι είχε μείνει στη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ, όπου είχε συνδεθεί πιθανόν με μία νέα, τη δεσποινίδα Ρουλλά.

—Τον πληροφορήσα έγω γι' αυτήν, κύριε. Μία μέρα έπρεπε τυχαία στο χέρι μου μία παλιά επαρχιακή έφημεριδα, όπου γινόταν λόγος για την ανέγερσι του μνημείου του Βιμού. Θέωρησα καλό λοιπόν, να τη πάω στον κύριο, μαζί με το πρόγευμά του.

—Η είδησις αυτή προκαλέσε το ενδιαφέρον του; —Εγινε αμέσως κατακίτρινος και τον άκουσα να ψιθυρίζει: «Αν το ήξερα, θα πήγαινα». Άλλ' η έφημεριδα ή-

ταν πριν από τρεις μήνες.

—Φαντάζεσαι ότι η λύπη του ήταν σχετική με τη δεσποινίδα Ρουλλά; ούτωςέ ο S.O.S.

—Πιθανόν, κύριε, απάντησε ο Κλός. Πώς θέλετε να το ξέρω;

—Θα σου κάω μία αδιάκριτη έρώτησι, έπρε ο S.O.S. Άλλα θα σε παρακαλέσω να μου απαντήσεις με ειλικρίνεια... Κατά την παραμονή σας στη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ, πρόσεξες αν ο λοχαγός Πεσκάρα έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη δεσποινίδα Ρουλλά;

—Ενδιαφέρω; απάντησε ο Κλός. Ο κύριος λοχαγός ήταν πάντα πολύ προσεχτικός. Άλλα, βέβαια, είχαν γίνει πολύ φίλοι κι ήταν πάντα μαζί.

—Διάβολε! έπρε ο S.O.S. Η ιδιαίτερη ζωή του κυρίου σου δεν πρέπει να σε άφηνε αδιάφορο... Δέν πρόσεξες ποτέ αν ο λοχαγός Πεσκάρα κι η δεσποινίς Ρουλλά είχαν... πώς να πούμε... σχέσεις που ξεπερνούσαν τα απλά όρια της φιλίας;

—Ο Κλός χαμογέλασε. —Θέλετε να μάθετε αν ο κύριος λοχαγός ήταν έρωτευμένος με τη δεσποινίδα Ρουλλά; ούτωςέ, Άλλα δέν συνήθιζε να μου κάνει έκμυστηρεύσεις κι από το άλλο μέρος, δέν μου άρεσε να τον κατασκοπεύω... Μου είνε δύσκολο να σας απαντήσω στην έρώτησι σας...

—Δέν άκουσες τουλάχιστον να ψιθυρίζεται τίποτε σ' αυτή τη μικρή πολίτη;

—Να σας πώ... η Νεβίλ-Σαιν-Βάστ είχε πλημμυρίσει από στρατιώτες... Ήταν εκεί Βέλγοι, Άγγλοι, Σενεγαλέζοι... εκτός από τους Γάλλους. Μόνον οι άλλοι αξιωματικοί που έμεναν στο σπίτι της δεσποινίδος Ρουλλά πιθανόν να κατάλαβαν κάτι... Άλλα, φυσικά, δέν το κοινολόγησαν... —Θυμάσαι τα ονόματά τους;

—Όχι. Δέν θυμάμαι το όνομα κανενός από αυτούς... —Ο λοχαγός Πεσκάρα δέν σας μίλησε ποτέ κατόπι γι' αυτή τη νέα;

—Ποτέ. Μ' όλο που θα μπορούσε, βέβαια, να το κάμη, γιατί εκείνη την έποχή ήταν έλευθερος. Δέν τον άκουσα, μάλιστα, να πη ποτέ το μικρό όνομά της. Έλεγε πάντα: «η δεσποινίς Ρουλλά».

—Όταν, όμως, στις 26 Ιουνίου φύγατε για την Πικαρδία, θα πρέπει να πρόσεξες αν η αναχώρησις από τη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ είχε λυπηθεί τον κύριο Πεσκάρα...

—Δέν θυμάμαι... Μου φαίνεται ότι, αν έβλεπα τον κύριο λοχαγό λυπημένο, θα το θυμόμουν... Άλλα, φυσικά, δέν είχε περάσει από το μυαλό μου η σκέψις να το προσέξω... Κι έπειτα, ξέρετε πως ο κύριος

ήταν... πώς να σας πώ... κλεισμένος στον έαυτό του. Δέν μπορούσε να μαντέψει ποτέ αν ήταν χαρούμενος ή λυπημένος...

—Μήπως τουλάχιστον πρόσεξες αν μετά την αναχώρησί σας από τη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ, άλληλογραφήσε με τη δεσποινίδα Ρουλλά;

—Όχι, κύριε. Είμαι βέβαιος ότι δέν είχαν άλληλογραφία. Θα το καταλάβαινα αμέσως! Ο έπιλοχίας έδινε κάθε μέρα σε μένα την άλληλογραφία του λόχου για να την μοιράσω... Άπό το άλλο μέρος, ο κύριος λοχαγός μου έμπιστευόταν τα γράμματά του για να τα πάω στο ταχυδρομείο του τομέως μας, που φρόντιζε για την άποστολή τους... Άλλα κι αν ακόμη ο κύριος λοχαγός κι η δεσποινίδα Ρουλλά ήθελαν ν' άλληλογραφήσουν δέν θα μπορούσαν.

—Γιατί;

—Γιά δυο λόγους. Όπως σας είπα, την πρώτη νύχτα που φτάσαμε στο μέτωπο της Πικαρδίας πέσαμε πάνω στη νάρκη και τραυματισθήκαμε κι οι δυο. Ο κύριος λοχαγός τραυματίσθηκε στο χέρι και στο κεφάλι. Το τραύμα του ήταν τόσο σοβαρό, που, για δυο τουλάχιστον μήνες, δέν μπορούσε να πιάσει τίποτε με το δεξί του χέρι. Απ' το άλλο μέρος, η δεσποινίς Ρουλλά ήταν αδύνατο να του γράψη, γιατί, όταν φύγαμε από τη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ, δέν ξέραμε που έπρόκειτο να πάμε. Αν, συνεπώς, είχαν την πρόθεσι ν' άλληλογραφήσουν, εκείνος που έπρεπε να γράψη πρώτος, δίνοντας τη διεύθυνσί του, ήταν ο κύριος λοχαγός. Η δεσποινίς Ρουλλά θα του απαντούσε κατόπιν. Το πρώτο δράδυ που φθάσαμε στον τομέα της Πικαρδίας μας έστειλαν στην πρώτη γραμμή. Λίγη ώρα μετά την έγκατάστασί μας στο χαρακώμα, έγινε η έκρηξις της νάρκης.

Η άλληλα είναι, όμως, ότι θυμήθηκε πως το είχε αφήσει στη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ. «Δέν πειράζει, έπρε θα γράψω να μου το στείλουν». Αυτή τη φορά, βέβαια, σκεπτόταν να γράψη στη δεσποινίδα Ρουλλά, που, χωρίς αμφιβολία, θα το είχε βρή στο σπίτι της. Αφού, λοιπόν, η δεσποινίς Ρουλλά δέν του το έστειλε ποτέ, πρέπει να συμπεράνωμε ότι ο κύριος λοχαγός δέν είχε άλληλογραφία μαζί της, ούτε κατάβηθε να έπικοινωνήσ η δ-

νοσοκομείο της Ύρλεάνης ένα δεκαένα, που, όπως μου είπα, είχε πληγωθεί στη μάχη της Νεβίλ-Σαιν-Βάστ. Από αυτόν έμαθα ότι οι Γερμανοί είχαν ανακαταλάβει αυτό τον τομέα στις 14 Ιουλίου, δηλαδή δέκα οκτώ ημέρες μετά την αναχώρησί μας. Τα στρατεύματά μας είχαν αναγκασθεί να υποχωρήσουν. Οι Γερμανοί, για να είναι περισσότερο ασφαλισμένοι, περιχαράκωθηκαν μέσα στο χωριό, αφού έδιωξαν τον πληθυσμό. Όταν μετέφεραν στο νοσοκομείο της Τούρ, άφηγήθηκε στον κύριο λοχαγό αυτή τη θλιβερή ιστορία. Βλέπετε, λοιπόν, ότι δέν μπορούσε να είχε άλληλογραφία με κανένα κατοικο της Νεβίλ-Σαιν-Βάστ.

—Πρόσεξες αν η πληροφορία σου ότι οι Γερμανοί είχαν διώξει τον πληθυσμό του έκαμε έντύπωσι;

—Για μερικές στιγμές δέν μπόρεσε να βγάλει λέξι από το στόμα του. Όσο για το πρόσόπο του, δέν μπόρεσε να έδω τίποτε. Γιατί ήταν τυλιγμένο μέσα στους έπίδεσμούς. Έπειτα από λίγο, μου είπα: «Πάει το στρατιωτικό μου βιβλιόριο!»

—Το στρατιωτικό του βιβλιόριο;

—Ναί. Όπως σας είπα, φύγαμε βιαστικά από τη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ κι ο κύριος λοχαγός έχεσε το στρατιωτικό του βιβλιόριο. Πήρε ένα άλλο αργότερα, λέγοντας ότι το έχασε κατά την έκρηξι της νάρκης. Η άλληλα είναι, όμως, ότι θυμήθηκε πως το είχε αφήσει στη Νεβίλ-Σαιν-Βάστ. «Δέν πειράζει, έπρε θα γράψω να μου το στείλουν». Αυτή τη φορά, βέβαια, σκεπτόταν να γράψη στη δεσποινίδα Ρουλλά, που, χωρίς αμφιβολία, θα το είχε βρή στο σπίτι της. Αφού, λοιπόν, η δεσποινίς Ρουλλά δέν του το έστειλε ποτέ, πρέπει να συμπεράνωμε ότι ο κύριος λοχαγός δέν είχε άλληλογραφία μαζί της, ούτε κατάβηθε να έπικοινωνήσ η δ-

Μυριες Ιστορίες

Εκδίκησης

Δυο ένοιο πήγαν να περάσουν μερικές μέρες σε μία μεγάλη επαρχιακή πόλι, που επρόκειτο να γίνη μία έκθεσι γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων.

Η έκθεσις αυτή είχε προσελκύσει πολλόν κόσμο κι έτσι οι δυο ένοιο — ένας Έγγλέος κι ο άλλος Έδραός — δέν εύρισκαν δωμάτια.

Έπί τέλους στο τελευταίο ξενοδοχείο, που μπήκαν κι οι δυο μαζί, βρήκαν ένα μοναδικό δωμάτιο και δέχτηκαν να το μοιραστούν.

Φαντασθήτε όμως, την έκπληξι του Άγγλου, όταν, το άλλο πρωί, είδε τον συγκάτοικό του, τον Έδραίο, να μεταχειρίζεται όλα τα άξεσουα της τουαλέτας του, ακόμα και αυτή τη βούρτσά των δοντιών του!

Ο Έγγλέος στην αρχή σκέφτηκε να τον άρχειση στις γροθιές, άλλα άλλαξε ιδέα κι άποσάσισε να τον εκδίκηθ διαφορετικά.

Παίρνει, λοιπόν, την βούρτσα των δοντιών, όπως την είχε αφήσει άπλυτη ο Έδραίος, τη βουτά στο νερό, κι αρχίζει να βουρτίζει τα νύχια των ποδιών του!

Ο Έδραίος που τον παρακολουθούσε έμεινε κόκκαλο.

—Μα τί κάνετε εκεί, μπόρεσε να τραυλήσι.

Ο Έγγλέος τότε, δίχως να σταματήσ το βούρτσισμα, του απάντησε μ' ένα εκδικητικό μειδισμό.

—Ότι κάνω κάθε πρωί, αγαπητέ μου!

Στήλη άλατος ο Έδραίος.

Κατακτήστε μίαν αιώνια νεότητα

στην όμορφιά σας

- Με την κρέμα **KATIA** φυσική τροφή του δέρματος που αφαιρεί τις ρυτίδες
- Με την πούδρα **KATIA** που δίδει βελούδινη όψη.
- Με το ρούζ **KATIA** αέθμοντέρνους χρωματισμούς
- Με το κραγιόν **KATIA** που δέν θγαίνει και δέν ακόζει τα χείλη.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Katia

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΟΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

Φ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΙΣ
1864

ποιοδήποτε άλλο τρόπο μ' αὐτή τη νέα.

—Νατε ἔχασε τὸ στρατιωτικό του βιβλιάριο στὴ Νεβίλ-Σαίν-Βαντ; εἶπε ὁ Σ.Ο.Σ. Αὐτὸ εἶνε πολὺ σημαντικό.

—Δὲν καταλαβαίνω, κύριε, παρατήρησε ὁ Κλὸς, ποῖα σχέσεις μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν μετὰ τὸν ἀνταρτιστὴν τὸν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ τῆς σημερινῆς του περιπετειᾶς. Ὁπωσδήποτε, σὰς εἶπα ὅλα ὅσα ξέρω.

—Ἰσως ἡ σημερινή μας συνομιλία, Κλὸς, ἀπάντησε ὁ Σ.Ο.Σ. νὰ σώσει τὸ κεφάλι τοῦ κυρίου σου. Γιὰ τὴ στιγμή, δὲν μποροῦν νὰ πῶ τίποτε ἄλλο.

—Τὸ εὐχομαι, κύριε.
—Μιὰ λέξι ἀκόμη. Κατὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ στήν Τούρ ἡ κατόπιν παρατήρησης τίποτε τὸ ἀνάμало στὴ συμπεριφορά, τοῦ λοχαγοῦ Πεκσκάρα;
—Ὁχι, κύριε...

Φάνηκε νὰ σκέπτεται.
—Ἐκτός ἴσως ἀπὸ κάτι τὸ ἀσήμαντο, εἶπε σὲ λίγο. Εἶνε κάτι ποὺ ἔχει σχέση με μὲνα...

—Μίλησε, Κλὸς.
—Θὰ με θεωρήσετε γελοῖο, ἀλλὰ δὲν περναίει. Πρόσεξα, λοιπόν, πῶς ὁ κύριος λοχαγός, μετὰ τὴν ἀναχώρησή μας ἀπὸ τὴ Νεβίλ-Σαίν-Βαντ, δὲν φορούσε πιά τὸ δαχτυλίδι ποὺ τοῦ εἶχα δώσει.

—Ποῖο δαχτυλίδι;
—Δὲν ἀξίζει ἴσως τὸν κόπο νὰ μιλοῦμε γι' αὐτό. Σὰν πολλοὺς ἄλλους στρατιώτες, ὅταν οἱ Γερμανοὶ μᾶς ἀφῆσαν σὲ ἡσυχία, προσπαθοῦσα νὰ περάσω τὴν ὥρα μου φτιάχνοντας δαχτυλίδια. Μάζεσα, λοιπόν, θραύσματα ἀπὸ ὀδόντες, τὰ λιμάρια καὶ κατόπιν ἔδιναν τὰ δαχτυλίδια ποὺ ἔφτιανα στοὺς συντρόφους μου.

—Πῶς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσες στὸ λοχαγό;
—ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρὰ ὑπηρεσία δια δύο άτομα. Τηλεφωνήσατε 31-352 ἢ γράψατε: Τυπογραφία «Θησαυροῦ», Πανεπιστημίου 39. Διὰ Γ. Λ.

ΚΟΜΜΩΤΑΙ καὶ ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΙ

Ἄν θέλετε νὰ διπλασιάσετε τὴν πελατεία σας στὴ ΠΕΡΜΑΝΤ χρησιμοποιήστε τὸ νέο φάρμακο, τὴν ἡμιρευστον κρέμα

ΜΙΤΣΕΚΟ

Διαρκὴς παρακαταθήκη: Κομμωτήριο «Λούξ», Ἐλευθ. Βενιζέλου 59α.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑ, ΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ

VELOX

Ἡ μοναδική με 4 ταχυτήτες. Ἡ μοναδική ΒΕΛΟΝΗ ποὺ κάνει ΔΡΑΤΟΝ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΠΟΝΤΩΝ.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ Νίκης 46, Θεσσαλονικὴ Καρπὴ 27, Ρόδος Μεγ. Ἀλεξάνδρου 2, Ἡράκλειον-Κρήτης Ἐλ. Βενιζέλου 2.

—Τὸ εἶχα φτιάξει ἀπὸ χαλκὸ κι' εἶχα κολλήσει πάνω ἓνα γράμμα ἀπὸ ἀλουμίνο.

—Ποῖο ἦταν αὐτὸ τὸ γράμμα;

—Τὸ «Γ»... Ὁ κύριος λεγόταν Γουσταῦς-Ζεράρ. Φιλοδοξοῦσα νὰ φτιάξω ἓνα σύμπλεγμα ἀπὸ τὰ γράμματα Γ, Ζ καὶ Π, ἀλλὰ δὲν κατάφερα νὰ κάμω κανένα ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Μια κλοπή

Ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Κλὸς ἔδιναν καθαρά τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ λοχαγὸς Πεκσκάρα εἶχε γνωρίσει μιὰ γυναῖκα τὸ 1915 κι' εἶχε συνδεθῇ πιθανόν μαζί της.

Ἀλλὰ πῶς τὸ δαχτυλίδι μετὰ τὸ γράμμα «Γ» εἶχε βρεθῇ στὸ δαχτυλὸ τῆς Γενεβιέδης; Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ σημαίνει αὐτό, παρὰ ὅτι ἡ Γενεβιέδη ἦταν ὁ καρπὸς τοῦ ἐρωτός μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Πεκσκάρα καὶ τῆς δεσποινίδος Ρουλλώ;

Ὁ Κάρλος, βλέποντας αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι μετὰ τὸ μονόγραμμα στὸ χέρι τῆς νεκρῆς, εἶχε φαντασθῇ πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα φτωχικὸ κοσμήμα ποὺ ἡ νέα εἶχε ἀγοράσει ἐκ κάποιο πανηγυρί. Ὁ Κλὸς, ὅμως, εἶχε πληροφορηθῇ τότε τὸν Σ.Ο.Σ. ὅτι αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ἀνῆκε ἄλλοτε στὸ λοχαγὸ Πεκσκάρα, ποὺ εἶχε πάψει, μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους ἀπὸ τὴ Νεβίλ-Σαίν-Βαντ, νὰ τὸ φορᾷ στὰ χέρια του.

Ἐπὶ τέλους! Ἀρχίζε νὰ βλέπει κάποιο φῶς! Χωρὶς ἀμφιβολία, θάπρεπε νὰ κουρασθῇ πολὺ ἀκόμη γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ κάποιο θετικό συμπέρασμα. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, εἶχε σηκώσει μιὰ ἀκρὴ τοῦ πέπλου ποὺ σκέπαζε τὸ παρελθόν τοῦ Πεκσκάρα. Κι' αὐτὸ ἦταν σημαντικό.

—Ἀγαπητέ μου Κλὸς, τοῦ εἶπε ὁ Σ.Ο.Σ., κάμετε ἀκόμη μιὰ μικρὴ προσπάθεια. Ὁ λοχαγὸς Πεκσκάρα ξαναγύρισε στὴ Νεβίλ-Σαίν-Βαντ;

—Ὁχι, καθ' ὅσον ξέρω... Πῆρε, βέβαια, πολλὰ ἀδείες κατὰ τὸ 1916, τὸ 1917 καὶ τὸ 1918. Δὲν τὸν συνόδευε σ' αὐτές, οὔτε μοῦ εἶπε ποὺ πῆγε. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, δὲν μπορεῖ νὰ πῆγε στὴ Νεβίλ-Σαίν-Βαντ πρὶν ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1917, γιατί τότε μόνον οἱ Σύμμαχοι κατάφεραν νὰ καταλάβουν τὴν κορυφογραμμὴ τοῦ Ριμὺ καὶ ν' ἀπελευθερώσουν τὴν περιοχὴ.

—Δὲν σοῦ ξαναμίλησε ποτὲ γιὰ τὴ Νεβίλ Σαίν-Βαντ;

—Μόνο μιὰ φορά. Κι' αὐτὸ με κάνει νὰ ὑποθέτω, ὅτι θὰ πρέπη νὰ πέρασε ἀπὸ κεῖ, ἀπὸ δική του πρωτοβουλία, εἴτε τυχαία, γιατί μοῦ εἶπε πῶς οἱ Γερμανοὶ εἶχαν καταστρέψει τὰ πάντα προτοῦ ὑποχωρήσουν κι' ὅτι δὲν εἶχε μείνει οὔτε πέτρα στὴ μικρὴ πόλι.

—Ἀ!... Ἀ!... Μπορεῖς νὰ θυμηθῇς ποτὲ ἀκριβῶς σοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια;

—Καὶ βέβαια. Μοῦ τὰ εἶπε μερικὲς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του. Κατὰ τὸ 1919.

—Ἄν δὲν κάνω λάθος, εἶπε ὁ Σ.Ο.Σ., ὁ Κάρλος γεννήθηκε τὸν ἴδιο χρόνο.

—Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Κλὸς. Ὁ κύριος Πεκσκάρα παν-

τρεύτηκε στὶς 5 Ἰανουαρίου 1919. Ὁ κύριος Κάρλος ἤρθε στὸν κόσμο τὸν ἴδιο χρόνο, κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου.

—Ποῦ εἶχε γνωρίσει ὁ κύριος Πεκσκάρα τὴ γυναῖκα του;

—Στὸ Παρίσι, σὲ μιὰ φιλικὴ οἰκογένεια. Αὐτὸ ἔγινε, ἂν δὲν κάνω λάθος, λίγο καιρὸ μετὰ τὴν Ἀναχώρη. Ἐπειτα ἀπὸ ἕξι ἐβδομάδες, παντρεύτηκαν. Ἡ δυστυχισμένη ἡ κυρία πέθανε τὸ 1920, φέρνοντας στὸν κόσμο τὴ δεσποινίδα.

—Ξέρω... Ὁ Σ.Ο.Σ. εἶχε τὴ διάθεσι νὰ συνεχίσῃ τὴν καρποφόρῳ συζήτησή του μετὰ τὸν ὑπῆρτη, ἀλλὰ, ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀντήχησαν δύο κουδουνίσματα.

Ὁ Κλὸς σηκώθηκε ἀμέσως. Ἡ δεσποινὶς μοῦ χτυπάει γιὰ τὸ σαί, εἶπε.

Ὁ Σ.Ο.Σ. κῦτταξε τὸ ρολόγι του.

—Μιλάμε ἀπὸ δύο ὥρες! εἶπε. Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Κλὸς... Καί, πρὸ παντός, οὔτε λέξι στὴ Μυριέλ...

Σηκώθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ βγήκαν μαζί με τὸν Κλὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ κύριος, εἶπε ὁ ὑπῆρτης, ἂς με συγχωρήσῃ ποὺ δὲν θὰ τὸν συνοδεύσω ὡς τὴν πόρτα. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μᾶς ἴδουν μαζί... καί, πρὸ παντός, ἡ δεσποινὶς Μυριέλ...

Χωρίστηκαν στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας. Ὁ Κλὸς διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας, ἐνῶ ὁ Σ.Ο.Σ. πῆρε ἓνα διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ χῶλ.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα, σταμάτησε. Μιὰ ξαφνικὴ σκέψις εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ του. Ἡ Μυριέλ ἦταν

μαζὶ μετὰ τὴ φίλη της κι' ἓνα τοῖς γιὰ δύο άτομα δὲν ἔτοιμαζαται μέσα σ' ἓνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Ὁ Σ.Ο.Σ. ὑπολόγισε ὅτι εἶχε στὴ διάθεσι του δέκα λεπτά κι' ἴσως ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Ξαναγύρισε τότε πίσω, ἀνέθηκε ἀδρυνὰ τὶς σκάλες καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Κλὸς. Τὸ νὰ βρῇ τὸ κλειδί καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴ ντουλάπα, δὲν τὸν ἀπασχόλησε περισσότερο ἀπὸ ἓνα λεπτό. Ἐφαξε κατόπιν κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα, βρῆκε τὸ φακέλλο, τὸν ἔκρυψε στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακι-οῦ του κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, κατέβηκε καὶ πάλι τὶς σκάλες.

Ὅταν ἔφτασε στὸ χῶλ, σταμάτησε μιὰ στιγμή. Δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ βγήκε στὸ δρόμο.

Λίγο πρὶν κατὰ βρισκόταν ἓνα χαρτοπαιεῖο. Ὁ Σ.Ο.Σ. διέλεξε ἓνα φακέλλο, ποὺ εἶχε τὶς ἴδιες διαστάσεις μετὰ τὸν ποὺ εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Κλὸς, τὸν γέμισε μετὰ χαρτί καὶ ἀπὸ βεβαιώθηκε πῶς δὲν διέφερε ἀπὸ τὸν πρῶτο στὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισι, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ μεγάρου Πεκσκάρα.

Φεύγοντας προτίτερα, εἶχε φροντίσει ν' ἀφήσῃ τὴν πόρτα μισάνοιχτη. Ἔτσι, δὲν δυσκολεύθηκε νὰ μπῇ. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ χῶλ, ἀκούσε τὸ θορύβο καταστροφικῶν στῆν κουζίνα. Ὁ Κλὸς βρισκόταν, λοιπόν, ἐκεῖ. Ὁ Σ.Ο.Σ., χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἀνέβηκε καὶ πάλι τὶς σκάλες, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ὑπῆρτου κι' ἔβαλε στὴ θέσι τοῦ φακέλλου ποὺ εἶχε κλέψῃ, τὸν ἄλλον, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸ χαρτοπαιεῖο. Ἐπειτα βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξανακατέβηκε τὶς σκάλες...

Χοντρές σταγόνες ἰδρώτος ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ὅταν ἔφτασε στὸ δρόμο.

Ἐνα ταξὶ περνοῦσε κείνη τὴ στιγμή. Ὁ Σ.Ο.Σ. τὸ φώναζε, ἔλαψέ το ἀπὸ τὴν ἡσυχία καὶ μετὰ τὸ ὅπως ἀνθρώπου, ποὺ εἶνε τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόπασι κι' ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κλειδῶθηκε στὸ δωμάτιό του κι' εἶπε στὴ Ματθίλδη νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

Βιαζόταν τόσο πολὺ νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ φακέλλου, ποὺ, γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι του τὸ χαρτοκόπτη καὶ νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Ἀλλὰ μετὰ νοιώσε ἀμέσως. Πιθανόν νὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ παρουσιάσῃ στὸ δικαστήριον τὰ ἔγγραφα ποὺ βρισκόνταν μέσα σ' αὐτόν.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ τὸν διατηρήσῃ ἀνέπαφο.

Καὶ τὸ πράγμα αὐτό, ἦταν εὐκολοτάτο. Ὁ Σ.Ο.Σ. ἔβαλε πάλιν σ' αὐτὸ μιὰ καταρρόα μετὰ νερό καὶ περίμενε νὰ βράσῃ. Ὁ ἀχνὸς διέλυσε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά τὴν κόλλα. Ὁ Σ.Ο.Σ. δὲν εἶχε νὰ κάμῃ πιά τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ἀνοίξῃ.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φακέλλου βρισκόταν δὲ ἐπιστολὲς. Ἡ μιὰ ἦταν δακτυλογραφημένη, ἡ ἄλλη γραμμένη μετὰ χέρι τοῦ Ζεράρ Πεκσκάρα. Διάφο-

ρα ἀποκόμματα ἐφημερίδων συνόδευαν αὐτές τὶς δύο ἐπιστολές.

Ὁ Σ.Ο.Σ. κάθισε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του καὶ διάβασε πρῶτα τὴ δακτυλογραφημένη ἐπιστολή, ποὺ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε,

Ἡ μητέρα μου πέθανε. Ἡ ντροπὴ, ἡ λύπη, ἡ ἀπογοήσις, ἔφθειραν σιγά-σιγά τὴ ζωὴ της. Τὸ τελειωτικὸ χτυπήμα τῆς τὸ ἔδωσε ἡ φτώχεια. Κι' ἦταν εὐτυχία γι' αὐτήν. Γιὰ τὸ θάνατόν της ἀπῆλλαξε ἀπὸ τρία πράγματα: πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὶς συντριπτικὲς φροντίδες τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἔπειτα ἀπὸ τὴ λύπη της γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς ἀδελφῆς μου καί, τέλος, ἀπὸ τὴν ἀναιμυσί σας.

Ἐἶνε περὶ τὸ νὰ σὰς πῶ τὸ ὄνομά μου. Εἶμαι βέβαιος, ἄλλωστε, ὅτι δὲν θὰ σὰς φέρῃ καμμιὰ ἀνάμνησι. Στ' ἀλήθεια, ποῖα ἀνάμνησις μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀπομείνει μέσα στὸ μυαλὸ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ ποὺ ἀτίμησε τὴ στολή ποὺ φορούσε; Κανοντάς, ὅμως, μιὰ μικρὴ προσπάθεια, ἴσως θυμηθῇτε κάποιο λοχαγὸ τοῦ 144ου συνταγμα-τος πεζικοῦ, ποὺ νόμιζε καλὸ νὰ διασκεδᾷ τὴν πλῆξί του, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς παραμονῆς στὴ Νεβίλ Σαίν-Βαντ, εἰς βάρος μιᾶς ἀγνῆς νέας, ποὺ εἶχε τὴν ἀπερίσκεψία νὰ τοῦ χορίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη της, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐπιφύλαξι. Μετὰ τὸν τρόπο οὐ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἀναποκρίθηκε στὴν ἐμπιστοσύνη αὐτῆς τῆς νέας, τὸ ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μὲνα.

Ἀλλ' ἂς μὴ μιλάμε γιὰ τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα. Δὲν βρίσκεται πιά μετὰ τῶν ζωντανῶν. Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ της, ὅπως ἀνέπαυσε τὸ σῶμα της.

Ἄς μὴ μιλήσουμε ἐπίσης γιὰ τὸν ἐαυτό μου. Εἶμαι ἄντρας καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κανένα κι' ἀπὸ τίποτε. Ἄς ἔρθουμε, λοιπόν, στὴ Γενεβιέδη. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς κόρης σας, ποὺ γεννήθηκε στὶς 12 Φεβρουαρίου 1916, μέσα σ' ἓνα σταυλὸ, στὴν Ὁρέζ, ποὺ κατεχόταν τότε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς. Τὸ ἀγνοεῖτε ἴσως. Εἶνε καλὸ, ὅμως νὰ τὸ ξέρετε.

Ἡ δυστυχία τὴν συνόδευσε σὲ κάθε τῆς βῆμα. Οἱ στερήσεις ἔφθειραν βαθμιαία τὸν ὀργανισμό της κι' ὅταν ἔφτασε στὴν νεανικὴ ἡλικία, ἦταν πιά ἓνα ἐρείπιο. Ἡ συναισθησις, ὅμως, τοῦ καθήκοντός της ἀπέναντι τῆς μητέρας της, δὲν τὴν ἐγκατέλειπε ποτέ. Καί, μ' ὅλο ποὺ εἶχε ἡ ἴδια ἀνάγκη ἀπὸ περιθαλψί, στάθηκε πάντα κοντὰ της, γιὰ νὰ τὴν ἐκουράσῃ καὶ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Τόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ ψυχικὴ δύναμις καὶ τὸ θάρρος αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ. Μπορᾷ νὰ σὰς πῶ, ἐμάλιστα, ὅτι ἡ μητέρα της ἐφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο, μετὰ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ ἀγαπημένη της κόρη εἶχε ξαναβρῇ τὴν υγεία καὶ τὴ δύναμίν της.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ συγκρατοῦσε τὴ Γενεβιέδη, ἦταν ἡ ἐπιθυμία της νὰ μὴ λυπηθῇ τὴν μητέρα της καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμο ἀνα-

κουφισμένη. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μας, ἄρχισε νὰ σβύνῃ σιγά-σιγά, σὰν τὸ καντλὶ ποὺ δὲν ἔχει πιά λάδι.

Ἀὐτὸ εἶνε τὸ δεύτερο θῦμα σὰς. Ὅσο γιὰ μὲνα, ποὺ εἶμαι τὸ τρίτο θῦμα σας, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς πῶ τὰ ἑξῆς: Ὅα καμὶ τὰ πάντα γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς μου, ποὺ μοῦ εἶνε πρὶν πολὺτιμὴ κι' ἀπὸ τὴ δική μου. Μὴν ἀνησυχῇτε! Δὲν πρόκειται ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου γιὰ νὰ ζητήσω τὴν ἐλεημοσύνη σας. Δὲν θὰ καταδεχτῶ ποτὲ νὰ πάρω χρήματα ἀπὸ σας, τὸ δῆμιό μας. Μάθετε, ὡστόσο, ὅτι, ἀν ἀποτύχῃ σὴν προσπάθειά μου, νὰ σώσω τὴν ἀδελφήν μου, ἡ τιμωρία σας θὰ εἶνε ἀμελίκτη καὶ κεραυνόβολος.

Σὰς προειδοποιῶ καὶ ἔχω ἡσυχία τὴ συνειδήσί μου. Ἄν ἡ Γενεβιέδη ποὺ πεθάνει, οὔτε σεις, οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς σας θὰ ἐπιζητήσῃ. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη.

Μὴν ἐλπίζετε, ὅτι μπορῶ ποτὲ νὰ σὰς λυπηθῶ καὶ νὰ σὰς συγχωρήσω. Σὰς τὸ ξανααναμνίζω: Ἡ τιμωρία θὰ εἶνε ἀμελίκτη καὶ κεραυνόβολος! Καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς Πεκσκάρα!».

Ἡ περίεργη αὐτὴ ἐπιστολὴ ἦταν, χωρὶς ἡμερομηνία καὶ χωρὶς ὑπογραφή.

Ὁ Σ.Ο.Σ. τὴν διάβασε τρεῖς φορές, προσέχοντας καθε φράσι της. Ἀλλὰ τὸν κάκου προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς. Ποῖος ἦταν, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς τῆς Γενεβιέδης; Ὁ ἐπιστολογράφος ἀπέφευγε νὰ πῇ ρητὰ, ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς γυῖος τοῦ Ζεράρ Πεκσκάρα.

Ἀλλὰ τότε; Μήπως ἡ μητέρα τῆς Γενεβιέδης εἶχε παντρευθῇ κάποιον ἄλλον, ποὺ πέθανε, ἀφήνοντας τὴν ἔρημη καὶ δυστυχισμένη, ἡ πιθανὸν τὴν ἐγκατέλειπε ἄνδρα, ὁ-

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρὸ, μέναμε πάντα στὸ σπιτί,

Τώρα τοῦ ἄρσεσι νὰ θγαίνουμε μαζί ἔξω.

Ἀπόρησα καὶ μόνη μου μ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Πραγματικὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ μιὰ τόσο γρήγορη ἐπίδραση τῆς κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ, καὶ δὲν πίστευα ποτὲ νὰ δῶ τὸ δέμα μου νὰ ὁμορφαινῇ μ' ἓνα τρόπο τόσο καταπληκτικό. Τὰ θαύμασια ἀποτελέσματα τῆς λευκῆς κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ, ποὺ εἶχε ἤδη ἀλλάξῃ

πολλὰς ἀσημέντες γυναῖκες σὲ πραγματικὲς γόρρες, εἶχε ἐνδοιασθεῖ πρὶν τὸν ὥριστο χρόνο.

Ἡ λευκὴ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τῆς ἡμέρας περιέχει οὐδὲς ποὺ δίδουν λάμψιν στὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἀπαλότητα. Κάνει τὸ δέμα βελούδινο, δίνοντάς του ἓνα θαυμάσιο μάτ. Τὰ μαῦρα στίγματα γαίνονται, οἱ ἀνοιγμένοι πόροι ξανακλείνουν. Ἐπὶ πλέον αὐτὴ ἡ κρέμα ἡμέρας κρατᾷ δαυμάσια τὴν πούδρα, προπαντὸς ἂν μεταχειρίζεσθε τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ FASCINATION. Ὅα σας δώσω τὸ δέμα ποὺ δαί ἐπιθυμοῦσατε... καὶ ἐκεῖ εἶναι τὸ κλειδί τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ ροζ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ γιὰ τὴν νύχτα, χάρις στοῦ ΒΙΟCΕL ποὺ περιέχει δα ἐμποδιστὴν τῆς ρυτίδας νὰ ἀχρηματιοῦν καὶ θὰ δώσῃ τὴν ἐλαστικότητα στὸ δέμα. Ὅα ξυπνήσετε μ' ἓνα πρόσωπο φρέσκο καὶ ξεκούραστο, ὅπου ὅλα τὰ σημάδια τῆς ἡλικίας θὰ ἔχουν ἐξαφανισθῇ. Μπορεῖτε καὶ σεις νὰ δοκιμάσετε. Ὅα μείνετε κατὰληκτὴ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία.

πως, κατὰ τὸν ἐπιστολογράφο, εἶχε κάμῃ κι' ὁ Πεκσκάρα; Ἡ ὑπόθεσις, ὅμως, ὅτι ἡ μητέρα τῆς Γενεβιέδης εἶχε παντρευθῇ, δὲν φαινόταν πιθανὴ στὸν Σ.Ο.Σ. Γιὰ τὴν αὐτὴ ἦταν ἀλήθεια, τότε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς θὰ εἶχε δώσει τὸ ὄνομά του στὴ Γενεβιέδη, ποῦ, στὴν περίπτωσι αὐτὴ, δὲν θὰ λεγόταν Πεκσκάρα. Ὁ Κάρλος, ὅμως, ἀνέφερε ρητὰ, στὶς σημειώσεις του, ὅτι, στὴν πινακίδα ποὺ ἦταν κοσμημένη πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἀναγραφόταν τὸ ὄνομα Πεκσκάρα.

Μήπως ὁ ἐπιστολογράφος ἦταν διδύμος ἀδελφὸς τῆς Γενεβιέδης; Ἡ μήπως ἡ μητέρα της εἶχε πάρει κάποιο ἀπὸ τὰ ὄρφα τὸν πολέμου καὶ τὸ εἶχε υἱοθετήσει;

Οὔτε κι' αὐτὲς οἱ δύο ὑποθέσεις φαίνονταν πιθανές. Ἐπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι, ὁ Σ.Ο.Σ. κατάλαβε πῶς ἀδίκαια βασάνιζε τὸ μυαλὸ του. Ἀρχίζε τότε νὰ διαβάξῃ τὴν ἱδιοχειρὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ζεράρ Πεκσκάρα.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀπευθυνόταν στὸν Εἰσαγγελεὰ καὶ ἦταν γραμμένη στὶς 12 Ἀπριλίου τοῦ 1936, ὅπως ἐδειχνε ἡ ἡμερομηνία ποὺ βρισκόταν στὸ τέλος.

«Ἐμπιστεύομαι αὐτὸ τὸ φακέλλο στὸν πιστὸ ποὺ ὑπῆρξε τὸ ὄσκαρ Κλὸς, ποὺ ὑπῆρξε ἐπίσης συμπολεμιστὴς μου, ἔγραφε ὁ Ζεράρ Πεκσκάρα. Τὸν διατάξα νὰ τὸν παραδώσῃ στὴ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ τὴν βοηθῇ στὸ ἔργο της, στὴν περίπτωση ποὺ συμβῇ νὰ πεθάνῃ μετὰ τραγικὸ τρόπο.

Ἄν ἡ μεταθανάτιος συμβολὴ μου στὸ ἔργον της δικαιοσύνης δὲν δώσῃ κανένα θετικό ἀποτέλεσμα, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀνακοινωθῇ τίποτε στὸ γυμνὸ μου Κάρλο καὶ στὴν κόρη μου Μυριέλ. Σὲ διαφο-

ρετικὴ περίπτωση, ὅμως, εἶνε καλὸ νὰ τὰ μάθουν ὅλα. Γιὰ τὴν αὐτὴν ὅτι ἀποδείχθῃ πῶς ἐναντίον μου κατηγορεῖται εἶνε ἀδίκαιες. Δὲν φοβόμην τὴν ἀλήθεια. Ἐκεῖνο ποὺ με τρομάζει, εἶνε μήπως ἡ ἀλήθεια διαστραφῇ ἀ

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Μιά έκδρομη

Αναφουφουλιασμένη η Έφταλία φώναζε στο Νικολάκη τη:

—Διάλεξες τη μέρα, γρουσουζή, σήμερα που ο ήλιος πέφτει με λύσσα, σαν πυρωμένο σίδερο πάνω στα καυκάλα μας, να με πάς στα Μέθανα να δω το σόι σου!...

Πραγματικά σ' ούλη τη διαδρομή δεν περπατούσαν, σέρνανε τα κανιά τους, κι' ήταν έτοιμοι για καυγά και για σφαγή ακόμα!

Πατείς με και πατώ σε ήτανε το τραμ-βάλιο. Και μέσα σ' εκείνο το ζουλιμα, και την πολτοποίηση, η Έφταλία φωνάζει:

—Εισπράχτω, ρέστα απ' το δεκάρικο! Λοζάντρα, μπήκες;... Τό παιδί!... Μη σπρώχνεις, μωρέ!... Καλέ, ποιος στρίμωξε το Νικολάκη μου;...

Αξαφνα, ένα τραχινοκορίτσο ήδωσε μία με την τσάντα του στο κεφάλι του Νικολάκη.

Μωρέ μουντάρη, ξεφώνισε τότε η Έφταλία, τί έκανες πάλι;...

Κι' ο Νικολάκης, μεγάλη αλπετού, έλαξε άμέσως κουδέντα:

—Ούλα στά κανόνια, Φταλία μου, κράτησα κοκέττα, ήδωσα μπαζίσι του καμαρώτου και σ' άγκασάρισα την πιο καλή καμπίνα.

Μπαϊλντισμένοι και λαπαδιασμένοι φτάσανε στον Πειραιά. Εκεί πάλι ταλαιπωρήθηκαν, ξεροψηθήκανε, σαν ντονέ-κεμπάπ, στην ούρα ως που να περάσουνε 'κεινή τη γρίλλια τσ' αποβάθρας. Καί, τέλος, φτάσανε στο πλοίο.

—Τό καράβι, τούς είπε ένας τσ' άτζεντίας, ίσως φύγη για τή Ρόδο, κι' όχι για τή Μέθανα, έπειδή υπάρχουν για κεί πιότεροι έπιβάτες.

Τρέχει γκουστούρι η Έφταλία στον καπετάνιο κι' αφρίζει, και ξεφωνίζει:

—Καλέ, έτσι καπν-κοπανά βάσεις παρτέντσια για τή Ρόδο;

—Κερά μου, λογαριασμό θα σαυ δώσω;

Και γκιττισμένος συνέχισε:

—Στό κάτω της γραφής θα τώ δέσω... Δεν θα πάη πουθενά!

—Καλέ, που να σέ δέσουνε με τσολι κελωμέδες! Ξεφώνισε η Έφταλία και χύμηξε 'πάνω του.

Τέλος μπήκανε στη μέση ένα-δυό μπαχιελήδες και τσολι κάνανε άχτασμα σ' άλλο καράβι.

—Ούλα τερσινέ πάνε, λες και τόκα-νες μάξους, μωρέ γουσουζλακή, φωνάζει η Έφταλία του Νικολάκη.

Πραγματικά, μέσα στη νάλα του μεσημεριού ηστικής και ταλαιπωρημένους, τώ καράβι τσολι ξεφόρτωσε στα Μέθανα.

—Νικολάκη, κακά μαντάτα! Ξεφώνισε πάλι η Έφταλία. Έδώ σήμερα έχουνε άκρεψαγία και μελτέμι. Δηλαδή δεν θα βγούνη ούτε οι Βάρκες για ψάρεμα.

Και δεν είχε άδικο. Απαρηγόρητοι γυρίζουνε ούλοι τους στα μπακάλικά και στα μανάδικα, για μία ντομάτα, λίγο αλάτι ένα κρεμμύδι...

Κι' η Έφταλία, σαν ναυαγισμένη μαούνα ήκασε στο μουράγιο και καρερά να ξεπροβάλλη τώ σαπιοκάραβο.

Αργά τώ βράδυ, τέλος, ήρθε τηλεγραφήσι τώ καράβι άλλαξε δροιολόγιο. Κι' η Έφταλία φρόνιασε:

—Νά άψεσαι Νικολάκη!...

Μ' έφερες στα Μέθανα, μπουχτίσα και πέθανε!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΕΚΛΟΓΕΣ

Έκολογές έρχονται άμμα έγώ πολύ εύχαριστημένος ένομαι. Έκολογές άραιο πιάμα είναι, όλο τώ κόσμος, ύποψηφιοι-μυπονηφιοι, ύπουργοι-μυπουργοι ήγηρο θέλουνε, γειτονιά μας έρχονται, καρφενία ήμνουνε, γέ έαρ, νέ γιόκ, ρωτημένο ήκάνουνε. Από δώ ό ένας:

—Καλημέρα, Καραμπέτ!

—Καλημέρα, λέω.

—Τσιγαράκι;

—Εύχαριστώ, λέω.

Τσιγαρό παίρνω, μύθρα πίνω, ούζάκι-μουζάκι, ό,τι ήψυχή μου γουσταριμένο ήκάνει, ύποψηφιος ήληρώμει.

—Καραμπέτ, ψηφισμένο θα μ' ήκάνης;

—Ποιό κόμμα είναι κουζούμ;

—Πλαστήρα.

—Μπιράδο. Έγώ Πιλαστηρικός ένομαι, ήψηφο μου να σέ δίνω.

Από κεί άλλος ήχεταί, ήγγαλιά του άνοιγμένο ήκάνει, χέρια μου ήγγίγγει, μάγουλος χαιδεμένο με ήκάνει:

—Γειά σου, Καραμπετάκι!

—Γειά σου, λέω.

—Στό ίσιπτι καλά; Έ η γυναικούλα σου;

—Πολύ καλά, τζάνουμ.

—Θά με ψηφίσης;

—Ποιό κόμμα είσαι, γιαδρούμ;

—Παπάγος.

—Βαί-βαί-βαί! Έγώ Παπάγος λατρεμένο ήκάνω, άπαδός ένομαι, συναγεμνός-μυναγεμνός, μπιράδο, γιασασιών φωναγμένο να ήκάνω!...

Ύποψηφιος εύχαριστημένος ήνεταί, τσιγαράκι δίνει, μύθρα κερασμένο ήκάνει. Ύστερα άλλος ήρχεται, χαιρετούρα ήκάνει, τσαλδαρικός ήνεταί.

—Τί θα ήκάνης, Καραμπέτ; Τί θα ψηφίσης;

—Τσαλδάρη, γιαδρούμ.

—Σοβαρά μιλάς;

—Βαλαά-μπιλαά!

—Πάμε να σέ κεράσω.

Κι' αυτός κερασμένο με ήκάνει και ύστερα άλλος ήρχεται, βενιζελικός ήνεταί.

—Καραμπετάκι; Τί θα ψηφίσης;

—Βενιζέλο, γιαδρούμ!

—Μπιράδο Καραμπετάκι! Θάρθης να πάρουμε μιά μυνιτά;

—Ναι, κουζούμ!...

Κάθε μέρα στομάχης μου τουλονμασμένο ήνεταί, μύθρα πίνω, μεζεδάκια, άραιο-άραιο πινάω, τσακίρ κέφι με πινάει, τώ βιράδν ήσιπτι μου ήγκάι ήλαιομένο πηαίω, τσιγαρόδι ήκάνω.

Αστα τώ μυαλάκια σου άνακατωμένα...

Τσώκ έί! Έκολογές πολύ μου ήρέσουν, όλους βόλτα ήφίρνω, μεζεδάκια φαγωμένος ήκάνω, ψήφος δωσμένος δεν ήνεταί.

Πιροχτές τώ βιράδν, πάλι τσακίρ κέφι ήμουν, από ταβέρνα περασμένος ήγίνα, παρέα μεγάλη είδα, φωναγμένο με ήκάνει:

—Καραμπέτ! Έλα να πιής κάτι. Ένα ποτηράκι μόνο.

Έγώ άμα ποτηράκι άκούω χίτες «γιόκ» ποτέ ντέν λέω. Παρέα ήψη, τσιραπέζι ήκατσα, ρε-ταίνα ήψια, άμμα πολύ ήλαιομένο ήκάνω. Άπάνω σηκώνομαι λόγω βγαλμένο ήκάνω.

Έκολογές ήχομε, κουζούμ, και τώ ύποψηφιος κιοπόγλου-κιοπεκλέρ κοντά μας ήρχονται, μύθρες, μεζεδάκια, τσιγαράκια κερασμένο ήκάνουνε. Βαί-βαί-βαί ήπόγλου ήπεκλέρ! Φτω ήτεψίζ, ούτανμάξ ήριφλέρ! Έγώ μύθρες πίνω, σέ όλους «μυράδο» λέω, άμα σέ όλους μαύρο δαγκωτό να δίνω, μιά τώ Θεός, σάς λέω. Χίτες κανένα χονεμένο ντέν ήκάνω, όλοι τώ ίδιο ήννται, φτω ήπόγλου ήπεκλέρ.

Άμμα χίτες λόγο ντέν ήπόφτασα να τελειώω, ήκίοπος απ' τώ σέρκο άρπαγμένο ήκάνει, από καρέκλα κατεδωμένο με ήκάνει, πάτ-κιοιού, καρπαζές δίνει, κολοταίξ δίνει και άλλοι ήρχονται, βαί-βαί-βαί πολύ ήζύλο τρώω, χίτες τί γίνεται ντέν καταλαβαίνω.

—Αμασάν!...

—Γιαζούκ, μπέ.

—Βοήθεια!...

Ήζύλο τουλούμ με ήκάνουνε, ύστερα ήσιπτι με στέλνουνε. Τί ήνε κουζούμ; Βαί-βαί-βαί, τί ήπαθα!... Τσιραπέζι στο ταβέρνα, ήποψηφιος ήκάνει, μεγάλο τώ γκάφα μου ήτανε!... Τί να ήνεταί; Πολύ ήζύλο ήφαγα άμμα σωστά πιάμα-τα είπα. Μιά τώ Θεός σός λέω, ύναγιστημένος είμαι!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Τό μυστικό

Καλώς τονε! Πώς ήταν αυτό; Μπά; Τί μου λές; Έρθες να με ρωτήσης τί θα ψηφίσω στις εκλογές; Γιατί, παρακαλώ, αυτή ή άδιακρισία; Είσαι, μήπως, άπεσταλμένος του Ένιστιτούτου Γκάλλοτ, και ήκάνεις προεκλογικό ήμωψήφισμα για να ψυχολογήσης την κοινή γνώμη; Όχι; Τότε; Α! Έτσι!

Από ένδιαφέρον και από περιέργεια. Έάν δεν άπατώμαι, δεν ήνε ή πρώτη φορά που μου ήκάνεις την άναήδη άνή και άπαράδεκτη ερώτηση. Έάν δεν άπατώμαι, πάντοτε, σέ παραμονές εκλογών, μου κουβά-λιέσαι με την ίδια ερώτηση. Και αν δεν άπατώμαι, κά-θε φορά σέ στέλνω στο διάβολο, στον όποιον θα σέ άποστείλω κι' αυτή τή δόσι, ήλπίζω διά παντός.

Γιατί να σου πώ, βρέ άνήπτε, ποιό κόμμα θα ψηφίσω; Έχω καμιά ύποχρέωσι να σου φανερώσω τώ ποσόν των εκλογικών μου σκέψων και συμπερασμάτων; Κατά τώ Σύνταγμα, ήψηφορσία ήνε μυστική. Και έσόν έτσι όρ-ζεί τώ Σύνταγμα, πώς ήπτάς από μένα να τώ παραδώ και να κάτσω έδώ να σου δώσω νωρτί και καλαμάρι, τί σκέπτομαι, τί θα πράξω, ποιό κόμμα θα τιμήσω με την ήρη μου ήψηφο και ποιόν ύποψηφίο θα σταυρώσω;

Τί ήκανε λέει; Με ρωτάς για να σου πώ τί σκέπτομαι γιατί δεν ήχεις καταλήξει πουθενά ακόμα και θέλεις να συζητήσης μαζί μου για να σχηματίσης γνώμη; Και ποιος είσαι σύ που θα συζητήσης μαζί μου; Τά ίδια μυαλά ήχομε και τόν ίδιο βαθμό μορφώσεως και κρίσεως; Κι' έπειτα τί σοί πολιτής είσαι του λόγου σου; Δεν είσαι είν θέσιν να σκεφτής και να κρίνης μόνος σου ποιό κόμμα θεωρείς άξιος να κυβερνήσει τή γώρα και περιμένεις από τούς άλλους να σου πού-νε; Και άφού δεν είσαι είν θέσιν, ό-πως όμολογείς και ό ίδιος, τί τώ θές τώ βιβλιάριο, βρέ ήλίθιε; Πρέπει να τώ σχίσης, γιατί δεν σου ήζίξει νάχης τέτοιο βαρυσήμαντο πράγμα στα παλιό-χερά σου.

Τί; Δεν περιμένεις να σου μιλήσω έτσι; Άμ πώς ήθελες να μιλήσω, βρέ, σ' έναν τύπο σαν και σένα, που παίρνει μπάλα τούς γνωστούς και τούς ρωτάει, για να σχηματίση γνώμη; Πώς; Μόνο σέ μένα ήρθες, γιατί μ' ήκτιμάς; Τόν κακό σου τόν καιρό. Δεν μου χρειάζεται ή ήκτιμήσις σου. Πάρ' την και τράβα.

Πώς; Έσύ λές να ψηφίσης τώ τάδε κόμμα; Λοιπόν, θές να σου πώ κάτι; Αυτό τώ κόμμα ήχα ύπ' όψει μου να ψηφίσω κι' έγώ. Άλλά έπειδή τώρα ήληροφροούμαι ό,τι συμπίπτουν οι γνώ-μες μας, δεν θα τώ ψηφίσω. Έ ήψηφος ή δική μου, δεν μπορεί να ήση στην ίδια κάλη με την ήψηφο ενός άνοήτου σαν και σένα. Έσ' όσον έσύ, με τώ βλαμένο μυαλό σου, κρίνεις ό,τι αυτό τώ κόμμα θα όφελήση τόν τόπο, μου δίνεις τώ δικαίωμα να συμπεράνω ό,τι θα τόν καταστρέψω. Λοιπόν, σου εί-πα ποιό κόμμα δεν θα ψηφίσω, Άλλά ποιό θα ψηφίσω, δεν θα σου πώ. Λοιπόν, τράβα και χάσου από μπρο-στά μου, γιατί, έτσι ήμεινες δυό λε-πτά της ώρας ακόμα, σου δίνω τώ λό-γο μου πώς δεν θα προφτάσης την έν-νάτη Σεπτεμβρίου. Γελόις πολίτα!

Ο Τζιμ Στάρκ σήκωσε τώ κεφάλι του.

—Ένα έλκυθρο! είπε.

Θάπρεπε νάχ ηήσει κανείς χρόνια στις παγωμένες εκτάσεις τώ Κλοντάικ, για να ήμωρσή να ήεχωρήση τώ θό-νυδο που ήκανε μακριά τώ έλκυθρο μέσα στο βουητό της τρομερής χιονοθύελλας, που ήνε ήεσπάζει κείνο τώ άπονευμα.

Τώ έλκυθρο ήπλησίαζε όλοένα. Σέ μιά στιγμή οι τρεις άνδρωποι που βρσκον-ταν μέσα στην καλύβα κατάλαβαν πώς ήνε σταματήσι απ' έξω.

Τά σκυλιά που τώ ήεσαν να γούγίζαν, ήμωιο πώς ήπινούσαν και κρύωναν.

Ο Τζιμ Στάρκ ήσανόμει την πόρτα και φώναζε κάτι. Στο πιασ μένος της καλύβας, ήρσκόταν ένα είδος ύπογείου, που άνοιγόταν κάτω από τώ παχύ στρώ-μα τώ χιονιού. Εκεί έβαζαν τά έλκυθρα και τά σκυλιά τούς οι ταξιδιώτες που τύ-χαινε να περάσουν για να τά προστα-τεύσουν από τώ κρύο.

Ο άγνωστος που ήνε άκούσει τά λό-για τώ Στάρκ ήμωμορφώθηκε με την ύπό-δειξι του κι' ώδήγησε στο ύπόγειο τώ έλκυθρο και τά δυό σκυλιά του, άφού τά ήλυσε απ' αυτό.

Έπειτα από λίγο, έσπρωξε την πόρτα της καλύβας και ήέρασε στο έσωτερικό. Οι τρεις ήνοικοί της άνατρίχισαν βλέποντας τον. Τώ πρόσωπό του ήταν τρομακτι-κά ήσχιό και τώ μάτια του χάνονταν μέσα στις κόγχες. Ψιθύρισε κάποια λέξι, που κανείς δεν κα-τάλαβε κι' έπειτα σωριάστηκε πλάι στην άναμμέ-νη σόμπα.

Ο Τζιμ Στάρκ κι' οι άλλοι δυό χρυσοθήρες που ήμειναν σ' αυτή την καλύβα, ήμωμοποιήθηκαν να τώ σερβίρουν ένα ζεστό τσάι και να τώ δώσουν γαλιέτες, λαρδί και παστό κρέας μωρούνας για να φάη. Έπειτα ήνακάθισαν ό καθένας στη θέσι του και ήυσήτηκαν στις όνειροπολήσεις και τούς στοχασμούς τούς. Τώ ποιος ήταν αυτός ό άνθρω-πος κι' από που ήρχόταν δεν τούς ένδιέφερε. Στην Άλσκα, οι άνδρωποι δεν ήνε περιέργοι και δεν ήκάνουν ποτέ περιττές ερωτήσεις. Βοήθουν ό ήνας τόν άλλον, όταν ήμωρουν, αλλά δεν ήχουν την πε-ριέργεια να μάθουν τά μυστικά εκείνου που ήρσκεται μπροστά τούς.

Ο ήπισκέπτης άχισε να τρώη με ήαιμαρ-γία. Ήταν φανερό πώς δεν ήνε βάλει τί πο-τε στο στόμα του από πολλές ώρες κι' ίσως από μέρες.

Σέ μιά στινιμή, ό Τζιμ Στάρκ έδγαλε την

πίπα από τώ στόμα του, άφουγκράστηκε και πάλι κι' είπε:

—Στοιχηματίξ πώς ένα δεύτερο έλκυθρο ήρχεται προς τά έδω.

Και τότε ήγινε κάτι που ήταν παράξενο: Ο ήπισκέπτης τινάχτηκε από τη θέσι του, έβαλε στον ώμο του τώ σακκί-διό του κι' ώρμησε προς την πόρτα.

—Στάσου! τώ φώναζε ό Τζιμ Στάρκ. Πού πάς; Δεν βλέπεις πώς ή θυέλλα δυνάμωσε;

Έξω, ό άνεμος ούρλιαζε και τώ χιόνι έφευγε τόσο πυκνό, που δεν ήεχωρήζε τίποτε σέ άπόστασι μεγαλύτερη από δυό ή τρία μέτρα.

Άλλ' ό άγνωστος δεν άκουσε τίποτε. Και χάθηκε μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα. Ήταν τόσο ή ήασυνη του, που

ήπια από τώ στόμα του, άφουγκράστηκε και πάλι κι' είπε:

—Στοιχηματίξ πώς ένα δεύτερο έλκυθρο ήρχεται προς τά έδω.

Και τότε ήγινε κάτι που ήταν παράξενο: Ο ήπισκέπτης τινάχτηκε από τη θέσι του, έβαλε στον ώμο του τώ σακκί-διό του κι' ώρμησε προς την πόρτα.

—Στάσου! τώ φώναζε ό Τζιμ Στάρκ. Πού πάς; Δεν βλέπεις πώς ή θυέλλα δυνάμωσε;

Έξω, ό άνεμος ούρλιαζε και τώ χιόνι έφευγε τόσο πυκνό, που δεν ήεχωρήζε τίποτε σέ άπόστασι μεγαλύτερη από δυό ή τρία μέτρα.

Άλλ' ό άγνωστος δεν άκουσε τίποτε. Και χάθηκε μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα. Ήταν τόσο ή ήασυνη του, που

ήπια από τώ στόμα του, άφουγκράστηκε και πάλι κι' είπε:

—Στοιχηματίξ πώς ένα δεύτερο έλκυθρο ήρχεται προς τά έδω.

Και τότε ήγινε κάτι που ήταν παράξενο: Ο ήπισκέπτης τινάχτηκε από τη θέσι του, έβαλε στον ώμο του τώ σακκί-διό του κι' ώρμησε προς την πόρτα.

—Στάσου! τώ φώναζε ό Τζιμ Στάρκ. Πού πάς; Δεν βλέπεις πώς ή θυέλλα δυνάμωσε;

Έξω, ό άνεμος ούρλιαζε και τώ χιόνι έφευγε τόσο πυκνό, που δεν ήεχωρήζε τίποτε σέ άπόστασι μεγαλύτερη από δυό ή τρία μέτρα.

Άλλ' ό άγνωστος δεν άκουσε τίποτε. Και χάθηκε μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα. Ήταν τόσο ή ήασυνη του, που

ήπια από τώ στόμα του, άφουγκράστηκε και πάλι κι' είπε:

—Στοιχηματίξ πώς ένα δεύτερο έλκυθρο ήρχεται προς τά έδω.

Και τότε ήγινε κάτι που ήταν παράξενο: Ο ήπισκέπτης τινάχτηκε από τη θέσι του, έβαλε στον ώμο του τώ σακκί-διό του κι' ώρμησε προς την πόρτα.

—Στάσου! τώ φώναζε ό Τζιμ Στάρκ. Πού πάς; Δεν βλέπεις πώς ή θυέλλα δυνάμωσε;

Έξω, ό άνεμος ούρλιαζε και τώ χιόνι έφευγε τόσο πυκνό, που δεν ήεχωρήζε τίποτε σέ άπόστασι μεγαλύτερη από δυό ή τρία μέτρα.

Άλλ' ό άγνωστος δεν άκουσε τίποτε. Και χάθηκε μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα. Ήταν τόσο ή ήασυνη του, που

ήπια από τώ στόμα του, άφουγκράστηκε και πάλι κι' είπε:

—Στοιχηματίξ πώς ένα δεύτερο έλκυθρο ήρχεται προς τά έδω.

Και τότε ήγινε κάτι που ήταν παράξενο: Ο ήπισκέπτης τινάχτηκε από τη θέσι του, έβαλε στον ώμο του τώ σακκί-διό του κι' ώρμησε προς την πόρτα.

—Στάσου! τώ φώναζε ό Τζιμ Στάρκ. Πού πάς; Δεν βλέπεις πώς ή θυέλλα δυνάμωσε;

Έξω, ό άνεμος ούρλιαζε και τώ χιόνι έφευγε τόσο πυκνό, που δεν ήεχωρήζε τίποτε σέ άπόστασι μεγαλύτερη από δυό ή τρία μέτρα.

Άλλ' ό άγνωστος δεν άκουσε τίποτε. Και χάθηκε μέσα στην τρομερή χιονοθύελλα. Ήταν τόσο ή ήασυνη του, που

δεν στάθηκε ούτε για να ήαναόση τά σκυλιά στο έλκυ-θρό του και να φύγη πάνω σ' αυτό. Τ' άψεσε όλα εκεί που ήρσκονταν.

—Είνε τρελλός! είπε ό Τζιμ Στάρκ. Μ' αυτή τή θυέλλα δεν ήμωρεί να πάη μακριά. Τώ χιόνι θα τόν σαβανώση, προτού ήμωρσή να κάμη εκατό ή διακόσια ήήματα. Ένώ με τώ έλ-κυθρό του ήνε μεγαλύτερες ήιθανότητες να γλυτώση.

Σταυροκοπήθηκε έπειτα κι' άφού ήκλει-σε την πόρτα, ήγινε να καθήση κοντά στη σόμπα. Οι δυό άλλοι τόν ήμώθηκαν.

Τώ δεύτερο έλκυθρο έφτασε σέ λίγο. Έ-κείνος που ταξίδευε μ' αυτό δεν ήκαμε τόν κόπο να λύση τά σκυλιά του. ήήδησε άμέσως κάτω κι' έσπρωξε με όρμη την πόρτα της καλύβας.

Οι τρεις γουοθήρες είδαν μπροστά τούς έναν άνθρωπο με άγριο ύφος. Κρα-τούσε ένα περίστροφο στα χέρια του.

Ο Τζιμ Στάρκ κατάλαβε.

—Φτάνεις πολύ άργά, ξένε! τώ είπε. Όσο μεγάλος κι' ήν ήνε τώ ήίσος σου ή-ναντ ον τώ άνθρωπου που καταδιώκεις, ήμωρείς να τόν ήεχωρήσης.

—Νά τόν ήεχωρήσω! άπάντησε ό άγνωστος. Ποτέ!...

Άλλά πού ήναι;

—Όχι πολύ μακριά από δώ, εί-πε ό Στάρκ. Φαντάζομαι πώς αυτή τή στιγμή θ' άγωνίζεται να ήεκο-λήση τά πόδια του από τώ χιόνι, που δεν θ' άργήση να τόν σαβα-νώση.

—Έφυγε με τώ έλκυθρο; ρώτη-σε ό άγνωστος.

—Όχι, άπάντησε ό Στάρκ. Άν ήφευγε με τώ έλκυθρο, ίσως σω-ζόταν. Ρίχτηκε μέσα στη θυέλλα σαν τρελλός... Νά γιατί σου είπα πώς πρέπει να τόν ήεχωρήσης...

Άν ήπιθυμής τώ θάνατό του, ή-ήπιθυμία σου θα ήκπληρωθή, χωρίς να ήρειαστή να βάψης τώ χέρι σου στο αίμα.

Και πρόσθεσε με ήλιθερό τόνο:

—Θά πέθανή με τόν πιο ήοικα-λέο τρόπο, χωρίς κανείς να ήμωρή να τώ δώση την παραμικρή βοή-θεια... Ό Θεός ής άναπαύη τώ κορ-μύ και τήν ψυχή του.

Ο άγνωστος δίστασε για μερι-κές στιγμές. Έπειτα ήχωσε τώ πι-στόλι του άνάμεσα στις γούνες τώ τυλιγαν τώ κορμύ του και ήγυκε έ-ξω για να ήεπιποιηθή τά σκυλιά του.

Όταν ήαναούρισε, φανόταν πιδ ήρεμα. Καθήσε κοντά στη σόμπα κι' ήφαγε με όρεξι τώ λαρδί και τίς γαλιέτες που τώ πρόσφεραν οι έ-νοικοί της καλύβας. Έπειτα είπε με βραχνή κι' ύποκωψη φωνή:

—Είνε πέντε χρόνια που τόν κυνηγάω. Άλλά κατάφερα πάντα να γλυστάρη άνάμεσα από τά χέρια μου, τή στιγμή που νόμίζα πώς τόν κρα-τούσα! Τώ κυνήγι αυτό συνεχίστηκε, σ' όλες τίς χώρες τώ κόσμου... Και, στο τέλος τώ έεεεινό αυτό ήρπετο κατέφυγε έδώ, νομίζοντας πώς θα ήόρισκε τή σωτηρία... Άλλά δεν άργησα ν' άνα-καλύψω τή ήγνη του... Κι' από τότε δεν τόν ή-φωσα ούτε ήήμα. Ό άνθρωπος αυτός κατέστρεψε τήν εύτυ-χα μου κι' ήκαμε τή ζωή μου να ήνη ήχη νύμφα. Άν δεν ήταν ό πόθος της ήκδικήσεως, δεν ήέραν αν θα ζούσα ά-κούη. ήμουν κι' έγώ εύτυχισμένος κάποτε. Έλάτρευα τή Λουίζα, τή γυναίκα μου. Με τώ Ζαν ντε Ρομπέρ ήμωστε φίλοι από τώ σχολείο. Αυτό, όμως, δεν τόν ήμώδισε να σκηώση τώ μάτια του πάνω στη γυναίκα που έφερε τ' όνομα μου. Μιά μέρα, ήηλεφώνησε στη γυναίκα μου πώς ήχα τραυματισθή τάχα από ένα άυτόκινητο και με ήίχαν πάρει στο σπύτι του. ή Λουίζα ήτρέξε άνύποπτη εκεί.

—Ο Μαρσέλ, τής είπε, ήρίσκεται, στο διπλανό δωμάτιο. Οι γιατροί τώ δένουν τήν πλνήν του. Όά τόν ήδτε μετά.

Και τής πρόσφερε ένα ποτό για να ήμελήσει τάχα από τήν παραχή της. Άλλά μέσα ήνε ναρκωτικό.

ή Λουίζα ήαναόρηκε τίς ήισθήσεις τής έπειτα από πολ-λή ώρα. Άλλ' ήταν πιά άργά. Είχε ήπιασθή απ' τώ Ζαν!

ήν ήδια ήύχτα, μη ήμωρνάντας να ήση από τήν ντροπή, ρίχτηκε στο ήηκούνα άφώνοντας μου πιά ήπιστολή. Όταν ήνη πια στα χέρια μου ό Ζαν δεν ήρσκονταν πια στο Παρίσι.

ή χιονοθύελλα δυνάμωσε όλοένα. Τά σκυλιά ούρλιαζαν.

—Κάποιος άνθρωπος πέθανει! είπε ό Τζιμ Στάρκ.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Γιερπετ-ώ-ες δι-νημο

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Μια ύπουλη και δολοφονική συμμαχία

Κάτω από μια ζωηρόχρωμη κι' έλκυστική εμφάνιση, ή φύσις κρύβει συχνά το θάνατο. Έχει δημιουργήσει δηλαδή λουλούδια με φαινομενικά άθωα εμφάνιση, που σκοτώνουν με το δηλητήριο τους...

Έτσι, πρό όλιγων εβδομάδων, σ' ένα βοσκοτόπι του Αιντάχο, στις Ην. Πολιτείες, βρέθηκαν ψοφία όλα τα πρόβατα ενός κοπαδιού, κι' ο βοσκός νεκρός ανάμεσα τους, μέσα σ' ένα λειβάδι με άφθονο χορτό. Η τραγωδία αυτή ώφειλετο σ' ένα ωραίο λουλουδάκι, που άφθονοσε στο μέρος εκείνο. Τα πρόβατα το είχαν φάει κι' είχαν δηλητηριασθή. Συγχρόνως το κρέας τους είχε γίνει δηλητηριώδες για το βοσκό που το δοκίμασε στο γεύμα του.

Ανέρχονται σε πολλές εκατοντάδες τα φυτά που παράγουν ισχυρά δηλητήρια. Οι άνθρωποι είχαν γνωρίσει αρκετά απ' αυτά, απ' την προϊστορική ακόμη εποχή. Είνε όμως πολύ αμφίβολον αν ξέρουν ακόμη έστω και τα μισά, παρ' όλες τις προσόδους της τοξικολογίας.

Τα κοινότερα και πιο επικίνδυνα για τον άνθρωπο, είναι τα μανιτάρια. Μόνον ένας έμπειρος μπορεί να διακρίνη τα θανατηφόρα από τα φαγώσιμα. Είνε γνωστό, ότι ή περίφημη Άγριππίνα, μεταχειρίσθηκε μ' επιτυχία τα πρώτα, όταν έκρινε πώς είχε πιά ζήσει αρκετά ο σύζυγός της, ο αυτοκράτορας των Ρωμαίων Κλαύδιος, και πώς ήταν καιρός να πάρη τη θέση του ο γιός της, ο Νέρων...

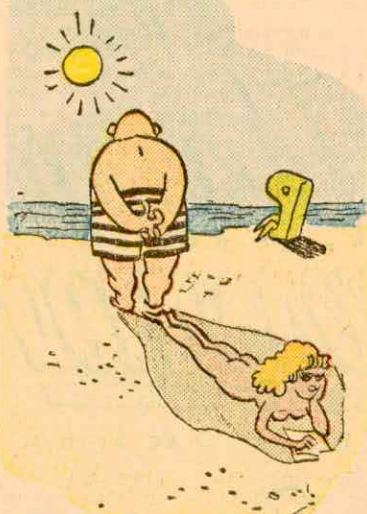
Υπάρχουν ώστόσο κι' άλλα δηλητηριώδη φυτά, λιγώτερο γνωστά κι' έπομένως πιο επικίνδυνα. Ένα απ' αυτά, είναι το «εupaτόριον» (κοινώς φειδόχορτο), ένας θάμνος αειθαλής, με άσπρα λουλούδια. Όταν φάνε οι αγελάδες μερικά φύλλα του, αρρωσταίνουν και το γάλα τους γίνεται δηλητηριώδες. Όσοι το πιούν, πεθαίνουν.

Είχαν σημειωθεί άλλοτε έπανειλημμένως τέτοιοι θάνατοι, ομαδοίκοι, σε διάφορες άγροτικές περιφέρειες, ως ότου εξακριβώθη ή αίτια τους και καταβλήθουν προσπάθειες ν' απαλλαγούν τα λιβάδια απ' αυτό το φοβερό χορτό.

Το δηλητήριο που περιέχουν πολλά φυτά, δεν είναι παρά ένα άμυντικό όπλο τους στόν άγωνα της επιβίωσης. Τα προφυλάσσει δηλαδή απ' την άδηφαγία των φυτοφάγων ζώων. Τα φυτά αυτά πλεονεκτούν σημαντικά άπέναντι των άλλων, των άπροστάτευτων.

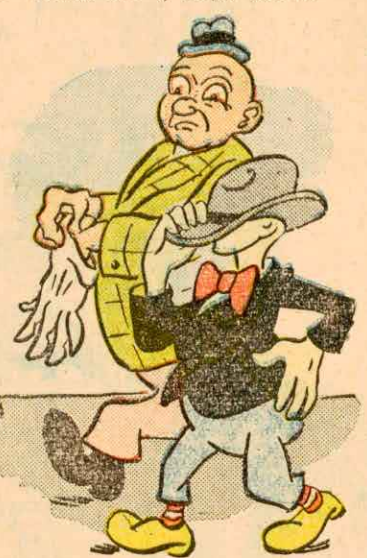
Κάποτε, χρησιμοποιούν ύπουλες και αστατικές μεθόδους για την άπολεσματοική άμυνα τους. Τόσο τα φυτά, όσο και τα ζώα, χρειάζονται ελάχιστες ποσότητες θειαφιού στη διατροφή τους. Σε πολλές εκτάσεις γής, δεν υπάρχει καθόλου θειαφι, ύπάρχει όμως σε άφθονία «σελήνιον», ένα χημικό στοιχείο που συγγενεύει μ' αυτό. Τα φυτά που βλαστάνουν εκεί, μαθαίνουν γρήγορα να μεταχειρίζονται σελήνιον αντί για θειαφι, κι' έτσι γίνονται δηλητηριώδη για τα ζώα, που ο οργανισμός τους δεν μπορεί ν' άνεχθώ αυτή τη χημική ουσία.

Άκόμη περιεργότερη είναι ή περίπτωσης δυο φυτών της βορειοανατολικής Αυστραλίας. Πρό όλιγων έτών, είχαν σημειωθεί άθροοι θάνατοι προβάτων και βοδιών σ' αυτή την περιοχή. Έπειτα, λοιπόν, από έπισταμένους έρευνης, άπεδείχθη, ότι ή επίζωοτία ώφειλετο σε δυο φυτά που βλάσταναν εκεί. Τα φύλλα του καθενός απ' αυτά, μόνα τους, ήσαν τελείως άβλαβή. Όταν όμως ένα ζώο έτρωγε συγχρόνως απ' τα μόν κι' απ' τα δε, γινόταν μέσα στο στομάχι του μιά χημική αντίδρασις μεταξύ τους και παρήγετο υδροκυάνιον, που είναι, ως γνωστόν, κερυνόδοιο δηλητήριο. Κι' έτσι τα κοπάδια άποδεκατίσθηκαν, ως ότου άνακαλυφθή αυτή ή...έγκληματική συμμαχία!

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΣΚΙΑ

—Ένα τεταρτάκι ακόμη κι' έπειτα είναι ή σειρά μου!...

—Βρέ κάποιος ήλιος μου

—Και μένα! Τώρα φαίνεται ή τύχη μας να υπέκλυμε με ήλιους!...

—Έλατε, παιδιά, να φύγουμε! Άλλοιώς θα πουντίση ο φουκαράς!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η μόδα

Η νέα μόδα θέλει τα κοσμήματα στα... νύχια κι' όχι στην πρώτη φάλαγγα των δακτύλων. Για το σκοπό αυτό, χρησιμοποιούνται δολομικά διαμάντια, που εφαρμόζονται με ειδικό τρόπο πάνω στα νύχια. Τα άλλα κοσμήματα και πρό παντός τα δαχτυλίδια, άποκλείεται να φορεθούν ταυτόχρονα.

Τα βέλα ως τα μάτια, ξανάγιναν έφέτος της μόδας.

Η καλλονή

Το άγνό μέλι, μαζί με χυμό λεμονιού, είναι εξαίρετα για το δέρμα, ιδίως κατά το καλοκαίρι.

Όταν έχετε δέρμα «μάτ», είναι καλό ν' άναμιγνύετε μιά ανοιχτοχρώμη πούδρα με μιά άλλη πιο σκούρα. Με τον τρόπο αυτό, προσεγγίζετε πιο πολύ τη φυσική άπόχρωσι του δερματός σας. Χρειάζεται, όμως, ν' προσέξετε ώστε το μίγμα που θα φτιάξετε, να είναι όμοιογενές.

Ο χυμός της τομάτας, μαζί με λίγη γλυκερίνη και μιά πρέζα άλάτι πολύ φιλό, είναι εξαίρετος για τα χέρια.

Ο χυμός του λάχανου άδυνατίζει.

Τα ψάδινα καπέλλα

Άφού βγάλετε τις γαντιούρες, βυθίστε τα επί 4 ώρες σε μιά διάλυσι οξάλικου άξέος (5 γραμ. σε κάθε λίτρο νερού). Ξεπλύνετε τα κατόπιν και περάστε τα με μιά βούρτσα, που θα την βρέξετε στην άκόλουθη διάλυσι:

Άνθρακικό νάτριον 2 γραμ.
Κοινό σαπούνι 5 »
Νερό 93 »

Οι λεκέδες

Οι λεκέδες από αυγό πάνω σε ύφασμα, καθαρίζουν αν τους τρίψετε με κρύο νερό. Ποτέ με ζεστό ή και χλιαρό.

Για ν' εξαλείψετε τις κηλίδες του αίματος από ένα ύφασμα, θα τις τρίψετε μ' ένα πανί του ίδιου χρώματος, που θα το βρέξετε στην άκόλουθη διάλυσι:

Κιτρικό οξύ μιά κουταλιά του καφέ.
Χλιαρό νερό 1/2 λίτρου.

Το στυλό

Για ν' καθαρίσετε το στυλό σας, ξεβιδώστε το και βουτήξτε τα κομμάτια του επί 24 ώρες σε ξύδι, άραιωμένο με τριπλάσιο νερό. Έπειτα το ξεπλένετε με καθαρό νερό.

Το σκυλάκι σας

Διατηρείτε σκυλί στο σπίτι σας; Καλό είναι ν' του δίνετε μιά-δυο φορές το μήνα, όταν είναι νηστικό, μερικές σκελίδες σκόρδο φιλοκομμένο κι' άνακατεμένο με ωμό κιμά. Θα το προφυλάξη απ' την ταινία και τ' άλλα παράσιτα των εντέρων.

Αν είναι κρυολογημένο το σκυλί σας, βράζετε για πολλή ώρα 10—12 σκελίδες σκόρδο σ' ένα λίτρο (300 δρασμία) γάλα και του δίνετε να πη κατά σύντομα χρονικά διαστήματα το ύγρο αυτό, από ένα ποτήρι κάθε φορά. Θα ιδρώσει έτσι και θα γιαιτρευθή.

Το πρωινό ρόφημα

Μη μεταχειρίζεσθε ποτέ για το πρωινό σας τσάι, καφέ ή σοκολάτα, το πρώτο νερό της βρύσης. Είναι ακατάλληλο, γιατί έμεινε επί πολύ μέσα στους σωλήνες και διέλυσε μιά ποσότητα σιδήρου.

Η κουζίνα

Αν κάκε το φαγητό και σχηματίσθηκε μιά κρούστα στο βάθος της κατσαρόλας, είναι αρκετό ν' βάλετε μέσα σ' αυτή λίγα ύδωρ του Zabell 120 και να την άψησετε επί 1/4 της ώρας πάνω στη φωτιά. Η κρούστα έκολλάει τότε μόνη της, χωρίς ν' χρειασθώ ν' τρίψετε την κατσαρόλα.

Για ν' καθαρίσετε τον πάτο των κατσαρολικών, θα τα τρίψετε με το άκόλουθο μίγμα:

Νερό 100 γραμ.
Σαπούνι 10 »
Άμμωνία 8 »
Κιμωλία 20 »

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Θα μεταφέρει 140 άεροπλάνα διάφορων τύπων

ΕΝΑ πρόσφατο διάταγμα του Προέδρου Τρούμαν καθώρισε ότι το μεγάλο άεροπλανοφόρο, που βρίσκεται στην Νιούκ, θα όνομασθώ «Τζάιμς Φόρρεσταλ», από το όνομα του άυτοχειρισθέντος ύπουργού της Άμύνης, στόν όποιον όφείλεται ή δημιουργία του Στόλου των δύο θαλάσσιων, που έπέτρεψε στις Ήνωμένες Πολιτείες ν' διεξαγάγουν τον τελευταίο πόλεμο σε δύο θαλάσσια μέτωπα ταυτόχρονας και ή έκπόνησις ενός μεγάλου ναυτικού προγράμματος, που στηριζόταν πάνω στα μεγάλα «στρατηγικά άεροπλανοφόρα» και που, εφαρμοζόμενο τώρα θα μεταβάλη την πέραν του Άτλαντικού δημοκρατία σε άδιαφιλονέκτη θαλασσοκράτεια. Η άπόφασις αυτή του Προέδρου Τρούμαν άποτελεί μιά σαφή έκδήλωσι των νέων τάσεων της άμερικανικής στρατηγικής. Η επικρατούσα ως νθές άποψις ήταν ότι οι άποφασιστικές έπιθέσεις σε μέλλοντα πόλεμο βάρπρετε ν' διεξαχθούν με τα γι-

Σχεδιάσμα του μεγαλύτερου άεροπλανοφόρου του κόσμου «Τζάιμς Φόρρεσταλ». 1) Γέφυρα κυβερνήτου. 2) Γέφυρα έκσφενδονίσεως. 3) Καταπέλτης. 4) Βομβαρδιστικά. 5) Πίστα 6) Καίνο, δόχοι, που πέφτουν προς τα κάτω, όταν το πλοίο βρίσκεται εν δράσει. 7) Γέφυρα προσγειώσεως. 8) Καταδιωκτικό με άναδιπλωμένα τα πτερά. 9) Πρωαίος άνωπότηρ. 10) Πρωαίον μυδραλλιοδόλον. 11) Πρωαίον μυδραλλιοδόλον. 12) Πυροβόλα των 16 χιλιοστών. 13) Βοηθητική γέφυρα κυβερνήτου. 14) Βορρά μυδραλλιοδόλα. 15) Πυροβόλα των 127 χιλιοστών. 16) Ραδιοφωνικές κρείες. 17) Θάλαμος διευθύνσεως βολής. 18) Σταθμός ραντάρ. 19) Άνωπότηρ για τα άεροπλάνα. 20) Λέμβοι. 21) Άνυποβρυχιακές βόμβες. 22) Πίστα. 23) Γερανός για τα άεροπλάνα. 24) Καταδιωκτικό προστασίας.

γαντιαία και πολυδάπανα Β. 36, που θα ξεκινούσαν από ήπειρωτικές βάσεις για τις έξορμήσεις των. Η νέα άποψις συνίσταται στο ότι οι ναυτικές βάσεις, όπως είναι εκείνη ενός άεροπλανοφόρου, θα έξυπηρετήσουν καλύτερα και άποτελεσματικώτερα τους σκοπούς της έπιθέσεως από τις άκίνητες, όπως είναι οι ήπειρωτικές.

Κατά τη γνώμη των ειδικών, ή Δύναμις που διαθέτει ισχυρά και ταχύτατα άεροπλανοφόρα θα κατορθώση ν' πραγματοποιήση το όνειρο του Νέλσωνος: ν' μεταφέρει, δηλαδή, τα σύνόρά της στις άκτες της ένδοξης χώρας.

Το «Τζάιμς Φόρρεσταλ» είναι ένα πελώριο σκάφος, μήκους 375 μέτρων. Τα 350 απ' αυτά καταλαμβάνονται από τη γέφυρα, που χρησιμεύει για τις άπογειώσεις και τις προσγειώσεις των άεροπλάνων. Το έκτόπισμά του, από 65.000 τόνους «έν άναπαύσει» θα άνέλθω σε 80.000 τόνους με πλήρες φορτίον (προσωπικόν, τρόφιμα, νερό, βενζίνη, όπλα, πολεμοφόδια κτλ.).

Η «γέφυρα πτήσεως» του «Τζάιμς Φόρρεσταλ» μοιάζει σαν ένα τεράστιο φύλλο από χάλυβα. Δεν διακόπτεται ποθεν και διατίθεται έξ ολοκλήρου για την άπογείωσι και την προσγείωσι των άεροπλάνων.

Μιά άλλη καινοτομία του είναι ότι έχει τους άνωπότηρας, που μεταφέρουν τα άεροπλάνα από τα ύψοςτα στη γέφυρα στα πλάγια κι' όχι κατά μήκος του άξονος του πλοίου, όπως γινόταν στα άεροπλανοφόρα ως σήμερα, με άποτέλεσμα τον περιορισμό του «χρησίσμου» χώρου της γεφύρας. Οι άνωπότηρες αυτοί είναι

τεράστιες «πλατφόρμες», μήκους 30 μέτρων και πλάτους 15. Σε περιόδους «άναπαύσεως», καταπίπτουν καθέτως και «κλείνουν» τα ύψοςτα, όπου βρίσκονται τα άεροπλάνα.

Κατά τον ίδιο τρόπο, καταπίπτουν καθέτως οι καπνοδόχοι, για ν' μην έμποδίζουν τα προσγειούμενα άεροπλάνα, ενώ οι πυργίσκοι του άσυρμάτου και του ραντάρ γέρνουν προς τα πλάγια. Έτσι, σε περίπτωσης δράσεως, όλόκληρη ή γέφυρα του άεροπλανοφόρου διατίθεται για

το σκοπό που προορίζεται. Γίνεται, δηλαδή, ένα τεράστιο «γρήπεδο πτήσεως» άεροδρομίου.

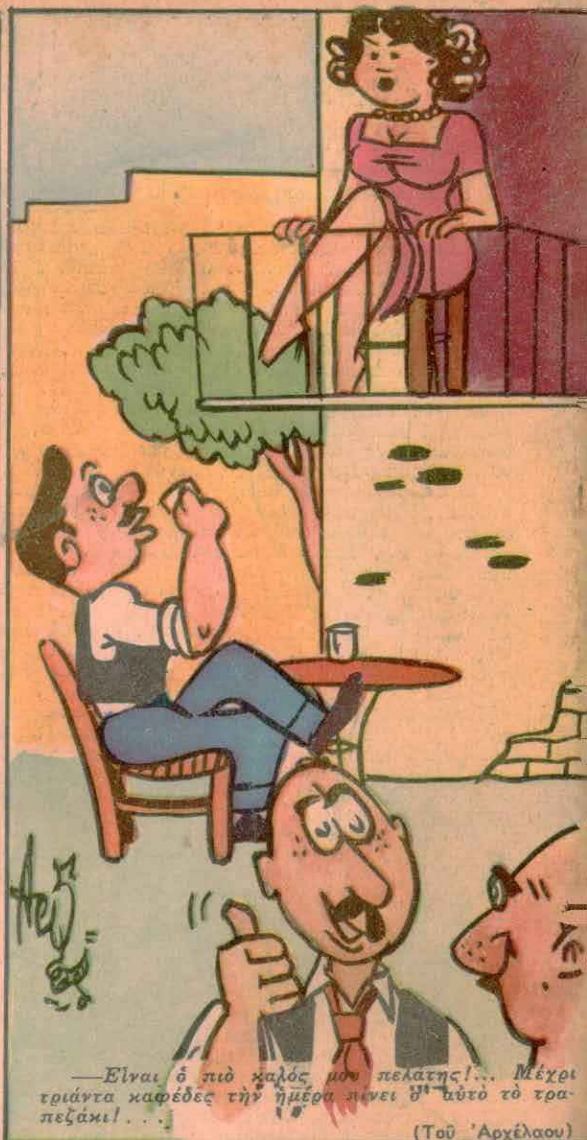
Σύμφωνα με τις ύπάρχουσες πληροφορίες, το «Τζάιμς Φόρρεσταλ» θα είναι δυνατό ν' άναπτύξη ταχύτητα άνω των 30 κόμβων, που ίσοδυναμούν με 55 χιλιόμετρα την ώρα. Με τον τρόπο αυτό θα μπορώ ν' παρακολουθήση τα ταχύτερα πλοία έπιφανείας στην πιό θυελλώδη έξορμήσι των.

Τα «Μιντγουάιν» των 45.000 τόνων, που είναι τα μεγαλύτερα άεροπλανοφόρα, που έδεθε ως σήμερα τ' άμερικανικό ναυτικό, μπορούν ν' μεταφέρουν 40 βομβαρδιστικά και πυραύλοκίνητα, 16 καταδιωκτικά προστασίας, 12 καταδιωκτικά έπιθέσεως και 12 έφεδρικά καταδιωκτικά, δηλαδή, συνολικά, 80 άεροπλάνα, που είναι δυνατό ν' άνέλθουν σε 100—105, αν μεταβληθώ ή άνωτέρω περιγραφή συνθέσις του άεροπλοικού αυτού στόλου. Το «Τζάιμς Φόρρεσταλ» θα μπορώ ν' περιλάβω 15—20 μεγάλα άτομικά βομβαρδιστικά των 30 τόνων και περί τα 120—125 καταδιωκτικά διάφορων τύπων, δηλαδή συνολικά περί τα 140—145 άεροπλάνα.

Έκτός του ναυπηγούμενου σήμερα «Τζάιμς Φόρρεσταλ» πρόκειται ν' άρχισή συντόμως ή ναυπήγησις και άλλων τριών του ίδιου τύπου, που θα κάμουν τις Ήνωμένες Πολιτείες τη μεγαλύτερη ναυτική δύναμι του κόσμου, όπως είναι και ή ισχυρότερη οικονομική γώρα του κόσμου.

—“Αντε, Ζαχαρία!... 'Ακόμα νά βγάλης τὸ μαγιό σου;...”

—Εἶναι ὁ πιὸ καλὸς μου πελάτης!... Μάχει
τριάντα καφέδες τὴν ἡμέρα πίνει ὁ αὐτὸ τὸ τρα-
πεζάνι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Κε' ἄλλος ἀνώνυμος ποὺ καταγγέλλει τὴς ἀπιστίες τῆς γυ-
ναίκας μου!...

—Καυμένη ψιφίνα... Μοῦ ζήτησαν λαγὸ στιφάδο!...